„Ceea ce suntem în copilărie clădește închisoarea destinului vieții noastre de adult."

NEBUNI DIN IUBIRE

ROSA MONTERO

ROSA MONTERO

NEBUNI DIN IUBIRE

Traducere din limba spaniolă Lingua Connexion
Titlul original: *La carne,* 2016

RAO Distribuție, 2020

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2020

Viața este precum o fantă de lumină între două nostalgii: nostalgia pentru ce nu ai trăit încă și nostalgia lucrurilor pe care nu le vei mai putea trăi. Iar momentul exact pentru a acționa este atât de confuz, atât de alunecos și atât de efemer, încât îl irosești privind amețit în jur.

Totuși, în zorii acelei dimineți de octombrie, Soledad era mai mult furioasă decât amețită. Prea multă mânie are același efect ca și excesul de alcool, producând o intoxicație ce te face să-ți pierzi simțul rațiunii. Neuronii se ard, rațiunea capitulează în fața încăpățânării, iar în minte nu mai rămâne decât un gând: răzbunare, răzbunare, răzbunare. Mă rog, poate că alături de acest gând mai e și un sentiment: răzbunare și durere, răzbunare și multă durere.

Era imposibil să se culce în starea aceea, deși la nouă dimineața avea o întâlnire foarte importantă la bibliotecă. Dar în condițiile în care mintea îi era tulburată, patul nu făcea decât să-i agraveze situația. Întunericul nopților era plin de monștri, într-adevăr, așa cum se temea Soledad și cum bănuia încă din copilărie; iar căpcăunii se numeau obsesii. Îi scăpă un oftat care se auzi ca un răcnet și apăsă iar pe acel link. Pagina se deschise din nou, un design elegant cu gri și lila. Căută fereastra pe care scria „Galerie” și intră. Pe ecran apărură primii trei tipi; o fotografie cu fiecare și o descriere succintă: numele, vârsta, înălțimea, greutatea, culoarea părului și a ochilor, condiția fizică-atletică. La toți scria atletică, deși se vedea că unii erau puțin mai plinuți. În prima fotografie, aproape toți erau îmbrăcați; dar dacă făceai click pe imagini, apăreau încă două sau trei instantanee cu fiecare bărbat, dintre care una cu pieptul dezgolit și talia pantalonilor mai căzută, lăsând la vedere o parte din abdomen, încordată și ispititoare sub buric. Vreo doi dintre ei, mai îndrăzneți, apăreau complet dezbrăcați, deși, ce-i drept, lungiți

pe burtă și într-un con de umbre, dezvăluind doar formele perfecte ale feselor. În ansamblu, erau fotografii destul de bune, făcute cu oarecare pricepere. Se vedea că era vorba despre o pagină de lux. PentruSatisfacereaFemeii.com. Erau escorte, gigolo. Prostituați. Serviciul minim, două ore, costa trei sute de euro, cu hotel inclus. „Ca de obicei, femeile sunt în pierdere”, se gândi Soledad: bărbații gigolo erau mai scumpi decât târfele.

Trecu din nou în revistă galeria de fotografii, privind cu atenție. Erau patruzeci și nouă de bărbați, majoritatea de vreo treizeci de ani, câțiva de douăzeci, doi sau trei trecuți de patruzeci de ani. Cei mai mulți erau negri. Nu se putea spune că băieții erau urâți; de fapt, aproape toți se încadrau în tiparul convențional al bărbatului tânăr, puternic și cu trăsături obișnuite. Dar nu-i plăceau, excepție făcând unul sau doi. Cei mai atrăgători i se păreau manechinii din plastic, retușați și fandosiți, lipsiți de expresie și de personalitate. Iar pe cei mai puțin grațioși îi vedea ca pe niște brute. Desigur că Soledad fusese întotdeauna greu de mulțumit: era exigentă, cusurgioaică și tiranică. În orice caz, acum nici măcar nu trebuia să-l dorească pe gigolo. Tot ce căuta era cineva cu o înfățișare seducătoare. Un însoțitor extraordinar cu care să-l facă gelos pe Mario. Sau, cel puțin, dacă nu să-i trezească gelozia, măcar să vadă că ea se descurca foarte bine fără el. Pentru o clipă, își imagină scena la operă. De exemplu: ea intrând în Teatrul Regal, însoțită de „bunăciunea” aceea și întâlnindu-se cu Mario și soția lui în foaier; ea afișând o atitudine liniștită, nepăsătoare, impasibilă, aruncându-i fostului amant cu coada ochiului o privire înghețată și mândră; firește că avea să-i fie greu să privească de sus pe cineva care era cu zece centimetri mai înalt decât ea, dar, în imaginația ei, Soledad reușea să încadreze perfect acea geometrie a disprețului. Și alt exemplu: ea stând pe un fotoliu în sala de teatru, el

ocupând plictisit, împreună cu soția sa, două fotolii cu două rânduri mai în spate; și Soledad, dedicată pe deplin tipului extrem de chipeș, toată un zâmbet și cu o lumină deosebită în privire, întruchiparea perfectă a fericirii. Avea să-i ceară escortei să-și treacă din când în când brațul pe după umerii ei, să se arate afectuos, într-un mod foarte subtil, fără măcar să se sărute, insinuarea elegantă a dorinței fiind mult mai dureroasă. Sau de exemplu: dacă, la intrare sau la ieșire, se întâlneau față în față și nu aveau încotro și se vedeau nevoiți să se salute? Și dacă, în toată agitația, Mario i-o prezenta pe soția lui? Pe soția lui însărcinată. Care avea o ființă micuță în burtă. Încă micuță, trecând neobservată în înfățișarea acelei femei tinere și, poate, frumoase, dar care palpita acolo, înăuntru, acea ființă micuță și plină de viață ce se agăța cu unghiuțele ei transparente de placentă sau de pereții dilatați ai uterului sau de ce s-or mai agăța acele micuțe creaturi. Bine; iar dacă Mario o saluta și i-o prezenta pe acea Daniela, atunci Soledad avea să zâmbească cât se poate de bucuroasă și avea să i-l prezinte pe… Rubén, Francis, Jorge? Încă nu se hotărâse la care gigolo să apeleze.

Trecu încă o dată în revistă galeria foto. În realitate, nu-i convenea aproape niciunul. Cu toții aveau un aspect nu tocmai potrivit. Majoritatea erau niște parveniți, cu înfățișare de bărbați ce-și fac veacul prin discoteci sau de animale de la sala de gimnastică. În fine, niciunul nu se potrivea cu ceea ce-și dorea ea. Pentru că Mario era… Era atât de atrăgător, atât de viril, cu acel corp robust și ochii aceia verzi! IT-ist, patruzeci de ani, de o eleganță înnăscută. Cu o inteligență înnăscută. Nu foarte cult, dar însetat de cunoaștere. Ca un burete. De exemplu, devenise un împătimit al operei alături de ea. Soledad îi dezvoltase gustul pentru muzică. Într-un an și ceva, cât fuseseră împreună, i-a dăruit mai multe CD-uri, înregistrări

memorabile și minunate. Iar acum el o trăda în felul acesta. Cu cealaltă. Cu soția lui.

„Nick. Treizeci și patru de ani. Un metru optzeci și șapte, păr șaten, ochi albaștri, conformație atletică, vorbește spaniolă, engleză și catalană.”

Avea pectorali splendizi și un abdomen atrăgător, lăsat la vedere de cămașa descheiată, dar ochii aceia mici cu privirea obtuză și moțul acela înspăimântător dat cu un fixativ atât de puternic, încât părea mai degrabă un cuib de rândunici decât o coafură, o descumpăniră.

Dar cu adevărat impardonabil, ceea ce îi stârnise, de altfel, furia, era faptul că era vorba despre *Tristan și Isolda.* Au făcut dragoste pentru prima dată acasă la Soledad, la amiază (relațiile cu bărbații însurați se consumă întotdeauna la ore neobișnuite: de dimineață, la prânz, la ora siestei, rareori seara), iar ea, desigur, îndulcise atmosfera întâlnirii punând muzică la iPodul ce funcționa aleatoriu. Atunci când Mario și Soledad se îndreptau spre punctul culminant, tocmai când picioarele lor se înlănțuiau cu o jinduire aproape dureroasă și, respirând, își înghițeau răsuflarea unul altuia, chiar când în propriul piept răsuna inima celuilalt și pântecele deveniseră ventuze umede, tocmai atunci, în sfârșit, a început să răsune cântul cutremurător al Isoldei, al său *Liebestod,* moartea dragostei sale, aria de la sfârșitul celui de-al treilea act și al întregii opere. Și, la început, lui Soledad i-a trecut prin cap: „ah, ce nenorocire, asta nu se potrivește acum, este ceva prea grandios, prea complicat, asta ne va strica cheful!”; dar s-a gândit la asta doar pentru o clipă, fiindcă era concentrată asupra senzațiilor sale și asupra pielii sale, greu de deosebit de pielea celuilalt. Și atunci au continuat și s-au cufundat din ce în ce mai mult, au galopat și s-au mistuit în continuare, iar muzica a dogorit și a continuat și ea, muzica i-a însoțit în acel crescendo de o frumusețe impetuoasă, iar când totul a izbucnit în

același timp, muzica și trupurile, o supernova a transformat camera în cenușă și a distrus planeta.

Câțiva eoni mai târziu, supraviețuitorii apocalipsului au început să se miște cu grijă. Mario a ridicat cu greu capul, cu ochii lui verzi atât de întunecați, încât păreau negri, și a întrebat cu o șoaptă surprinzătoare:

— Ce-a… fost… momentul acela… atât de… impresionant?

Era moartea iubirii Isoldei, primul fragment de operă pe care Mario îl auzea în viața lui, cel puțin primul pe care-l asculta cu inima. Și i-a plăcut. Cititorul ar putea să considere că Wagner nu este cel mai potrivit pentru o întâlnire sexuală, că este prea consistent pentru frivolitatea vertiginoasă a dorinței și prea sublim pentru fierbințeala nerușinată a trupurilor și pentru satisfacerea nevoilor. Trebuie să recunosc că, așa cum am văzut, Soledad însăși s-a temut să nu fie așa; dar acum ea susține sus și tare în fața lumii (pentru că Soledad poartă de obicei conversații intense cu lumea, uneori în sinea ei și alteori cu voce tare, adică, vorbește de una singură) că acest *Liebestod* este cea mai maiestuoasă muzică erotică la care te-ai putea gândi și că, dacă n-ai făcut niciodată dragoste pe muzica lui Wagner, fără îndoială pierzi ceva extraordinar.

Cert este că îi fusese greu să se despartă de Mario, dar, pe de altă parte, putea să înțeleagă. La fel ca în toate relațiile pe care le-a avut Soledad, sfârșitul s-a zărit la orizont din primul moment. Și-au scris scrisori tandre de despărțire, și-au spus cuvinte frumoase, Soledad a plâns mult și timp de câteva zile și-a dorit să moară. În sfârșit, chestii normale. Două luni mai târziu, Soledad a aflat că Daniela era însărcinată. A durut-o. Fără îndoială, acesta era motivul pentru care se despărțiseră. Dar n-a fost totuși ceva surprinzător, căci Soledad știa, a știut dintotdeauna că Mario voia să aibă copii. Nu era nimic nou, și-a repetat ea, încercând să

îmblânzească fiara ce se trezea în ea. A mai trecut o lună zbuciumată și s-au apropiat periculos două date fatidice: ziua ei de naștere și reprezentația spectacolului *Tristan și Isolda* la Teatrul Regal, pentru care ea cumpărase două bilete cu mult timp în urmă. Într-un moment de slăbiciune, i-a trimis lui Mario un mesaj stupid, pe WhatsApp: „Măcar îți este vreodată dor de mine? Am bilete pentru *Tristan și Isolda* la Teatrul Regal în data de 2, dar nu știu dacă voi fi în stare să mă duc”. La care el a răspuns: „Și eu am luat bilete pentru operă în data de 2”.

Parcă i-ar fi retezat cineva capul cu o secure. O lovitură fulgerătoare din partea călăului. După primele momente în care a resimțit o durere acută și neașteptată, un torent de furie a nimicit-o. Nici măcar asta nu avea să-i rămână? Nici măcar muzica aceea, care era cea mai profundă emblemă a intimității pe care o împărtășiseră, nu avea să scape de a fi pângărită, rănită, înghițită și acaparată de femeia care avea să nască? „Ah, măi să fie, te duci cu Daniela? Păi, bine, ne vedem acolo”, i-a răspuns în sinea ei. Și a știut că-l provoca la duel.

Prin urmare, din acea zi, Soledad n-a mai făcut altceva decât să-și rumege furia și să-și pregătească armele pentru întâlnire. Cum nu avea un prieten destul de chipeș care să o însoțească (de fapt, așa cum îi spunea și numele, Soledad[1] avea foarte puțini prieteni), a decis să recurgă la un profesionist. Escorta avea să fie pistolul ei. O metaforă cât se poate de falică.

„Adam. Treizeci și doi de ani. Un metru nouăzeci și unu, păr negru, ochi de culoarea mierii, conformație atletică, vorbește spaniolă, engleză și franceză.”

Soledad oftă. Acesta da, i-ar fi de ajutor. Dacă avea să îndrăznească să facă acel pas, cu el avea să fie. Cu cât îl privea mai mult, cu atât îl plăcea mai mult. Ca o coincidență ciudată, semăna destul de mult cu Mario: părul negru tuns la fel de scurt,

puțin ondulat și bogat; același chip delicat cu buze subțiri, pomeți proeminenți și mandibulă puternică. Mâini cu degete lungi, minunate. Ochii căprui, o culoare mai banală decât verdele lui Mario, dar profunzi, frumoși. Și umerii aceia lați și rotunzi, talia aceea îngustă, pieptul acela epilat, strălucitor ca o tobă. Avea un aspect formidabil de pianist romantic combinat cu înfățișarea musculoasă a unui trapezist. Un aspect elegant, interesant, ușor misterios. Era chiar mai chipeș decât Mario.

În fine, trebuia să se hotărască, răsuflă ea. Era agitată. Dar trebuia să ia o hotărâre, pentru că nu mai era mult până la ziua spectacolului de operă. Se imagină ducându-se la Teatrul Regal cu vreo cunoștință sau chiar singură și se îngrozi. Nu. Asta niciodată. Într-un acces de îndrăzneală, trimise un e-mail la adresa care apărea pe pagină: „Bună, sunt interesată să angajez un însoțitor pentru ziua de 2, săptămâna viitoare. Concret, aș dori să fie Adam. Aș avea nevoie să mă întâlnesc cu el la 19:30 în cafeneaua Oriente, din piața Oriente, ca să ne cunoaștem. De acolo ar trebui să mergem la Teatrul Regal din apropiere, să vedem un spectacol de operă. Cu o durată de patru ore și douăzeci de minute, cu tot cu pauze. Prin urmare, am pleca de acolo pe la 0:30, cel mai târziu. Sarcina lui Adam se termină aici și este liber să plece. Cât m-ar costa, vă rog?” Spera ca, fiind o simplă întâlnire, să i se reducă din preț, dar răspunsul sosi surprinzător de repede, având în vedere că era ora trei dimineața, și cu o totală indiferență în ceea ce privește circumstanțele: „Bună seara, credem că nu va fi nicio problemă, dar trebuie să confirmăm cu Adam mâine. Din ce-mi spuneți, sunt cinci ore, așa că prețul ar fi de șase sute de euro”.

„Șase sute de euro!”, se înspăimântă Soledad. Este ridicol, este absurd, este o prostie, îi spuse în sinea ei vocea plictisită a rațiunii. Dar deja nu mai putea să dea înapoi, deja trecuse linia, deja se

vedea târâtă de inerție, de dorința de răzbunare, de curiozitate. Șase sute de euro. Foarte bine, avea să și-i dăruiască de ziua ei, avea să-și dăruiască plăcerea de a apărea cu „bunăciunea” aceea de bărbat și de a se făli cu el în fața lui Mario, în fața vecinilor de fotolii, a plasatoarelor și a tuturor femeilor însărcinate din acel loc.

Pe 1 noiembrie, chiar cu o zi înainte de reprezentația spectacolului *Tristan și Isolda,* în ziua Tuturor Sfinților sau a Tuturor Morților – ce coincidență –, Soledad avea să împlinească șaizeci de ani. Grei ca o condamnare.

În realitate, nimeni nu moare din dragoste, se gândi ea în timp ce tasta „de acord”. Doar în operele acelea blestemate se moare din dragoste.

„Deși trebuie să recunoaștem că unele persoane chiar își puneau capăt zilelor din dragoste sau, cel puțin, asta susțineau ele în scrisorile lor de rămas-bun”, își zise Soledad în timp ce asculta fără s-o audă pe arhitecta care-i fusese delegată pentru expoziție, Marita Kemp, pe care tocmai o cunoscuse și pentru care a simțit imediat antipatie. Marita perora emfatic banalități, iar Soledad desena nervoasă triunghiuri, iar și iar, pe agenda ei, ca să-și alunge disprețul și oboseala. Nu dormise decât vreo două ore și sosise la Biblioteca Națională cu o întârziere de mai bine de douăzeci de minute: era prima întrunire pentru a da undă verde demonstrației, iar inspectoarea ajungea ultima. În momentul în care o secretară agitată a introdus-o în sală, deja erau cu toții acolo: arhitecta, directorul departamentului de cultură, directorul departamentului de expoziții, directoarea coordonatoare, responsabilul de comunicare, directoarea Bibliotecii Naționale, singura persoană, de altfel, pe care Soledad o cunoștea, și, desigur, Personajul Eminent, avocatul Antonio Álvarez Arias, administrator al considerabilului Fond Ducele de Ruzafa, donația pe care un aristocrat împătimit al literelor și decedat fără moștenitori o făcuse Bibliotecii Naționale, cu dispoziția de a organiza o mare expoziție cu temă liberă la fiecare doi ani. Cu toții sorbeau cafea foarte circumspecți și au întâmpinat-o pe Soledad cu priviri evident dezaprobatoare. Chiar și directoarea, Ana Santos Aramburo, care de obicei era o dulce și, în plus, era protectoarea ei, căci ea îi oferise acel proiect, a exclamat când a văzut-o intrând: „Credeam că ai pățit ceva!”

Și chiar i se întâmplase ceva. Și se simțea ca și cum îi fusese tăiat capul cu o lovitură de secure. Dar așa ceva nu se putea spune.

Marga Roësset, de exemplu. Marga Roësset, poetă, și pictoriță, și sculptoriță excelentă, s-a

împușcat la vârsta de douăzeci și patru de ani pentru că era îndrăgostită fără speranță de Juan Ramón Jiménez. Sau, cel puțin, asta a spus în scrisoarea pe care i-a lăsat-o Zenobiei Camprubi, soția lui Juan Ramón. Asta s-a întâmplat în 1932. Viitorul laureat al Premiului Nobel avea cincizeci și unu de ani. Dar acea obsesie ucigătoare era cu adevărat dragoste? Toate iubirile erau obsesive? Nu cumva obsesiile se deghizau în iubire ca să pară ceva mai frumos decât un simplu dezechilibru mintal?

— Deși, dacă e să fiu sinceră, nu reușesc să înțeleg foarte bine ideea de bază pe care lucrăm.

— Poftim?

Soledad se trezi din letargie, îmboldită de emfaza Maritei Kemp. Nu dăduse cu adevărat atenție cuvintelor acesteia, dar tonul vocii ei răsună în urechile lui Soledad ca un clopoțel: arogant și supărător. Remarcă faptul că se aplecase puțin deasupra mesei spre arhitectă și se îndreptă imediat. Acea înclinare putea fi interpretată ca un semn de nesiguranță.

— Spun că expoziția *Scriitori blestemați* sună foarte bine, dar ar putea fi orice altceva. Ce numești tu „scriitor blestemat”? Ai de gând să folosești un *approach* existențial, social, comercial, transversal? insistă Kemp în mod pedant.

Approach! spusese *approach!*

— Ai citit propunerea mea, Marita? Am crezut că v-a fost dată tuturor, răspunse Soledad, simțindu-se descumpănită și obosită.

— Da, da, toți o au, desigur, zise directorul departamentului de cultură.

— Păi, eu acolo îmi definesc ideea.

— Firește că am citit-o, de mai multe ori, dar tot nu înțeleg. În plus, cum nu dai nume…

Soledad își stăpâni cu greu iritarea.

— Vorbim despre o expoziție internațională… Vom conta pe împrumuturi de la alte biblioteci.

Atâta vreme cât nu știm ce materiale putem obține, nu va exista o listă definitivă de autori. De asta ne vom ocupa cu prioritate eu și Bettina, zise aruncându-i o privire complice cu coada ochiului coordonatoarei, care a încuviințat cu bunăvoință.

— Într-adevăr, Marita, asta este doar o primă întrevedere, spuse împăciuitoare Santos Aramburo, directoarea Bibliotecii. Suntem încă în faza de elaborare a proiectului. Poate că greșeala a fost a mea, fiindcă am convocat o întrunire într-o etapă incipientă. Dar am fost atât de entuziasmată de idee, încât voiam să împing puțin acest bulgăraș de zăpadă pentru a provoca, în cele din urmă, o avalanșă, voiam să pun în mișcare sinergia. În realitate, îmi place la nebunie că ai atât de multe neliniști, Marita! Prevăd deja că vei fi un fel de Pepito Grillo al grupului, supraveghind să nu întârziem la obligațiile noastre, nu-i așa? Râse uitându-se cu răutate la Soledad. Dar mai avem douăzeci de luni până la inaugurare și multe, foarte multe lucruri de pus la punct.

— Cu toate acestea, eu împărtășesc neliniștile Maritei, zise Álvarez Arias.

Cu excepția arhitectei, cu toții îl priviră consternați. Când Personajul Eminent spunea ceva, ceilalți își țineau răsuflarea.

— Aceasta va fi prima expoziție organizată cu sprijinul Fondului „Ducele de Ruzafa” și trebuie să fie perfectă. Trebuie să fie un eveniment de neuitat, întări avocatul.

Cu siguranță Triplu A o plăcea pe arhitecta în vârstă de aproximativ patruzeci de ani cu părul lung, castaniu cu șuvițe, fustă mini, cizme înalte, nas operat. În mod evident, fată educată, la fel ca aproape toți cei din lumea artei. Învingătorii de clasă medie, precum Álvarez Arias, erau întotdeauna înnebuniți după fetele bogate.

— Desigur, Antonio, nu-ți face griji! Mi-e clară responsabilitatea și, de asemenea, expoziția, răspunse Soledad. Va fi memorabilă dacă este

diferită, dacă este emoționantă, dacă are sens, dacă este autentică. Nu știu dacă ați văzut *Artă și nebunie,* pe care am organizat-o la Regina Sofia în urmă cu doi ani…

— Minunată! Minunată. Ați văzut-o? o întrerupse Santos Aramburo cu entuziasmul ei obișnuit. Tocmai gândindu-mă la acea organizare am apelat la Soledad Alegre, pentru prima noastră expoziție susținută de Ducele de Ruzafa. *Artă și nebunie* era, era… Mi-a plăcut la nebunie acel concept multidisciplinar, obiectele de artă cu rapoartele medicale, cu textele literare, cu imaginile filmate, cu muzica, cu mărturiile personale, cu… Era ca un caleidoscop! Și apoi… era atât de narativă! Narațiunea unifica totul și-i dădea sens. De aceea ne-am gândit la Soledad pentru a face o demonstrație despre lumea cărților, Antonio, fiindcă munca ei se împletește foarte bine cu literatura.

— Mulțumesc frumos, Ana, spuse Soledad cu sinceră recunoștință. Da, cred că ai semnalat lucrul cel mai important, cel puțin pentru mine: sensul, narațiunea… Ceea ce vreau eu, este să ofer o hartă în mijlocul haosului.

— Atunci, nu va fi o demonstrație polisemică? insistă Marita, flecărind ca o găină enervantă.

Soledad o privi exasperată. Ce femeie idioată!

— De ce spui asta?

— Mă rog, vei alege și vei reliefa o semnificație concretă, nu?

Directoarea Bibliotecii întrerupse orice discuție:

— Bun, prieteni, eu am foarte multă treabă și sunt sigură că și voi la fel! Scopul acestei întruniri era doar ca să luăm contact unii cu alții pentru prima oară, să ne cunoaștem cu toții și să împărtășim emoția acestui proiect plin de iluzii, și cred că a fost atins. Această expoziție este în multe privințe o provocare pentru Bibliotecă. Va fi cea mai importantă demonstrație, internațională și cu cel mai mare buget din istoria acestei instituții. De

aceea facem lucrurile într-un mod diferit de cum le-am făcut până acum. De exemplu, obișnuim să apelăm la o firmă pentru designul sălilor, dar, având în vedere anvergura acestui proiect, am decis să o angajăm pe Marita Kemp ca arhitectă a expoziției. Va fi prima noastră colaborare și sunt încântată. Și, de asemenea, avem la dispoziție douăzeci de luni, un termen mult mai generos decât cel obișnuit.

— *Artă și nebunie* mi-a luat trei ani, de la elaborarea proiectului până la executare. Douăzeci de luni nu înseamnă foarte mult timp.

— Dar rezultatul va fi fenomenal, Soledad, sunt sigură! conchise Ana cu un zâmbet năucitor, dar atât de implacabil ca o mașină de perforat tuneluri. În sfârșit, mulțumesc tuturor și în special ție, Antonio, încă o dată, mulțumesc mult! Fără moștenirea generoasă a Ducelui de Ruzafa nimic din toate astea n-ar fi posibil.

Toată lumea se ridică în mijlocul unei cacofonii de scârțâieli de scaune. Deci Marita era nouă. De aceea se comporta așa. Din cauza nesiguranței. Dublată de prostia lăuntrică, evident.

— A fi blestemat înseamnă să știi că discursul tău nu poate să aibă ecou, pentru că nu există urechi care să reușească să te înțeleagă. În privința asta seamănă cu nebunia, spuse dintr-odată Soledad. A fi blestemat nu înseamnă să coincizi cu vremea ta, cu clasa din care faci parte, cu mediul tău înconjurător, cu limba ta, cu cultura căreia se presupune că-i aparții. A fi blestemat înseamnă să-ți dorești să fii precum ceilalți, dar să nu poți. Și să-ți dorești să fii iubit, dar să stârnești doar teamă sau, poate, râs. A fi blestemat înseamnă să nu suporți viața și, mai ales, să nu te suporți pe tine însuți.

Toată lumea era în picioare, privind-o în tăcere. Cu siguranță gândeau: „Ce-i cu toate astea acum?” Și asta era, de asemenea, ceva caracteristic blestemaților. Să deranjeze cu simpla lor prezență.

Nu avea pe ea decât sutienul și chiloții. Se asortau. Erau de culoare verde-deschis, cu dantelă, foarte drăguți. Soledad oftă și, privindu-se în continuare, își desfăcu sutienul și și-l dădu jos. Îl aruncă pe podea. Apoi, încet, scoase un picior din chiloți, îi lăsă să-i cadă până la cealaltă gleznă și se debarasă de ei cu un șut. Se ridică. Sâni rotunzi, mici, puțin căzuți, cum era și logic, dar încă frumoși. Trup lucrat la sala de gimnastică. Totul natural. Șaizeci de ani. Pentru șaizeci de ani nu arăta deloc rău. Dar, firește, începând din acea zi, era o sexagenară blestemată. Întinse un braț și aprinse lumina. Becul din dressing se aprinse deasupra ei și toate formele sale, înainte acceptabil de strălucitoare în lumina artificială, părură a se prăbuși brusc, de parcă ar fi fost supuse unei forțe de gravitație 3G, scoțând la iveală valuri, gropi, riduri, mușchi fleșcăiți. Se cercetă încet în oglindă, fără compasiune.

— Corpul este ceva îngrozitor, spuse cu voce tare, ca pentru sine, într-un soi de nebunie.

Corpul era ceva îngrozitor, într-adevăr. Bătrânețea și deteriorarea se strecurau în mod insidios și, de cele mai multe ori, cel interesat afla ultimul, precum încornorații în teatrul clasic. De exemplu, uneori puteai să vezi alergând în fața ta prin parcul El Retiro, o femeie de treizeci de ani cu pantaloni foarte scurți, evident mulțumită de coapsele ei, care ignora că, de fapt, deja începeau să i se umple de celulită și că, în lumina acelui soare arzător, ofereau un aspect destul de jenant.

Soledad alerga în colanți, desigur.

Carne trădătoare, dușmancă intimă ce te face prizoniera înfrângerii sale. Sau prizonier, pentru că și bărbații își descoperă brusc, în oglindă, un gât cu pielea lăsată, ca de broască-țestoasă, de exemplu. Ca să nu mai vorbim despre prostată sau despre groaza de a nu face față în lupta amoroasă. Carnea tirană îi face sclavi pe toți.

Stinse becul. Nu era cazul nici să fie masochistă, mai ales în ziua în care împlinea șaizeci de ani. Încă se ținea bine. Încă se ținea foarte bine. Toată lumea îi dădea cu zece ani mai puțin. Cu păr cafeniu natural, ceea ce era o binecuvântare pentru a ascunde firele albe. Ochi cenușii. Un metru șaptezeci și patru înălțime. Conformație slabă. Zâmbi amintindu-și fișele acelor gigolo. Adam. În mai puțin de douăzeci și patru de ore avea să-l cunoască. Ce nebunie! Dintr-odată, i se păru că se bagă într-o încurcătură absurdă. *Tristan și Isolda.* Mario. Un gust amar îi umplu gura, făcând-o să simtă gustul durerii și al furiei.

Nu exista nici cea mai mică îndoială că dragostea te otrăvește, te îndobitocește, te determină să faci tot felul de prostii și să acționezi fără măsură. Să luăm exemplul lui William Burroughs. În 1939, la vârsta de douăzeci și cinci de ani, acel simbol al generației *beat* și-a tăiat o falangă de la degetul mic de la mâna stângă cu o foarfecă de dezosat puii. Era îndrăgostit de un șarlatan adolescent care, foarte gelos, i-a cerut o dovadă a afecțiunii sale. Iar Will i-a oferit o bucată din carnea lui. În ultimele fotografii ale lui Burroughs, devenit deja un bătrân sarmentos, cât un băț, se vedea absența jalnică a acelei falange. Soledad se întreba cât timp îl va mai fi iubit pe băiețel după mutilare. Cât timp până avea să descopere că pe el nu-l interesa deloc. Burroughs putea fi unul dintre blestemați, desigur. De fapt, reușise să devină un blestemat atât de evident din cauza glonțului cu care, câțiva ani mai târziu, i-a crăpat capul soției sale jucându-se de-a Wilhelm Tell cu un pistol, încât celebritatea lui o făcea să-l includă în expoziție. Dar episodul cu falanga era mult mai puțin cunoscut și poate că Soledad avea să obțină cu împrumut manuscrisul de la *The Finger,* povestea pe care Burroughs a scris-o despre amputare. Trebuia să-i ceară Bettinei să întrebe la Biblioteca Publică din New York, la

Universitatea din Columbia și la Biblioteca Green din Stanford, căci acolo se păstrau manuscrisele lui Burroughs, dacă-și aducea bine aminte. Dacă reușeau să aibă *The Finger,* Soledad ar fi putut crea o scenă semnificativă bazată pe momentul în care-și smulgea degetul… O scenă care să surprindă o fărâmă din inima lui Burroughs. Soledad avea ideea, încă în stadiu de proiect, de a organiza demonstrația în jurul unor scene fundamentale din viețile scriitorilor. Să caute acele momente care reprezintă craterul unei existențe, însăși gaura în care fierbe lava, clipa în care zilele tale se definesc, pentru că, orice ai face, vei purta mereu asta cu tine. Precum absența tânguitoare a falangei lui Burroughs și tot ce însemna asta. Acea tăietură nemaipomenită (oare cum ar suna osul strivindu-se sub lamele foarfecilor de bucătărie?) anunța deja focul de pistol al lui Wilhelm Tell.

Dar Soledad avea alt mutilator de degete mici care-i plăcea mult mai mult: Ulrico von Liechtenstein, unul dintre cei mai importanți trubaduri ai epocii sale, secolul al XIII-lea, în plină perioadă a dragostei de curte. Totuși, istoricii nu vorbeau aproape niciodată despre el, fiindcă îl considerau un imbecil. Există un blestem mai mare decât acela de a aspira la glorie și de a fi ridicol? Von Liechtenstein, îndrăgostit nebunește de domnița lui, pe care a păstrat-o în anonimat de-a lungul întregii sale opere, dar care se pare că era frumoasa Teodora Angelina, soția ducelui Leopold de Austria, și-a tăiat mai întâi buza de sus, fiindcă ducesa comentase că nu-i plăcea forma acesteia, iar mai târziu și-a tăiat degetul mic de la mâna stângă, i-a comandat unui aurar să-l acopere cu aur și i l-a trimis în dar doamnei împreună cu un poem, ca să-i folosească drept baghetă. Pe de altă parte, acest sărman dement era un bun luptător și, de asemenea, a încercat să o cucerească pe ducesă câștigând faimă în luptele din turniruri, astfel că a străbătut Europa Centrală sfidându-i pe toți

cavalerii care-i ieșeau în cale. Și-a denumit periplul „călătoria lui Venus”, pentru că mergea deghizat în această zeiță a dragostei și a frumuseții, cu două cozi false pline de perle atârnând de sub coif și cu o tunică din voal de mătase cu floricele brodate acoperindu-i pieptul. Toate aceste peripeții extravagante erau relatate în cea mai importantă operă a lui Ulrico, *Frauendienst, În serviciul doamnei,* care se afla la Biblioteca de Stat din Bavaria. Trebuiau să facă rost de ea. Îmbrăcat în femeie, s-a luptat cu 577 de cavaleri; a învins 307 și a fost înfrânt de 270. În ciuda acestei dezlănțuiri la baza căreia a stat pasiunea, tot ce a obținut a fost că disprețuitoarea Teodora Angelina a râs de el de nenumărate ori.

Dragostea te transformă într-o ființă patetică.

Soledad nu trăise niciodată cu nimeni. Când a vrut, n-a putut, iar apoi n-a mai vrut. Avusese, ce-i drept, mulți amanți. Mai bine la depărtare. Mai bine să-i țină sub control. Ca pasiunea să ardă cu un zid de protecție în jur. Ea se îndrăgostea ușor. Mai bine zis, imediat. Chiar fulgerător. Simțea nevoia să fie îndrăgostită. Iubea dragostea, după cum spunea Sfântul Augustin. Era dependentă de pasiune și, ca o adevărată dependentă, nu o interesa să trăiască fără asta. Șaizeci de ani. Aruncă o ultimă privire în oglindă și începu să-și îmbrace pijamaua. Nu era frumoasă: nasul ei era lung și fin, bărbia – ascuțită; de fapt, în adolescență și o bună parte din tinerețea ei, s-a simțit ciudată și urâtă, prea înaltă, prea atletică, puțin feminină. Totuși, cu timpul, ajunsese să înțeleagă că trupul ei era unul armonios, că celelalte femei o invidiau pentru asta, că sânii ei mici se dovedeau sexy. Și, în plus, avea niște ochi frumoși, avea personalitate și stil, iar atracția ei se dezvoltase cu trecerea anilor… până de curând. Pentru că Soledad intuia că acea atracție începuse să scadă în ultima vreme, nu știa cu exactitate când: se știe deja foarte bine că cel interesat află

ultimul despre ravagii. Da, era încă bine, încă era în stare să încingă carnea cuiva tânăr și frumos precum Mario, dar cât avea să mai dureze asta? Ea și Mario se despărțiseră în urmă cu patru luni. La vârsta ei, fiecare zi era o pierdere. La vârsta ei, anii erau deja ca la câini: șapte ani pentru fiecare an din viața omului.

— Daaaaaa! țipă Soledad în liniștea nopții.

Fiecare douăsprezece luni care se scurgeau din calendar pentru ea erau ca și cum s-ar fi înmulțit cu șapte, așa de definitive și de vertiginoase erau schimbările și pierderile.

Teamă.

Ultima oară când a făcut dragoste. Și dacă nu avea să mai aibă niciodată un amant? Oamenii nu realizează aproape niciodată când este ultima oară când fac ceva ce le place. Ultima oară când urci pe un munte. Ultima oară când schiezi. Ultima oară când ai o întâlnire amoroasă. Pentru că acelui corp în continuă transformare, care dintr-odată se cuta, se scofâlcea, se ciopârțea, se prăbușea și se deforma, acelui trup trădător, în sfârșit, nu-i era de ajuns faptul că te umilea: în plus, comitea mojicia supremă de a te omorî. Și astfel, când ajungeai deja la acea vârstă, la vârsta câinilor, posibilitățile de răutăți ale cărnii se înmulțeau. Și într-o zi îți descopereai o bubă la gură, o umflătură pe gât, o sprânceană mai joasă decât cealaltă, un hematom din senin la un picior și nu-ți dădeai seama că acele nimicuri erau cartea de vizită a asasinului, a criminalului silențios ce avea să te execute. Da. Of, da! Poate că deja se sfârșise totul. Poate că avea să moară fără să fi cunoscut cu adevărat dragostea.

Hotărî să ia un Orfidal întreg ca să doarmă, pentru că era sigură că în pat o aștepta un tumult de fantome: gândurile rele îi dădeau târcoale prin minte ca un cuib de vipere. A doua zi, trebuia să treacă prin încercarea dificilă cu *Tristan și Isolda.* Plus „sfânta treime” compusă din Mario, soția lui

și *nasciturus.* Și acel bărbat, primul de pe Pământ, care era Adam, prostituatul. Poate că și ea era pe punctul de a se face de râs.

Deși Soledad își petrecuse jumătate din noaptea ei de insomnie hotărând cu o exactitate maniacă ce costum, ce pantofi, ce palton și ce geantă avea să poarte la operă, când a sosit momentul adevărului, s-a îmbrăcat cu ele și s-a văzut foarte urâtă. Așa că acum proba de mai bine de o oră haine și începea să se facă târziu. Bine că locuia lângă Teatrul Regal! A căutat prin dulapuri; nu avea prea multe haine, dar aproape toate erau bune, cu croieli mai degrabă clasice, deși cu tendințe spre minimalism și avangardă. Îi plăceau modelele geometrice, pentru că se potriveau bine cu trupul ei ascuțit și musculos; îi plăceau la nebunie japonezii Miyake și Yamamoto, nemții Boss și Sander. Se considera o femeie cu stil și era mândră mai ales de faptul că nu i se observa originea umilă. Era o chestiune de eleganță înnăscută, se umfla ea în pene; și Mario avea acea eleganță. Dar în ultimele luni se întâmpla ceva între ea și hainele sale, între ea și felul ei de a se îmbrăca, între ea și… ea. Ca și cum hainele în care înainte se simțise perfectă nu i se mai potriveau. Ca și cum ceva ar fi scârțâit ușor.

Era vârsta, desigur. Înainte, acele costume sobre cu croială dreaptă o făceau mai sexy, dar acum îi înăspreau și îi ofileau înfățișarea. Acum începea să arate ca o călugăriță.

Răcni și își smulse de pe ea costumul Miyake alb cu gri cu atâta furie, încât pierdu un nasture. Voia să fie foarte frumoasă. Voia să fie fermecătoare. Voia să fie perfectă. Pentru ca Mario să o privească și să-i fie dor de ea, chiar și pentru o clipă.

Se auzi strident soneria de la ușă. Asta mai lipsea! Își puse halatul de baie și se duse să deschidă.

— Ah. Bună. Scuze. M… mi se pare că am venit într-un moment nepotrivit… se bâlbâi nou-venita.

Era Ana, tânăra ziaristă care locuia în mica mansardă de la etajul de deasupra. Îl ținea de mână pe fiul ei, un băiețel încruntat de patru sau cinci ani. „Ce față trebuie să fi avut când am deschis ușa de Ana și-a dat seama că deranjează!”, se gândi; și făcu un efort pentru a-și îmblânzi dispoziția. Dar nu a fost de prea mare folos.

— Nu contează. Ce dorești? mormăi.

— Scuze, nu te-aș deranja dacă n-ar fi absolut necesar, știi? E vorba despre Curro… Vezi tu… Mi s-a tăiat lumina și nu-i pot încălzi cina lui Curro și… mă întrebam dacă aș putea folosi bucătăria ta un moment… zise arătând sufertașul din plastic pe care-l avea în mână.

— Ți-au tăiat lumina?

Fata se îmbujoră.

— Da, păi… Mă rog, de când s-a închis *Noticias*… revista la care colaboram… N-am de lucru, situația este groaznică și, în plus, fiindcă nu aveam un job fix, nu am nici șomaj, așa că… Trebuia să aleg între plata chiriei sau a luminii și am plătit chiria, desigur, ha, ha, ha.

Râsul răsună puțin cam prea ascuțit, prea isteric.

— Și ce-o să faci? Și pe frigul ăsta… Cât datorezi la lumină?

— Două sute treizeci de euro. Cred că mi-i vor trimite părinții mei. În plus, am scris un roman și m-am înscris cu el la un concurs pentru tineri autori! Verdictul se dă peste câteva luni și premiul este de cinci mii de euro… Și, fiindcă sunt o nebună, cred că mi-i vor da, ha, ha, ha!

Un roman! Chiar și cel mai prost om scria.

— Da, desigur! Dar intrați! Mă aranjez și sunt grăbită. Te las singură. Tu fă ce-ai de făcut!

Îi conduse pe Ana și pe băiețelul ei până la bucătărie, conștient jenată de casa ei frumoasă, primitoare și caldă, și se întoarse repede în camera ei să probeze în continuare haine. Cu aceeași disperare de mai devreme, dar cu cinci minute mai puțin la dispoziție și cu un sentiment neplăcut de

vinovăție. Ea avea să cheltuiască șase sute de euro pe ceva copilăresc, pe o răzbunare inutilă proprie unei adolescente descreierate, iar vecinei sale i se tăia lumina pentru că nu avea să plătească două sute treizeci de euro. Da, știa, știa! În Spania, mulți oameni o duceau foarte rău. Criza lăsase răni foarte adânci și peste tot curgea sângele. Ea, în schimb, încasase mulți ani un salariu mare ca directoare la Triángulo, până când centrul cultural a fost închis. Iar acum câștiga în continuare suficient de mult din criticile, conferințele, cursurile și expozițiile sale. În plus, îi plăcea ce făcea și, surprinzător, reușise să-și cultive un oarecare prestigiu ca specialistă în tot ce este marginal, heterodox, ciudat și confuz. Oricine ar fi crezut că ea avea multe lucruri în viața ei și că nu avea motive să se plângă și da, într-adevăr, deținea multe lucruri, dar nu-i foloseau la nimic, fiindcă lipsurile sale cântăreau mult mai mult. După cum i-a spus cândva Miguel Mateu, fondatorul centrului cultural Triángulo, important nu este ceea ce ai, ci ceea ce-ți lipsește. De exemplu, ea își dorea și chiar râvnea la multe dintre circumstanțele din viața Anei. Pentru început, vârsta ei. Avea vreo douăzeci și opt sau douăzeci și nouă de ani! Cu tot acel viitor plin de promisiuni în fața ei. Și copilul! Și părinții, avea chiar și părinți! Și apoi romanul acela blestemat. Lui Soledad îi plăcea munca ei, dar și-ar fi dat un braț ca să poată să scrie ficțiune. Să fi îndrăznit s-o facă. Dar deja era prea târziu pentru asta, la fel ca și pentru multe alte lucruri. A doua zi avea să-i lase vecinei sale un cec cu două sute treizeci de euro în cutia de scrisori. Și poate că avea să-i lase și o carte de vizită pe care să scrie: „Fii conștientă de ceea ce ai, nu pierde timpul, nu te plânge, ești bogată, ești foarte bogată în tinerețe și în viitor! Profită, pentru că te vei trezi într-o bună zi și vei fi bătrână”.

Iar a fi bătrân însemna să ai un trecut iremediabil și să nu mai ai timp să-l îndrepți. Dacă

Soledad nu trăise niciodată cu nimeni, era pentru că, de fapt, nimeni nu o iubise niciodată îndeajuns. Adică, nu o iubise așa cum avea ea nevoie să fie iubită. În felul în care merita să fie iubită. Iar, la vârsta ei, pe zi ce trecea, acest lucru era mai puțin probabil să se întâmple. Toată societatea era împerecheată; oamenii obișnuiți nu-și dădeau seama de asta, dar la spectacole, la restaurante, în locurile de vacanță și în fiecare zi de sărbătoare lumea se umplea de cupluri. Cu toții erau câte doi, mai frumoși sau mai urâți, mai bătrâni sau mai tineri, heterosexuali sau homosexuali, cu sau fără copii, în mod dezgustător împreună, peste tot. Pe când Soledad, făcând onoare numelui ei, era de fiecare dată singură. Desigur că numele ei de familie era Alegre[2]: ce ironie!

— Și totuși, am atât de multe de oferit! strigă Soledad.

Iar apoi se prefăcu că fredonează o melodie, temându-se ca nu cumva Ana să-i fi auzit țipătul din bucătărie. Da, avea foarte multe de oferit, iureșul stăpânit al afecțiunii sale, și cutele delicate ale sensibilității sale, și nevoia ei enormă de afecțiune, care era ca un bulgăre de foc ce ardea în pieptul ei, consumând tot oxigenul vieții sale și amenințând să o asfixieze.

Avea să moară fără să fi cunoscut dragostea. Asta însemna să fii sărac, nu faptul de a nu putea plăti o blestemată de factură.

Intră în cafenea cu zece minute întârziere și-l recunoscu imediat; era cel mai înalt și cel mai chipeș. Îl văzu din profil, stând cu coatele pe tejghea, distrat, fără să privească spre ușă, de parcă nu i-ar fi păsat. Dar oricum el nu știa cum arăta ea, așa că era totuna dacă se uita sau nu spre intrarea în cafenea. Avea să știe că era ea doar când Soledad avea să-l salute. Asta și făcu în acel moment, cu inima bătându-i cam tare. Îl atinse pe umăr, pentru ca el să se întoarcă.

— Ești Adam, nu-i așa? Presupun că am pronunțat bine, cu accent pe primul A…

— Da, da, Adam… Iar tu ești Soledad…

Își dăduse prenumele adevărat și un nume de familie fals. Băiatul avea un zâmbet larg, simpatic, minunat. Se înclină și o sărută cu naturalețe pe ambii obraji.

— Îmi pare bine de cunoștință!

Jachetă gri ca de plumb, cămașă albastră, cravată fină din piele, mocasini frumoși, blugi închiși la culoare. Avea părul puțin mai lung și mai des decât în fotografii: coamă de leu negru. Fără să-și arate pieptul, părea, de asemenea, mai slab. Mai mult pianist și mai puțin trapezist. Perfect pentru operă.

Soledad sosise atât de târziu, încât abia mai aveau timp ca să stea de vorbă.

— Am apelat la serviciile tale deoarece vreau ca o anumită persoană să mă vadă însoțită. Ar fi bine să te arăți afectuos, dar nu exagerat. Foarte subtil, să lași impresia că-ți plac, dar fără să întreci limita, îi ceru.

— Va fi foarte ușor să fac asta, nu-ți face griji, spuse el în mod galant.

Vorbea foarte bine spaniola, dar avea accent. German, poate?

Ieșiră din cafenea și imediat se amestecară în mulțimea care se îmbulzea să intre în Teatrul Regal. Ajunși în foaier, Adam o ajută să-și scoată

paltonul ca un adevărat cavaler. Soledad salută două sau trei persoane în treacăt și se opri să vorbească o clipă cu Anichu Arambarri și cu Alberto Corazón, o inspectoare de expoziții și un celebru artist plastic, pe care-i cunoștea de pe vremea când lucrase la Triángulo. Îl prezentă pe Adam și văzu privirea apreciativă pe care i-o aruncă Arambarri. De fapt, toată lumea se uita la el: aproape toate femeile și destul de mulți bărbați. Soledad se umflă în pene: se simțea precum Cenușăreasa, fiind aleasă în noaptea marelui bal de către prinț. Ea, care aproape întotdeauna mergea singură peste tot, pentru că relațiile cu bărbații însurați erau clandestine, acum făcea parte din universul foarte vast al cuplurilor. Și ce mai partener avea! Era extrem de chipeș și de atrăgător. Planul îi ieșea foarte bine; păcat că, oricât de discret privea, nu reușea să-l vadă nicăieri pe Mario.

Primul act și prima pauză trecură fără noutăți, cu Adam jucându-și perfect rolul. Totuși, la actul al doilea, a fost nevoită să-l înghiontească ușor cu cotul, pentru că îl luase somnul. Băiatul se tulbură într-un mod simpatic și își împreună palmele cerând scuze; în ciuda înfățișării sale de muzician solist, se pare că nu-i plăcea prea mult Wagner. Sosi și ultimul intermezzo și tot nu-l văzu pe Mario. Gigoloul își ceru scuze:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme. N-am dormit aproape deloc.

— Nu-i nimic. Ai petrecut azi-noapte? zise Soledad urmărind în continuare cu privirea foaierul și imediat regretă întrebarea: de parcă ei îi păsa dacă el ieșea sau nu să se distreze.

— Nu. M-am trezit foarte devreme pentru că trebuia să lucrez… Alt job, nu acesta.

Fu cât pe ce să-l întrebe ce job, dar se abținu. În loc de asta, spuse:

— În orice caz, am impresia că opera nu-i punctul tău forte…

— Nu, chestia e că nu sunt obișnuit cu muzica asta… Dar învăț foarte repede, răspunse și-i aruncă o privire galantă și fermecătoare.

Două femei în vârstă și pline de bijuterii îl priviră ca niște lupoaice înfometate. Așa or fi clientele lui? Și Soledad îl observă, puțin pe furiș. Extraordinar de seducător. Și când te gândești că, în schimbul banilor pe care avea să-i plătească, ar putea să se culce cu el! Pentru o clipă se imagină sărutând acea gură, dar alungă foarte repede ideea din mintea ei. Stânjenită, confuză.

— În plus, Wagner este destul de greu… Există opere mai ușoare, spuse mușcându-și limba ca să nu adauge: ți le voi arăta.

De ce i-or fi plăcând atât de mult bărbații chipeși? De ce o fi având slăbiciunea aceea afurisită, fixația aceea? Și de ce nu-i plăceau bărbații de vârsta ei? Poate pentru că nu voia să recunoască faptul că îmbătrânise și că încă avea nevoie să trăiască ceea ce nu reușise să facă în tinerețe? Tirania dorinței sale făcea totul mai dificil. Îi invidia pe bărbați, ceea ce de obicei nu i se întâmpla, pentru că societatea accepta în mod firesc cuplurile cu diferențe de vârstă, câtă vreme fata era mai mică. În realitate, exista multă atracție și între femei în vârstă și bărbați mai tineri. Soledad știa bine asta; dar majoritatea bărbaților se simțeau stânjeniți să ocupe public acel loc, se temeau să nu fie văzuți ca niște inși anormali sau ca niște oportuniști și, în general, nu-și dădeau frâu liber dorinței decât dacă era vorba despre adulter, dacă era în mod clandestin. Fără riscul de a fi văzuți. Ca Mario. Care în continuare nu apărea pe nicăieri.

Se auzi anunțul pentru începerea ultimului act și își ocupară din nou fotoliile. Soledad era atât de încordată și de agitată, încât nu fusese în stare să se bucure de spectacol. Dar reprezentația era foarte reușită, punerea în scenă excelentă, cântăreții extraordinari, iar actul al treilea, foarte frumos,

începu să pună stăpânire pe ea. Când se ajunse la aria finală, la surprinzătoarea *Liebestod* a Isoldei, Soledad era atât de captivată, atât de impresionată, încât, spre groaza ei, izbucni în plâns, neconsolată. Încercă să se oprească, dar nu putu. Întreaga durere a vieții îi apăsa pieptul; era precum o lespede grea, mormântul viitorului pe care îl visase când avea optsprezece ani. Așa că plânse și plânse, disperată, furioasă, conștientă că-i curgea rimelul și că probabil arăta oribil. Ovațiile se domoliră, luminile se aprinseră și ea continua să sughițe. Adam o privea intrigat, poate chiar puțin speriat. Își puse un braț pe după umerii ei în timp ce părăseau sala.

— Ești bine?

— Da, spuse Soledad suflându-și nasul. Este așa de frumos… Și atât de trist.

Începea să-și revină; măcar lacrimile se opriseră. Dar cu siguranță avea nasul roșu, ochii umflați.

— Cred că arăt îngrozitor…

— Ești la fel de frumoasă, dar se vede pe fața ta că ai plâns. Lumea o să creadă că te maltratez.

Chiar o fi capabil de asta? se nelinişti Soledad pentru o clipă, aruncându-i o scurtă privire cu coada ochiului. Zâmbetul tipului părea în continuare la fel de adorabil. Și în acel moment, firește, chiar în acel moment, legea lui Murphy își dovedi încă o dată implacabilitatea și, prin mulțimea agitată care ieșea din teatru, îl văzu pe Mario. Era la o distanță de doar două sau trei persoane de ea și mișcarea mulțimii îi târa mai mult sau mai puțin în paralel. Mario o salută cu o mișcare a capului abia perceptibilă; ea se uită la el, dar nu răspunse. Pentru asta se tot schimbase de haine, se machiase atâta, pentru ca acum el să o vadă plânsă și cu pete. Lângă fostul ei amant se afla Daniela, soția lui. Da, ea trebuia să fie. Era frumoasă și deja i se observa sarcina. Soledad simți că-i venea din nou să plângă, dar reuși să se controleze. Puțin noroc sau poate o formidabilă

intuiție profesională a făcut ca tocmai în acea clipă gigoloul să-i treacă brațul peste umeri cu un gest natural și afectuos. Văzu privirea lui Mario, văzu cum îl cerceta repede pe Adam și cum se aprindea în ochii aceia ceva asemănător cu o mică bănuială de neplăcere. Apoi ajunseră la ușă și cuplul dispăru din câmpul ei vizual.

O luară pe una dintre părțile laterale ale Teatrului Regal. Soledad avea de gând să-l însoțească pe gigolo până la metroul Operei și să-l lase acolo. Nu voia să-și ia rămas-bun chiar la intrarea în teatru, ca nu cumva Mario să-i vadă. În plus, trebuia să-l plătească. Avea cele șase sute de euro în geantă, în bancnote de cincizeci, într-un plic alb. O neliniștea puțin gestul, faptul că trebuia să scoată plicul și să i-l dea, dar presupunea că pe Adam nu avea să-l deranjeze deloc. Cu excepția feței sale plânse, totul ieșise destul de bine. Mario îi văzuse și-l remarcase pe băiat și bineînțeles că nu-i plăcuse prezența lui, Soledad era sigură de asta, îl cunoștea îndeajuns. Probă depășită cu succes și șase sute de euro investiți. Dar dacă lucrurile ieșiseră așa cum își dorise ea, de ce nu se simțea mai fericită?

Se aflau deja pe strada Vergara și a observat cu neplăcere că magazinul chinezilor era în continuare deschis și că femeia era la intrare, așa cum făcea deseori ca să fumeze o țigară sau ca să-i iscodească pe trecători. Soledad obișnuia să cumpere cam totul de acolo, pentru că locuia foarte aproape, mânca puțin acasă și îi era lene să se ducă la piață. Chinezii, soț și soție cu vârste greu de precizat, între patruzeci și șaizeci de ani, probabil că-și conduceau micul magazin de provizii de o jumătate de viață, dar tot nu vorbeau spaniolă. Compensau, în schimb, cu zâmbete radiante și cu un calculator de mână vechi și enorm pe care arătau socotelile. Partea proastă era că era vorba despre un cuplu fermecător, care, de fiecare dată când o vedea, o saluta cu un vesel

„Talóóó Solááá”, ce trebuia să fie o versiune cu accent cantonez pentru „La revedere, Soledad”. Iar în acea seară, salutul avea să evidențieze că se cunoșteau și avea să-i dea de înțeles gigoloului că ea locuia prin apropiere, o informație pe care nu voia să i-o furnizeze în niciun caz. Totuși, erau deja prea aproape și a traversa strada sau a schimba direcția ar fi fost surprinzător. Soledad încercă să disimuleze și să privească în altă parte, ca și cum ar fi fost distrată; dar, de îndată ce ajunseră în dreptul intrării în magazin, femeia se grăbi să salute cu amabilitate:

— Talóóó Solááá!

Nu avu timp să răspundă. Un țipăt înfiorător, plin de teamă și pericol, sfâșie noaptea și îi făcu să se gârbovească instinctiv. Totul se petrecu foarte repede; ușa din sticlă acoperită de abțibilduri se deschise spre trotuar și apăru clătinându-se chinezul, cu gura căscată de la țipăt și cu ochii sticloși. Căzu peste Adam, care, din reflex, îl susținu în brațele sale. Bărbatul vomă sânge, impregnând pieptul gigoloului, iar în clipa aceea ieși din magazin un tip bărbos cu un briceag în mână de pe care curgea sânge. Lumea se opri, toți se priviră, deasupra lor se așternu un fel de tăcere albă, o mantie de stupoare. Și apoi, dintr-odată, paroxismul.

Câteva ore mai târziu, datorită faptului că povestise de mai multe ori, Soledad putu să ordoneze într-un mod comprehensibil aluviunea de imagini ce o saturară într-un minut. Pentru că atât trebuie să fi durat toată acțiunea. Primul care se mișcă fu agresorul, care încercă să fugă pe lângă ziduri în direcția pieței. Dar atunci, în mod surprinzător, Adam îi dădu drumul chinezului, care se prăbuși la picioarele sale, și, îndoindu-se de spate, se năpusti cu capul în coastele tipului. Cei doi bărbați se rostogoliră pe sol, încâlciți cu trupul leșinat al negustorului, iar după câteva secunde Adam stătea călare pe bărbatul bărbos, ținându-l

cu o mână de gât și trăgându-i sălbatic cu cealaltă pumni în tâmplă. Un polițist apărut brusc nu se știe de unde îl apucă pe gigolo de umeri.

— Oprește-te! Oprește-te!

Adam se opri, cu chipul plin de sânge, cu expresia aceea absentă și amețită a celui care iese dintr-o vâltoare de violență. Atacatorul își pierduse cunoștința. Chinezoaica țipa și plângea, bolborosind cuvinte de neînțeles, în timp ce încerca să tamponeze cu mâna tăietura pe care soțul ei o avea la gât. Apărură mai mulți polițiști, o mulțime de curioși, mașini cu lumini sclipitoare și, la scurt timp, ambulanțele: bine că erau în plin centru. Au fost luate victima și agresorul, care-și venise deja în fire, în două ambulanțe diferite. Chinezoaica se duse cu soțul ei; era nevoie de un traducător pentru a-i putea lua declarația. Adam și Soledad relatară poliției cele întâmplate. Era greu să pună cap la cap faptele, să le exprime în cuvinte.

— Îl știm bine pe nenorocitul ăla. Este un narcoman. Periculos când este sub efectul drogurilor. În urmă cu câțiva ani a jefuit o farmacie de pe strada Arenal. L-am reținut de vreo două ori până acum, dar vedeți și dumneavoastră, li se dă drumul imediat, mormăi cel care era probabil șeful. Deși s-ar putea ca de data asta să-i fie mai greu să iasă. Pentru că rana chinezului mi se pare foarte urâtă.

Soledad privi cu neîncredere balta neagră de sânge de pe jos. Îi clănțăniră dinții.

— Locuiți pe strada Espejo, 12, la numărul 4 B? vru să confirme polițistul care copia datele din actul ei de identitate.

Măi, să fie! Și ea care nu ar fi vrut să afle gigoloul.

— Da.

— Iar dumneavoastră… Adam Gelman… Pe strada Virgen de Lourdes, 26, la numărul 1F?

— Da.

— Foarte bine. Asta-i tot. Poftiți, spuse polițistul dându-le înapoi actele de identitate. Mâine trebuie să vă duceți să confirmați declarația la comisariatul central, de pe strada Leganitos numărul 19. O puteți face la orice oră, în timpul dimineții.

— Bine.

Mașinile clipitoare începură să plece, deși câțiva vecini comentau în continuare întâmplarea, grupați în bisericuțe. Soledad își dădu seama că tremura. Era frig. Pe stradă și înlăuntrul ei. Îl privi pe Adam: arăta îngrozitor, tot acoperit de sânge. Brusc, simți teamă și o neconsolare infinită. O neliniștea ideea de a merge prin noaptea întunecată până acasă la ea.

— Ești mânjit tot. Hai la mine acasă, dacă vrei! Este aici, aproape. Te vei putea spăla. Voi pregăti o cafea. Sau mai bine un ceai de tei. Sau, și mai bine, un coniac.

Gigoloul încuviință. O porniră spre strada Espejo. Pe site-ul PentruSatisfacereaFemeii.com erai avertizat în repetate rânduri că era mai bine să nu-i primești în casă pe „însoțitori” – întotdeauna utilizau acest eufemism –, ci să folosești un hotel pentru întâlniri. Dar iat-o pe ea, pe Soledad, poftindu-l pe băiatul acela în apartamentul ei. Oricum, escorta aflase deja unde locuia ea. Adică nici nu mai conta.

În lift, Adam își atinse pumnul cu o expresie de durere. Avea încheieturile degetelor înroșite, umflate de la loviturile repetate ca un ciocan pe tâmpla tipului. Dacă polițistul nu l-ar fi oprit, l-ar fi putut omorî. Soledad nu-l critica, dimpotrivă, totul se petrecuse atât de repede, atât de violent, iar atacatorul stârnea atât de multă frică… Adam fusese foarte curajos. Dar, pe de altă parte, nu-l obligase nimeni să se năpustească asupra tipului care nu voia decât să fugă. În plus, avea și un briceag. Toată acea întâmplare îi provoca greață.

— Mâna ta arată îngrozitor. S-ar putea să-ți fi rupt vreun os. Poate c-ar trebui să mergem la urgențe.

— Nu. Nu-i nimic.

— O să-ți pun gheață.

În timp ce băiatul se spăla, Soledad pregăti ceai de tei și duse în sufragerie o sticlă de coniac și alta de whisky. Își turnă într-un pahar, fără gheață, cu mâna tremurândă, și puse muzică. Ludovico Einaudi. O arie pentru pian, clară și liniștitoare. Ah, dacă ar putea să orânduiască lumea, haotica, pestrița și înspăimântătoarea lume, la fel cum își aranja expozițiile!

Adam ieși din baie fără ca starea lui să se fi îmbunătățit prea mult. Curățându-și fața și gâtul, vânătăile rămăseseră la vedere. Avea o lovitură urâtă pe un obraz, care probabil că avea să se umfle, și o tăietură superficială sub urechea stângă.

— Am aruncat cravata în coșul tău de gunoi… În coșul din baie… Este atât de îmbâcsită, încât cred că este *beyond repair,* fără rezolvare… Buf, acum nu mai știu nici să vorbesc în spaniolă…

Își scosese haina, iar cămașa pe jumătate descheiată, era pătată de sânge. Soledad îl servi cu un ceai de tei și-i dădu să-și aleagă între coniac și whisky. Escorta își umplu o jumătate de pahar de coniac și-l dădu pe gât dintr-o înghițitură.

— Nu-ți face griji, vorbești foarte bine limba noastră. De unde ești?

— Rusia. Dar locuiesc în Spania de opt ani.

— Rusia? Păi, pe pagina agenției nu menționai limba asta… Doar spaniolă, franceză și engleză…

— Păi, dacă pui rusă, clientele se sperie. Oamenilor le este teamă de noi, rușii.

— Păi, mie tocmai mi-ai mărturisit-o…

Adam zâmbi, făcând din nou gestul acela adorabil și copilăresc, irezistibil.

— După tot ce am pătimit împreună… Și, oricum, este clar că ești o femeie cu mintea deschisă. Tu știi mai multe decât acele stereotipuri.

— Măi, să fie! Mulțumesc!

Era măgulitor, dar adevărul era că și ea se temea puțin de ruși. Se întrebă dacă l-ar mai fi ales în cazul în care i-ar fi știut originea.

— Așteaptă un moment! Mă duc să aduc gheață pentru loviturile alea.

Se duse la bucătărie, puțin amețită din cauza whisky-ului, a adrenalinei provocate de sperietură și a prezenței îmbătătoare a lui Adam. Ce vârstă spunea că avea? Treizeci și doi? Scoase din congelator două pungi cu gel pe care le folosea uneori împotriva migrenelor și le înfășură în cârpele de uscat vasele. Se întoarse în sufragerie. Frumusețea băiatului o șocă, de parcă nu l-ar fi văzut în toată splendoarea lui până acum. Deveni agitată.

— Poftim, ține-ți asta pe obraz cu mâna sănătoasă și dă-mi mâna cealaltă!

Contactul cu pielea lui o înfioră. Avea o mână minunată, chiar și așa zdrobită cum era acum. Îi puse cu grijă punga cu gel în jurul încheieturilor degetelor. Cu atât de multă grijă, de fapt, încât mișcările ei păreau mângâieri. Când termină de legat cârpa, înălță capul: Adam o privea așa de intens, încât părea că voia să-i vadă interiorul craniului.

— A fost o nebunie să te năpustești asupra lui. Avea un briceag! Te-ar fi putut omorî! Bine că l-au arestat! Ești foarte curajos. Și știi să te lupți. Ce reflexe bune ai! M-ai lăsat mască, spuse năucită.

Bărbatul oftă și puse pe canapea punga pe care și-o ținuse pe față. Obrazul rănit îl făcea și mai atrăgător. Multor femei le plăceau eroii puțin înfrânți.

— Sunt din Niagan. Un orășel din Munții Ural. În urmă cu cincizeci de ani era un centru al abatoarelor. Imaginează-ți! Acum, oamenii de acolo trăiesc din petrol și din gaze naturale. Mă rog, de fapt sunt din Janty, un sătuc de lângă Niagan. Acolo se află orfelinatul în care am

crescut. Există pe acolo sute de copii cu numele de familie Gelman, după evreul ucrainean care conducea instituția aceea. Era un loc foarte sărac. Cum nu era suficient personal care să aibă grijă de noi, agățau biberoanele de un… Cum se numește? De o coardă, nu, de un arc! Da, le agățau de un arc deasupra paturilor noastre. Trebuia să reușești să-l apuci și să ți-l vâri în gură sau mureai de foame. Așa că n-aveai încotro, trebuia să înveți să supraviețuiești și să-ți dezvolți reflexele.

— Sună teribil, murmură Soledad surprinsă.

— Da. Îmi închipui. Dar când ești copil, știi, când n-ai cunoscut altceva, crezi că lumea este așa. Nu ți se pare atât de teribil.

Erau foarte aproape unul de celălalt. Soledad se așezase pe canapea, lângă el, ca să-i pună punga pe mână. Îl putea mirosi. Un iz metalic de sânge și, pe dedesubt, mirosul puternic al cărnii lui. Un miros cald, de mosc, masculin. Îl privi simțindu-se mică și rătăcită. Ochii aceia de culoarea caramelului arzând sub sprâncenele groase, acea coamă neagră înconjurându-i ca o aureolă chipul cu pielea albă. Îl dorea, dar nu era un lucru bun. Simțea cum cădea fatal spre el, chiar dacă era o nebunie. Și totuși, putea. Era un gigolo, la naiba! Nici nu trebuia să se întrebe dacă el era dispus. Era de ajuns să se aplece și să-l sărute. Totuși, Soledad nu era în stare să se miște. Era paralizată. Arzând și transformată în piatră.

Atunci, Adam întinse mâna și-și trecu degetul arătător pe obrazul ei. De sus în jos, foarte încet. Apoi îi mângâie buzele cu degetul mare și le deschise puțin, vârând degetul înăuntrul lor. Corpul lui Soledad se dezmembră brusc, ea se înmuie toată, deveni lichidă, se topi. Nu-i mai rămăsese niciun os. Gigoloul o prinse de ceafă cu mâna desfăcută, acea mână care susținea zdravăn capul femeii, și o trase spre el. Foarte aproape deja, pe punctul de a se lăsa pradă gurii lui, Soledad se opri.

— De ce mi-ai povestit despre orfelinat?

— De ce nu?

Nu acela era răspunsul la care se aştepta. Biata de ea voia totuşi o mângâiere a sufletului, nu doar a feţei. Voia ca ei să-i spună: pentru că te-am simţit foarte aproape. Nu era răspunsul potrivit, dar ecluzele erau deja deschise, inundaţia era de neoprit. Gustă limba şi saliva lui Adam şi simţi că o ia ameţeala. Şi începu să-l dezbrace uşor, să-i dea jos încetul cu încetul hainele însângerate, ca într-un ritual barbar de iniţiere, o liturghie primitivă de moarte şi de plăcere, de sacrificiu şi de sex.

Adam adormi după ce făcură dragoste, iar Soledad îi ascultă timp de vreo două ore respirația delicată și liniștită. Ea, în schimb, era posedată de demonul nopților, de căpcăunul întunericului, de vâltoarea gândurilor chinuitoare. În cele din urmă, nu mai rezistă și se dădu jos din pat încet, ca să nu-l trezească. Închisă în baie, se privi în oglindă și se văzu oribilă, îi cursese machiajul și avea ochii umflați. Se demachie, se spălă pe față cu apă rece și se machie din nou, foarte lejer, ca să pară că n-avea nimic. Ce rău era să fii bătrână! Nu mai îndrăznea să-și dezgolească pielea complet.

Și, la urma urmei, pentru ce? De ce se machia?

— Este un gigolo, fii serioasă, Soledad! se mustră cu voce tare și apoi își acoperi gura, îngrozită că Adam ar fi putut-o auzi.

Deschise puțin ușa: băiatul continua să respire ritmic. Ea oftă. Era ora șase dimineața.

Ieși din baie, se îndreptă spre biroul ei și porni calculatorul, care era în stand-by. Aprinzându-se, ecranul arătă fotografia lui Philip K. Dick. Alt posibil blestemat. Intră pe site-ul PentruSatisfacereaFemeii și apăsă pe tarife. Unul dintre gândurile care o torturau era cum să-l plătească. Cele șase sute de euro pentru până la sfârșitul operei erau clare, dar pentru ceea ce s-a întâmplat apoi?

Servicii Superioare: 8 ore de companie, 900 de euro.

Servicii Good Morning: 12 ore de companie, 1 200 de euro.

Servicii Zi și Noapte: 24 de ore de companie, 1 500 de euro.

Bine. Îi dăduse întâlnire la șapte și jumătate după-amiaza, adică dacă îl trezea și îl făcea să plece înainte de șapte și jumătate dimineața, se încadra în Good Morning. Soledad avea mâinile transpirate și gura uscată. Ce chestie alunecoasă, stânjenitoare, cum de se putuse vârî într-o

asemenea încurcătură? Nu voia decât ca el să plece. Atât și nimic mai mult.

Nu avea suficienți bani acasă și, bineînțeles, nu voia să-i dea un cec. Se duse pășind în vârful degetelor până la dressing, își puse niște blugi, niște ghete, un pulover și o geacă și ieși să scoată bani de la un bancomat. În lift, se simți ca într-un coșmar și, ieșind de pe casa scării, avu parte de unul dintre acele scurte momente de uimire care o apucau uneori: timp de câteva secunde nu recunoscu împrejurimile, strada, cartierul. Ar fi putut foarte bine să se afle într-o colonie de pe planeta Marte a lui Philip K. Dick sau într-o altă viață paralelă. Inima i-o luă razna; apoi Madridul prinse din nou contur în fața ochilor ei și străzile atât de familiare se reconstruiră. Trase adânc aerul rece în piept, încercând să se calmeze. Încă era întuneric, iar străzile erau destul de pustii. Merse până la bancomatul BBVA, simțindu-se vulnerabilă și lipsită de apărare. Din fericire, banca se afla în direcție opusă față de magazinul chinezilor, n-ar fi suportat să vadă din nou pata aceea neagră pe trotuar. Înainte de a introduce cardul în fantă, privi în toate părțile: orașul era un teritoriu întunecat și ostil. Tastă repede în timp ce teama creștea în interiorul ei. Își aminti figura narcomanului în semiîntuneric, ținând în mână cuțitul din care curgea sânge, și-i scăpă un geamăt. Huruitul mașinăriei i se păru etern: mai avea puțin și făcea un atac de panică. În sfârșit, bancomatul scuipă bancnotele și Soledad ieși ca din pușcă. Alergă cât putu de repede până acasă la ea; era atât de agitată, încât îi luă foarte mult să nimerească yala. Urcă în liftul deprimant cu respirația întretăiată. „Sunt nebună! Am luat-o razna!”

Când deschise ușa casei sale se trezi față în față cu Adam. Stătea în mijlocul sufrageriei, privind-o cu o expresie mirată, pe care ea nu știu cum să o descifreze.

— Ai plecat! zise băiatul.

Era neliniște? Era oare o expresie a spaimei? Era în continuare desculț și dezbrăcat, dar își pusese chiloții, niște boxeri din bumbac de un albastru-deschis. Da, te simțeai extrem de lipsit de apărare când erai în fundul gol.

— Am co… am coborât să… să scot bani de la bancomat. Ca să… te plătesc.

Apucă cu degete nesigure cele șase sute de euro pe care tocmai le luase și apoi căută în geanta ei plicul alb.

— Am… hm, am calculat că, dat fiind că ieri ne-am întâlnit la șapte și jumătate, tariful este Good Morning, nu? Adică, o mie două sute de euro, e corect?

Adam o privea și nu răspundea. Soledad deveni atât de neliniștită, încât scoase bancnotele din plic, le adăugă peste cele pe care tocmai le obținuse și începu să le numere. „Dar ce fac, ce tot fac?”, își spuse rușinată.

Se opri, neștiind foarte bine cum să se comporte, cu bancnotele tremurându-i în mână.

Băiatul aruncă o privire spre ceasul său.

— E aproape șapte. Tariful pentru douăsprezece ore. Văd că vrei să plec valvârtej, zise zâmbind cu jumătate de gură, mai degrabă făcând o grimasă.

— Nu, nu e vorba de asta, ci… Vrei să iei micul dejun?

— Nu, mulțumesc, răspunse Adam și-i luă bancnotele din mâini. Good morning! adăugă ridicând banii ca și cum ar fi toastat și cu un zâmbet mult mai larg. Mulțumesc! Mă duc să mă îmbrac.

Soledad îl însoți până în cameră și-l observă în timp ce-și trăgea blugii pe el. Trupul acela spectaculos, carnea aceea minunată pe care ea o mirosise, o linsese și o sărutase.

— Nu voi mai folosi cămașa. Este rigidă. Rigidă din cauza sângelui uscat. Ce groaznic! Arunc-o, te rog! Și asta are pete, dar sunt mai puțin vizibile, spuse punându-și haina pe bustul gol. Dacă-mi

închei parka, n-o să se vadă că sunt pe jumătate îmbrăcat.

Soledad îl urmă ca un cățeluș până în sufragerie.

— Chiar nu vrei o cafea?

— Nu, mulțumesc!

Se aplecă spre ea și-o sărută pe ambii obraji.

— A fost foarte bine. Cu excepția celor întâmplate cu chinezul, desigur. Dacă ai nevoie de ceva, astea sunt datele mele. Dacă mă suni direct pe mine, nu trebuie să plătesc site-ul. Administratorii paginii iau jumătate din bani fără să facă nimic.

Soledad luă hârtia pe care el i-o întinse. Era o bucată de carton ieftin, una dintre acele cărți de vizită de proastă calitate, care se fac pe loc la un xerox: ADAM GELMAN, ÎNSOȚITOR. Și un e-mail și un număr de telefon.

— Ah, da, sigur! îngăimă ea.

— Pe data viitoare! zâmbi gigoloul.

Și plecă. Soledad era atât de paralizată, încât Adam fu nevoit să deschidă și să închidă singur ușa.

Rămase cinci minute nemișcată în mijlocul sufrageriei, cufundată într-un fel de transă sau stupoare. Ca și cum, brusc, n-ar fi știut să-și gestioneze viața. De parcă ar fi uitat cum să-și îndeplinească nevoile cele mai de bază: a mânca, a se mișca, a munci.

Era ora șapte dimineața și nu pusese geană pe geană. Și din cauza asta era dărâmată. Sângele negru al chinezului. Moartea din dragoste a Isoldei. Gigoloul. Se gândi: „Mai bine iau un Valium și mă culc”. O săptămână de somn. O lună. O viață.

Dar nu, nu, nu! Era mult în urmă cu expoziția. Avea multe de făcut. „Gata cu prostiile”, își spuse în sinea ei. Își pregăti o cafea, luă câțiva biscuiți și se duse să se așeze în fața calculatorului.

Și Philip K. Dick era orfan, într-un fel. Sau mai rău decât orfan, pentru că, pe când era copil, tatăl

lui a plecat într-o zi de acasă și nu s-a mai întors. Dacă de când ești bebeluș te afli la orfelinat, ca Adam, poți trăi cu speranța că părinții tăi au murit într-un accident. Părinții aceia care te iubeau atât de mult, dar care au fost răpuși brusc de expresul de noapte spre Vladivostok. Totuși, gestul unui părinte care pleacă și care te părăsește pentru totdeauna nu poate fi înțeles decât într-un mod blestemat: nu-i pasă de tine nici cât negru sub unghie, nu te iubește, nu ești demn de a fi iubit.

Aceea nu a fost singura nenorocire care l-a tulburat pe Dick: a avut o viață grea. Avea o soră geamănă, Jane. Mama, novice, neștiutoare și neglijată de soțul ei, i-a fript pe bebeluși cu sticla de apă fierbinte cu care a vrut să încălzească leagănul. Au fost duși la spital și s-a descoperit că amândoi erau nehrăniți, căci mama nu avea suficient lapte pentru amândoi. Jane a murit la patruzeci de zile de la naștere, mai degrabă din cauza foamei decât a arsurilor. Dick a crezut întotdeauna că el mâncase prea mult, că el o omorâse. Au îngropat-o pe micuță și i-au pus numele pe lespede; dar, în plus, pe piatra funerară erau cioplite numele lui Philip și data nașterii, așteptând să sosească ziua în care el avea să se alăture surorii lui. Adică, de-a lungul întregii sale vieți, mormântul lui l-a așteptat răbdător, precum gura deschisă a Morții. Și Parcei îi era foame.

Da, Dick era un blestemat perfect pentru expoziție. Ar fi minunat dacă Universitatea de Stat din California i-ar împrumuta manuscrisul lui *Visează androizii oi electrice?,* romanul ce a fost sursă de inspirație pentru filmul *Blade Runner*… Dar Soledad nu voia să-și facă prea mari iluzii. Era o carte mitică și avea să fie greu de obținut.

Și apoi, mai era, desigur, schizofrenia lui. La un congres de SF susținut în Franța în 1977, Philip K. Dick a urcat pe scenă și a dat drumul acestei bombe: „Vă voi spune ceva foarte serios, foarte important. Credeți-mă, nu glumesc! Pentru mine,

este teribil să declar așa ceva. Vedeți dumneavoastră, mulți sunt convinși că-și amintesc viețile lor anterioare. Dar eu afirm că-mi pot aminti o viață prezentă diferită”. Soledad își imagină uimirea celor prezenți, fiorul care-i cuprinsese. O minte sclipitoare, un talent enorm alunecând în public, spre prăpastie.

În cele din urmă, a murit din cauza unui infarct cerebral în 1982, la vârsta de cincizeci și trei de ani, iar gura flămândă a mormântului său a reușit să-l înghită. Acolo aveau să zacă acum rămășițele lui – mari și grele, pentru că Dick era mai degrabă înalt și, bineînțeles, gras –, amestecate cu oscioarele delicate, ca de pui, ale surorii lui bebeluș, ale acelei Jane care murise ca să-l salveze.

Stai puțin, își zise Soledad, ce se întâmpla cu oasele de pui, de ce acele cuvinte păreau să trezească o amintire încețoșată în mintea ei?

Ah, da. Foarfeca pentru dezosat păsări cu care Burroughs și-a amputat falanga degetului ca dovadă de iubire pentru amantul lui foarte tânăr, posesiv, șmecher și periculos.

Soledad își aminti de gigolo. Nu și-l aminti cu mintea, ci cu trupul. O memorie carnală febrilă și bruscă o făcu să se simtă din nou în brațele musculoase ale lui Adam. Învăluită în căldura lui, în forța și în iureșul lui. În refugiul moale al pieptului său.

În cele din urmă, totul se revarsă în dragoste.

Și în suferință.

— Uite ce e, iartă-mă, Soledad, știu că e enervant, dar n-am avut încotro decât să te sun. Pe fata asta, Marita, care se pare că este foarte, foarte pricepută ca arhitectă de expoziții, nu știu ce-a apucat-o, cred că este stresată pentru că vrea să facă totul foarte bine sau nu știu, dar chestia e că mi-l înnebunește pe Triplu A, ceea ce, după cum îți poți da seama, nu vrem să se întâmple. Așadar, Antonio mi-a scris de vreo două ori lăsând să se înțeleagă că nu-i este clară demonstrația, iar azi după-amiază m-a sunat și mi-a zis că nu înțelege conceptul expoziției și că Marita, care este de o valoare indiscutabilă, în ascensiune și bla, bla, bla, l-a înnebunit, fato, căci Antonio a spus că nici Marita nu înțelege prea bine. Și cum nu ne putem permite ca binefăcătorul nostru să se șucărească înainte chiar de a începe să fie binefăcătorul nostru, ha, ha, ha, i-am promis că-i vei trimite tu un document prin care-i vei explica mai detaliat ideea ta…

— Dar, Ana, pentru numele lui Dumnezeu! Pentru asta există deja proiectul!

— Da, Soledad, draga mea, dar proiectul, iar în privința asta cam au dreptate, este foarte scurt și cam neclar. Așa că fă-mi și fă-ne tuturor această favoare, Soledad! Scrie-i câteva pagini, dă-i câteva exemple, nu știu, nu te învăț eu pe tine, tu știi mai bine decât oricine cum să faci asta și o vei face minunat. Te rog frumos!

Soledad, care era o mizantropă declarată, detesta să vorbească la telefon și aproape niciodată nu răspundea la apelurile telefonice, dar de data asta răspunsese pentru că văzuse că era directoarea Bibliotecii Naționale. Acum îi părea rău că făcuse asta. Deși tot aia era: Ana ar fi insistat ca o termită, până când ar fi vorbit cu ea.

— Bine. O voi face, nu-ți face griji!

Închise telefonul, simțind cum i se strânge stomacul din cauza panicii. „În privința asta cam

au dreptate, este foarte scurt și cam neclar.” Soledad nu suporta criticile, fiindcă nu suporta eșecul. Era o perfecționistă și cea mai mică greșeală presupunea începutul prăbușirii, sosirea temutei catastrofe. Eșecul era un lup înfometat care-i dăduse târcoale din copilărie, un lup care prăda prin pustietatea vieții sale și aștepta ca ea să se împiedice o dată.

Iar Soledad era atât de obosită… În schimb, Marita era, cum spunea Triplu A, o valoare în ascensiune. La cei patruzeci de ani pe care trebuie să-i fi avut, Marita era în floarea vârstei. Ea, în schimb, începuse să coboare. Sau și mai rău: probabil că era deja în cădere liberă. Era de ajuns să vezi cum, chiar dacă ea era inspectoarea demonstrației, căpitanul vaporului, tot ea trebuia să se supună cerințelor Maritei și ale lui Álvarez Arias și să scrie acel text stupid. Și dacă aceasta era ultima expoziție de care mai avea ocazia să se ocupe în toată viața ei? Ultima oară când înoți în mare. Ultima oară când dansezi cu cineva. Ultima oară când faci dragoste. Declinul ei începuse când a pierdut conducerea centrului cultural Triángulo, adică atunci când Miguel Mateu a decis să închidă centrul. Acel loc de muncă îi oferise vizibilitate socială, influență. Dar acum ce avea? Poate că nu mai avea nimic de trăit. Poate că nu-i mai rămăsese decât să se rostogolească precum un bulgăre de zăpadă la vale.

În plus, îi era teamă să nu i se termine banii. Bătrânețea era scumpă. La fel și întreținerea lui Dolores, deși conta pe pensia de invaliditate. Pe de altă parte, aproape tot ce câștigase, Soledad investise în apartamentul ei. Avea ceva economii, dar tot nu era foarte mult.

Încă un motiv ca să-l uite pe gigolo.

Trase adânc aer în piept pentru a încerca să scape de nodul din gât provocat de neliniște. Bine, avea să scrie chiar acum afurisita aceea de lămurire: Ana îi spusese să i-o trimită cât mai

repede lui Triplu A. Problema era că, așa cum i se întâmpla de obicei, dormise îngrozitor; nici cu somnifere nu reușea să doarmă mai mult de patru sau cinci ore, iar cu o noapte în urmă nici atât. Era cinci și jumătate după-amiaza și-și simțea capul greu, amorțit. Deși nu era adepta siestei, hotărî să încerce să doarmă o oră, poate în felul acesta își limpezea mintea. Așa că se duse în camera ei, lăsă jaluzelele până când încăperea rămase în întuneric și, după ce-și scoase pantofii, se întinse pe pat fără să se dezbrace.

De îndată ce puse capul pe pernă își dădu seama că ceva era în neregulă, fiindcă începu să audă un zumzet clar în ureche, un dăngănit la fiecare bătaie a inimii, repetitiv și deranjant. Își înălță capul și dangătele se auziră mai puțin, dar acum, că le observase, continuă să le perceapă pe acolo, înăuntru, în fluxul sângelui ei, în bătaia ritmică a inimii sale. Se lăsă să cadă pe pernă și dăngănitul se înteți, răsunând în interiorul craniului ei. Se sperie: dar ce se întâmpla, ce era asta? Avea să facă un infarct cerebral, ca Philip K. Dick? La urma urmei, ea avea cu șapte ani mai mult decât autorul american când a murit. Dang, dang, dang, îi zvâcnea asurzitor sângele în creier, din ce în ce mai repede, pe măsură ce inima ei se accelera. „Liniștește-te, liniștește-te!”, își spuse Soledad: „știi că ești cam ipohondră. Știi că în fiecare săptămână ți se pare că descoperi o nouă tumoare.” Dar nu, nu era ipohondră: părinții ei muriseră de cancer, cum să nu-i fie teamă? Dang, dang, dang! Iar acum trebuia să adauge riscul accidentului vascular cerebral.

Se gândi: „Și dacă iau un Valium? Sau un Orfidal. Ca să-mi treacă agitația”. Dar, desigur, dacă lua vreunul din medicamentele acelea după ce aproape că nu dormise toată noaptea, avea să-i fie destul de greu să scrie textul acela afurisit. Iar în următoarele două zile avea tot felul de angajamente. O întâlnire de lucru cu Bettina, o

conferință, o lecție de predat… Ori rezolva textul acum, ori Triplu A avea să-l primească cu o întârziere mult prea mare.

Se ridică din pat și, desculță, se duse până la bucătărie învăluită în dangătul ei și cercetă cutia mare cu medicamente, ca să vadă ce putea găsi. În cele din urmă, hotărî să ia un betablocant: avea să-i reducă pulsațiile fără să-i tulbure mintea sau, cel puțin, așa spera. Se întoarse în dormitor târându-și picioarele și se întinse din nou pe pat. Numărând dangătele, care băteau parcă anunțând moartea. Dar făcuse bine că luase betablocantul: încetul cu încetul, bătăile se atenuară. Cincisprezece minute mai târziu, nu mai auzea decât un pocnet surd. Poate că fuseseră paraziții din saltea care încercau să comunice cu ea. După alte cincisprezece minute de mesaje indescifrabile și pierzându-și deja orice speranță de a dormi puțin, Soledad se ridică definitiv. Era ora 18:40.

Când aprinse calculatorul, găsi un e-mail de la site-ul cu întâlniri. Îl deschise speriată: „Bună ziua, Soledad. Voiam să știm dacă totul a decurs bine ieri, la întâlnirea cu escorta dumneavoastră. Numai bine”.

Nu putu să-și reprime o oarecare deziluzie.

— Dar la ce naiba te așteptai? își spuse cu voce tare, iritată.

„Totul a fost perfect, mulțumesc”, tastă ea.

„Ne bucurăm să aflăm asta. Vă stăm la dispoziție pentru când veți mai dori. Numai bine”, răspunseră imediat.

Probabil că aveau pe cineva care stătea lipit de ecran ca un condamnat la galere.

Soledad oftă. Textul. Trebuia să se concentreze ca să scrie textul. Și să ofere câteva exemple de scriitori blestemați, așa cum îi spusese Ana. Încă lucra la lista definitivă a scriitorilor, dar câțiva îi erau deja foarte clari. Avea să-i vorbească lui Triplu A despre Pedro Luis de Gálvez, care era prin excelență scriitorul blestemat al Spaniei.

Sărmanul Gálvez, poet al vieții boeme de la începutul secolului XX, peniță a epocii foametei, care întotdeauna a făcut ce nu trebuia și care a fost urmărit de ghinion. Despre el s-a spus că umbla prin cafenele purtându-și fiul mort, într-o cutie, și cerșind să-l ajute lumea să-l îngroape. Desigur că el a negat povestea, pe bună dreptate, cu siguranță, dar este adevărat că înmormântarea copilului a trebuit să o plătească alt scriitor. Erau vremuri foarte grele, iar celor care duceau o viață boemă le chiorăiau mațele. În *La novela de un literato,* Cansinos Assens vorbea despre faptul că autorii vindeau imediat cărțile cu dedicație pe care le primeau cadou de la prietenii lor, ca să-și procure ceva de mâncare: „Nu era deja celebră fraza aceea a solemnului Antonio Machado când a primit *Sol de la tarde* a lui Martínez Sierra: «Soare de după-amiază, cafea de seară»?” Gálvez, fiu al unui general carlist feroce și foarte religios, a fost trimis cu forța în adolescență la un seminar, de unde a fugit. Apoi a intrat din proprie voință la Academia de Arte Frumoase, dar a fost exmatriculat din cauza încăpățânării sale de a seduce modelele. Tatăl lui l-a închis într-un penitenciar, un loc îngrozitor, unde a devenit anarhist și un adevărat rebel. Când a ieșit din penitenciar, a fost angajat ca actor la Teatrul de Comedie din Madrid, dar tatăl lui a urcat pe scenă și l-a ciomăgit cu bastonul, ceea ce a provocat concedierea lui de la teatru. A cerșit, a scris, a început să stoarcă de bani pe toată lumea. A fost arestat pentru că a adus injurii regelui și Armatei și a fost condamnat la șase ani și șase luni. După ce a ieșit din închisoare, a primit o nouă condamnare de patru ani și două luni pentru că a furat o sută șaptezeci și cinci de pesete și cincizeci de centime. Părea o condamnare prea lungă pentru un delict atât de neînsemnat, mai ales ținând cont că se murea de foame. În timpul Războiului Civil, anarhist și fudul cum era, s-a lăudat că omorâse mii de fasciști. În realitate, a

găzduit clandestin în casa lui un scriitor urmărit, i-a ajutat pe alții să fugă și a intervenit să nu fie executat un al treilea. Încheindu-se războiul, i s-a făcut foarte repede un proces, atât de rapid și atât de ilegal, încât oamenii pe care el îi salvase n-au avut deloc timp să acționeze ca să-l salveze. A fost împușcat în închisoarea Porlier, în aprilie 1940. Avea cincizeci și opt de ani și a murit din cauza fanfaronadelor sale. Din cauza invenției literare pe care o avusese referindu-se la propria persoană. Desigur, și-a câștigat un loc privilegiat printre scriitorii blestemați. Iar scena care avea să rezume toată viața aceea nesăbuită și denaturată avea să fie, desigur, plutonul de execuție. În ce moment deraiase Gálvez? Când s-a încheiat destinul lui în asemenea mod? Când a fugit din seminar? Când a devenit radical în penitenciar? Deși, nu: vina era a tatălui său. Tatăl nu avea remediu. Unii părinți reprezentau pierzania.

Chinezul, se interesase Soledad, era în continuare în stare foarte gravă, dar erau speranțe să supraviețuiască. În ce moment se rătăcise bărbatul care l-a înjunghiat? În trecutul acelui narcoman mârșav existase de bună seamă un copil nevinovat, poate chiar iubit. Ce decizii, ce alegeri l-au transformat în fiara aceea?

Se gândi la mâna zdrobită a lui Adam după ce l-a bătut pe atacator, la încheieturile degetelor umflate, la mâinile lui Adam, cea sănătoasă și cea rănită, coborând pe spatele gol al lui Soledad și trăgând-o spre el, până când pântecele lor s-au topit unul în celălalt.

Cineva sună la ușă. Opt și jumătate. Ce ciudat! Se uită pe vizor: Matilde, portăreasa.

— Bună seara, doamnă Soledad, eu o să plec și, cum nu v-am văzut trecând, v-am adus scrisoarea asta pe care a lăsat-o un băiat în urmă cu vreo două ore. I-am zis că s-ar putea să fiți sus, dar n-a vrut să urce.

Simți un val de căldură în față și răcoare la ceafă. Portăreasa o observa cu o privire fixă, de clevetitoare vicleană. „Sigur am lăsat să se vadă ceva”, se gândi Soledad, iritată.

— Da, mulțumesc, Matilde, este o chestiune de serviciu despre care așteptam vești.

Închise ușa și se sprijini de ea. Dar de ce trebuia să-i dea explicații? În felul acesta, situația părea și mai ciudată. Proastă mai era!

Răsuflă și se întoarse la biroul ei, cu scrisoarea în mână. Era un plic pătrat, crem, mic, ca de felicitare de Crăciun. Era sigilat și nu avea expeditor, doar numele ei pe exterior. Soledad Alegre. Pix albastru, litere majuscule. Se așeză și rupse plicul. Înăuntru, o coală de hârtie albă, îndoită.

> Bună, Soledad,
>
> Sper să nu fiu inprudent, dar noaptea a fost foarte ciudată și foarte intensă și mi-am tot amintit de tine, de la operă până la atacul înfricoșător la care am asistat împreună și apoi restul. Totul a fost special. Voiam doar să știi asta. Mulțumesc!
>
> Un sărut,
>
> Adam
>
> P.S.: Sper să nu fie murit chinezul.

Nici măcar un accent și două greșeli de ortografie, „inprudent” și „să nu fie”. Așadar, spaniola lui extraordinară trebuie să fi fost din auzite. Nici nu o studiase, nici nu citea prea mult.

„Și de ce mi-a trimis asta?”, se întrebă cu voce tare.

Era o scrisoare comercială. Tot ce voia era să-i dea în continuare apă la moară unei cliente drăguțe, care cheltuise o mie două sute de euro cu el.

Sau nu. Era o scrisoare emoționantă, tulburătoare. Nici măcar el nu știa prea bine de ce o scria. Poate că ei avea să-i placă. Și de ce nu? Soledad îl înfierbântase pe Mario, tânăr și chipeș.

Sau poate: era o scrisoare *inprudentă,* într-adevăr, foarte *inprudentă.* O scrisoare care stârnea puțină teamă. Ce căuta, ce aștepta să obțină apropiindu-se atât de mult?

Virgen de Lourdes, 26, numărul 1 F. Și ea știa unde locuia el. Își amintea de când spusese polițistul. Lăsă foaia pe masă, se așeză în fața calculatorului și tastă adresa pe Google Maps. Când apăru imaginea din satelit, recunoscu imediat locul: era una dintre urâtele case-stup din cartierul Concepción. O zonă populară a Madridului și niște clădiri popularizate pe care regizorul Pedro Almodóvar le făcuse celebre în filmele sale. Nu o mira că el locuia acolo, fiind un băiat tânăr, străin și fără bani. Dar firește că apartamentul lui modest trebuie să se fi deosebit cu mult de apartamentul frumos și elegant al lui Soledad. De ce trebuise să-l poftească în casa ei? Adam putea crede că ea avea mulți bani, ceea ce nu era adevărat. Putea crede că ea era o mină.

În ce moment se rătăcea o ființă umană?

Deși era 9 noiembrie, acea zi de duminică era însorită și călduță, iar parcul El Retiro era plin. Conform legii inexorabile pe care Soledad o cunoștea atât de bine, erau numai cupluri, desigur. Cupluri singure, sau cupluri cu copii, sau cupluri cu câini. Pe ici, pe colo, cupluri cu doi câini, care poate că erau și ei tot cuplu. Așa cum, fără îndoială, erau împerecheate rațele din heleșteu, și broaștele-țestoase, și coțofenele îmbrăcate în pinguin, albe și negre, care mergeau mereu câte două, *one for sorrow, two for joy,* cum spunea despre ele celebrul cântec englezesc, una prezicând tristețea, două anunțând bucurii. Soledad era precum o blestemată coțofană solitară, tristă și care îi întrista și pe alții.

Acum nu i se observa atât de mult acea calitate de coțofană singură, pentru că avea colanții pe ea, tenișii și alerga. Mai existau și alții care păreau să alerge pe cont propriu, dar nu trebuia să se încreadă prea mult în asta; deseori vedeai bărbați singuri, alergând sau nu, bărbați care nu arătau deloc rău; dar la o distanță de patru pași mai încolo întotdeauna apărea agitată soția, având grijă de un copil, de un câine, de un bătrân sau poate distrată de ceva, soția aceea blestemată care mereu era prin apropiere, la fel cum se întâmpla cu coțofenele, dintre care, din când în când, vedeai doar una, dar apoi ateriza imediat lângă ea altă păsărică cu pieptul spongios și fremătând. Soledad credea uneori că probabil bărbații erau incapabili, din punct de vedere genetic, să stea singuri. *One for sorrow.*

Strânse din dinți și grăbi pasul. Era prea îngrijorată, prea neliniștită. Voia să se epuizeze, să transpire, să pedepsească trupul acela care o chinuia. Tânjea după Adam. Îi era atât de dor de el, încât i se făcea pielea de găină. La început, chiar după noaptea aceea ciudată de la operă, pe Soledad o cuprinsese tulburarea și fusese hotărâtă să nu-l

mai caute. Dar pe măsură ce treceau zilele, în ea crescu un fel de gol, o senzație de foame sau de asfixiere, certitudinea dezolantă de a fi incompletă. Cu timpul, începuse să se aprindă în mintea ei nebunia iubirii, dorința dragostei. Fără asta, fără acea flacără iluminându-i zilele, viața ei părea pustie, dezgustătoare și nesăbuită.

— Oprește-te! strigă dintr-odată și un alergător care venea din sens invers o privi surprins și încetini pasul, șovăind parcă dacă să se oprească sau nu.

Soledad se grăbi să scoată onomatopee sonore mai mult sau mai puțin ritmice, pentru a se preface că fredona o melodie, oprește-te, oprește-te, opreșteeeee-te!, iar tipul își văzu în continuare de drum, observând-o totuși cu oarecare mirare. „Oprește-te, oprește-te odată”, își repetă Soledad, de data asta în mintea ei și strângând din buze; „Nu te mai gândi la gigolo! Gândește-te la altceva! La proiectul tău blestemat”. Când alerga, ea reușea întotdeauna să cugete foarte bine, creierul părea să-i meargă cu aceeași viteză precum picioarele, așa că acum, în timp ce alerga prin perimetrul parcului, încercă să se concentreze asupra expoziției.

Lui Soledad îi trecuse prin minte nebuneasca idee ca expoziția să aibă o structură mai mult sau mai puțin în spirală; fiecare personaj avea să-și ocupe locul, avea să aibă o scenă diferită, iar vizitatorul avea să înainteze prin expoziție, avea să pătrundă din ce în ce mai adânc în lumea paralelă a blestemului, în ciudățenia, pe de altă parte atât de umană, a personajelor. Avea să fie o călătorie spre extremele ființei, o călătorie pe care nu o poți face decât dacă cobori foarte adânc în propriile străfunduri. De aceea, voia ca această idee să aibă și o traducere spațială; pentru ca spectatorii să simtă că intră încet-încet într-un *sancta sanctorum.* Dar, desigur, spiralele puneau infinite probleme tehnice, era nevoie de o sală imensă, se irosea mult

spațiu și îngreunau fluxul circulației: pe unde aveau să iasă vizitatorii odată ajunși în camera centrală? Probabil că Marita era în stare să-și traducă ideile într-un format tridimensional, dar Soledad se temea că avea să fie imposibil să se înțeleagă cu ea.

Înțelegerea. Asta explodase între ei. Aceea era momeala de care se agățase. Adam era foarte chipeș și avea un corp ieșit din comun, dar nu asta o sedusese. Nu era nici mai expert, nici mai pasional decât alții: Mario era la fel de bun la pat ca și el. De fapt, gigoloul îi mărturisise că ea era abia a cincisprezecea clientă a lui, că era începător în meserie. Nu; ceea ce o surprinsese fusese pasiunea băiatului. Senzația emoționantă că Adam se dăruise ei, că avea cu adevărat nevoie de ea. Soledad tânjea mai degrabă după un iubit decât după un amant.

Atinse ținta finală a traseului pe care și-l propusese și, reducând viteza, alergă ca de obicei spre fântână. Vreo cinci sau șase adolescente cu role râdeau și beau, destrăbălându-se vesele. Pe banca de alături stătea un bărbat în vârstă, având acea slăbiciune pe care ți-o dă alcoolismul, cu șapca de marinar îndesată până la sprâncene, ochi sașii și un zâmbet visător.

— Frumoase toate! Minunate! Sunteți divine toate! le zicea extaziat fetelor.

Nu era ofensiv ce le spunea, ci emoționant, cu expresia lui inocentă de bețivan. În timp ce-și aștepta rândul, Soledad le observă pe patinatoare; în realitate nu erau frumoase, ci dimpotrivă; erau mai degrabă nedeslușite și aveau aspectul acela searbăd al adolescentelor care nu se îngrijesc. Dar pentru bețivan erau fecioare. Îl privi mai atent pe bărbat, mărunțel cât un gnom și cu zâmbetul acela copilăresc și absurd de cochet, și se gândi: și el caută dragostea. Deși sărac, urât, bătrân, știrb și bețiv, caută iubirea la fel ca toată lumea.

Își scoase telefonul mobil din buzunarul gecii ei și scrise un mesaj pe WhatsApp: „Bună, Adam, sunt Soledad. Mă gândeam să te revăd. Ce timp ai săptămâna asta?”

Îl citi. Îl reciti. Îl șterse. Îl scrise din nou. Îl trimise.

Nu era adevărat că ei nu-i păsa cât de chipeș era Adam, cu trupul lui incredibil de puternic. Deja începuse iar să viseze ca proasta cu ochii deschiși. Din păcate, lui Soledad nu-i plăceau decât bărbații chipeși. Uneori vedea pe stradă cupluri giugiulindu-se. Tipi cu fesele lăsate și cu burți scârboase care erau contemplați de iubitele lor cu încântare sau femei uriașe oribile, cu picioare gelatinoase de care se lipeau iubiți foarte drăguți, ca remorca ce se lipește de spinarea unui cetaceu. Soledad îi invidia. Adică le invidia capacitatea de a se resemna.

Telefonul mobil vibră. Primise deja răspunsul: „M-a bucurat mesajul tău. Și eu vreau să te văd. Când vrei tu”.

Unul dintre cele mai ridicole aspecte pe care le aduce cu sine bătrânețea este multitudinea de trucuri, creme și dispozitive ortopedice cu care încercăm să combatem deteriorarea; corpul ni se umple de umflături, iar viața, de complicații.

Asta se vede clar în călătorii: când ești tânăr ești în stare să străbați lumea aproape doar cu o periuță de dinți și un rând de haine, în timp ce, când te adâncești în maturitate, trebuie să adaugi în valiză o infinitate de lucruri. De exemplu: lentile de contact, substanțe pentru curățarea lentilelor, ochelari cu dioptrii de rezervă și altă pereche de ochelari pentru citit; fiole cu ser fiziologic, fiindcă aproape întotdeauna ai ochii înroșiți; pastă de dinți specială și colutoriu împotriva gingivitei, plus ață dentară și periuță interdentală, pentru că cele trei sau patru implanturi pe care ți le-ai făcut cer îngrijiri permanente; o cremă împotriva psoriazis, sau a cuperozei, sau a ciupercilor, sau a eczemelor, sau a oricăreia dintre acele calamități cutanate ce apar negreșit odată cu vârsta; șampon special antimătreață, antiîngrășare, antiuscăciune și împotriva căderii părului; vopsea, pentru că firele albe ți-au împânzit părul; fiole împotriva căderii părului; creme hidratante, fie că ești bărbat sau femeie; creme nutritive, de netezire a pielii, antiriduri, mai mult pentru ele, dar și pentru unii bărbați; loțiuni împotriva petelor; cremă de protecție solară totală, pentru că deja ai stat la soare cât pentru douăzeci de vieți; unguente anticelulită, asta în cazul femeilor; foarfeci pentru părul din nas și din urechi, asta în cazul bărbaților; proteze dentare pentru noapte, fiindcă stresul te face să-ți clănțăne dinții; benzi nazale adezive, enervante și complet inutile, pentru atenuarea sforăiturilor; pilule de melatonină, Orfidal, Valium sau orice alt medicament împotriva insomniei și anxietății; cu puțin ghinion, pomadă antihemoroizi pentru ceea ce este evident și/sau laxative pentru

constipație; vitamina C pentru orice; ibuprofen și paracetamol pentru o serie interminabilă de dureri care parazitează corpul; omeprazol pentru gastrită; Alka-Seltzer și mai mult omeprazol pentru mahmureli, căci cu timpul îți pierzi rezistența; suplimente de soia, fiindcă menopauza scade nivelul de hormoni; cu încă puțin ghinion, pilulele pentru colesterol, pentru tensiune, pentru prostată și tot așa. Într-un cuvânt, o povară grea.

Dar, la urma urmei, însăși existența este o călătorie, așa că nu este nevoie să te urci într-o mașină sau într-un avion, nici să te muți în alt oraș pentru a fi prizonier al acestui întreg ritual. La asta se gândea Soledad în acea după-amiază în timp ce se pregătea pentru a doua întâlnire cu Adam. La o anumită vârstă, pentru a te gândi să faci dragoste cu cineva era nevoie de o planificare și de o gestionare la fel de riguroase precum campania din Africa a generalului Montgomery. Și astfel, primul lucru pe care îl făcu Soledad fu să probeze jumătate din garderoba ei, atât lenjerie intimă, cât și haine, și să-și evalueze înfățișarea și din față și din spate, cu ajutorul unei oglinjoare de mână, ca să-și vadă spatele. Acea lenjerie intimă compusă din sutien și chiloți de culoarea focului, atât de frumoasă, nu-i făcea, din nefericire, șunci antiestetice pe șolduri? Își scoase și-și puse lenjeria, se îmbrăcă și se dezbrăcă, în timp ce în jurul ei creștea un maldăr de haine excluse, precum algele pe plajă. Își puse, în cele din urmă, lenjeria cu dantelă verde și, pe deasupra, o cămașă din mătase de un verde-închis, pantalonii gri perlă, cu o croială perfectă, și ghetele Farrutx cu toc mediu. După ce aprobă alegerea hainelor, se dezbrăcă din nou cu totul și se vârî sub duș. Își spălă părul și-l unse bine cu balsam; apoi petrecu minute bune curățându-și minuțios corpul, insistând cu deosebită înverșunare asupra zonelor intime; verifică să nu fi rămas urme de cremă hidratantă vaginală cu care-și dăduse seara trecută

și după aceea își epilă părul pubian, mai întâi cu foarfeca și apoi cu cremă depilatoare și cu o lamă. Se tăie și-i curse sânge; o ustura. Ieși repede de la duș ca să se uite în oglindă și să verifice dacă își desenase bine linia părului pubian. Păi nu: o făcuse prost și pubisul ei părea strâmb. Luă din nou para dușului, mai rase puțin și se tăie iar. Blestemă. În cele din urmă, reuși să aibă un aspect cât de cât acceptabil, deși avea trei zgârieturi care nu încetau să sângereze. Ieși din duș, se uscă și puse bucățele de hârtie igienică pe răni, în timp ce-și tăia unghiile de la picioare și de la mâini și-și mai dădea o dată cu ojă vișinie. Rămase așezată pe capacul WC-ului, dezbrăcată, udă și înghețată, în timp ce i se uscau unghiile. Tăieturile de la pubis o usturau. După aceea își epilă sprâncenele, își puse lentilele de contact, își dădu cu loțiune revigorantă pe picioare, pe brațe; își aplică cremele foarte scumpe pe pleoape, pe față și pe gât. Își uscă părul cu föhnul; fiindcă nu-i plăcea întru totul bucla din partea stângă, udă din nou părul în chiuvetă și îl uscă iar. Scrută neîncrezătoare cărarea părului în oglindă și, deși datorită cafeniului-închis al părului ei abia se observau firele albe, hotărî să folosească un creion colorat care-i ascundea rădăcinile. Apoi se machie cu meticulozitate, încercând să obțină un efect natural și lejer. Își clăti gura în repetate rânduri și făcu gargară cu un colutoriu ca să-și asigure o respirație proaspătă. Verifică tăieturile pubisului și văzu că nu mai sângerau, dădu la o parte hârtiuțele și-și puse lenjeria intimă verde, cămașa din mătase, pantalonii gri. Desculță, se duse să-și aranjeze dormitorul. Avea nevoie de o lumină slabă și indirectă care să-i favorizeze aspectul cărnii, așa că își petrecu o jumătate de oră ducând în cameră toate lămpile pe care le avea în casă și încercând diferite combinații: așezate pe noptieră, pe podea, acoperite cu o batistă. În cele din urmă, se hotărî să ducă toate lămpile înapoi la locurile lor, să lase aprinsă lumina de pe hol și să

lumineze camera doar cu patru lumânări. Îi mai luă ceva timp să aleagă cele patru lumânări și farfurioarele pe care să le pună. Și muzica îi luă ceva timp: avea să pună baza rotundă, pe care funcționa doar iPodul? Sau poate difuzorul fără fir, ce avea avantajul că se putea conecta cu iPhone-ul, unde Soledad își păstra muzica preferată? Dar, firește, conexiunea fără fir era mai complicată, ar trebui să se oprească din sărutat și să se concentreze pe manipularea aparatului câteva minute. Alese iPodul și selectă modul aleatoriu. Apoi se duse repede la dressing și luă un capot scurt japonez, pe care să și-l pună pe deasupra când va trebui să se ridice din pat; o avantaja și era foarte frumos și îl așeză pe scaun cu o neglijență studiată, ca și cum l-ar fi lăsat acolo din întâmplare. În momentul acela și după acel scurt du-te-vino, trebui să recunoască îngrozită că avea ușoare usturimi în zona intimă. Fără îndoială, lăsase părul pubian prea scurt și, prin urmare, era atât de țeapăn, încât îi irita mucoasa delicată. Se întoarse în baie și își dădu jos pantalonii și chiloții, neștiind prea bine ce să facă. Decise să-și dea cu cremă hidratantă vaginală; dar apoi avu o bănuială îngrozitoare și puse un strop de cremă pe vârful limbii. Avea un gust oribil. N-avu încotro decât să se dezbrace complet și să facă din nou duș, încercând să nu i se ude părul, nici să-i curgă machiajul. Era în mare întârziere: Adam urma să sosească. Se îngrozi, fiind un car de nervi. După ce se șterse superficial cu prosopul, un capriciu subit o făcu să-și schimbe sutienul și chiloții verzi cu lenjeria intimă de culoare gri perlă. Deși, de fapt, de ce să te gândești atât de mult la lenjeria intimă, când primul lucru pe care-l făceau bărbații era să te dezbrace? Din nou îmbrăcată și cu usturimea din partea de jos nerezolvată, Soledad se privi în oglindă și socoti că era destul de frumoasă. Și, de asemenea, ridicolă.

— Dar este doar o escortă, un gigolo, fir-ar să fie! Pentru ce să-ți pierzi capul și să te aranjezi atâta? își strigă exasperată.

Țipase atât de tare, încât se temu să nu se fi auzit în întregul cartier. Se auzi soneria de la intrarea automată: Adam. Firește că era mult mai rău și mult mai ridicol, se gândi Soledad în timp ce ascundea cu mâinile hainele șifonate în dulap, era mult mai rău și chiar patetic să facă toate caraghioslâcurile acelea, să așeze luminile, să-și curețe zona intimă și să-și epileze părul pubian, în speranța zadarnică de a face dragoste cu cineva, iar apoi să se întoarcă singură și frustrată acasă. Cel puțin, cu un prostituat nu se întâmpla asta. Ceea ce, la drept vorbind, era o ușurare.

21 noiembrie, vineri

A. locuiește singur, dacă e să judecăm după cutia de scrisori și după mișcările sale. De când am început să-l supraveghez, în urmă cu patru zile, a ieșit mereu între orele opt și nouă dimineața (8:42, 8:17, 8:37, 8:51), cu pasul grăbit al celui care este în întârziere, o dată chiar alergând (8:51). Destinația lui era un mic atelier electric situat pe strada Virgen del Portillo la numărul 17, la o distanță de patru străzi de casa lui. Pe afișul vopsit care atârnă la intrarea în atelier stă scris: Manolo el Chispas. Azi, în schimb, A. n-a apărut până la 13:26 și s-a îndreptat spre barul Marysol, pe Virgen de Lourdes numărul 56. A rămas înăuntru până la 16:05. A ieșit cu un pachet înfășurat în folie de aluminiu în mână, poate un sandvici. S-a oprit la colțul străzii și a privit în jur, ca și cum ar fi așteptat pe cineva. A stat acolo în picioare, neliniștit, timp de aproape zece minute. Apoi s-a întors la el acasă, cu o față contrariată. Interogat, patronul atelierului, Manuel Rodriguez, alias Manolo el Chispas, a spus textual: „Adam este un electrician bun, ce-i drept. Nu-i prost deloc băiatul și vorbește spaniola al naibii de bine. Dar pățește și el ceea ce li se întâmplă tuturor băieților din noua generație, care s-au rătăcit, care nu mai știu să muncească, crezând că banii pică din cer, și care nu vor să îngenuncheze. Le-au distrus creierii programele alea de reality-show, care-i fac să creadă că orice filfizon poate deveni celebru și poate câștiga bănet etalându-și chipul. Nu știu ce-o să se aleagă de băieții ăștia. Sunt niște vagabonzi nenorociți. La urma urmelor, l-am concediat. Întârzia în fiecare zi câte o oră, așa că pa și la revedere, băiete. O fi el bun, dar nu atât de bun pe cât se crede el. Și, în plus, mai sunt și alți electricieni la fel de buni și care, pe deasupra, muncesc. Mai ales ecuadorienii. Cei din America Latină muncesc mai bine. Noi, europenii, ne-am

dus de râpă” (înregistrare făcută cu iPhone-ul). L-am abordat pe Manuel Rodriguez folosind un pretext și nu cred că intuiește ce se ascunde în spatele interogatoriului. De asemenea, se pare că nu are habar de celelalte activități ale lui A.

Chiar la baza gâtului, sub ceafă, Adam avea două cicatrice mai mult sau mai puțin rotunde, cu un aspect urât, ca două monede deformate de piele aspră.

— Ce-i cu astea?

În general, erau acoperite de părul lung, dar Soledad le descoperi atingându-le în timp ce făceau dragoste. Adică simți ceva ciudat și aspru cu vârful degetelor, ceva ce nu trebuia să existe acolo. Mai târziu, când terminară, îl făcu pe băiat să aplece capul și le studie cu atenție. Adam ridică din umeri când ea îi puse întrebarea.

— Nu știu. Le-am avut dintotdeauna. Nu-mi amintesc cum au apărut. Și nimeni nu a știut să-mi spună.

Uneori, în spaniola aproape perfectă a rusului se strecura o ușoară ciudățenie, o construcție gramaticală cam scârțâitoare, ce părea să-l îndepărteze puțin pe gigolo de ea, ca și cum cuvintele puține indicau și un interior rarefiat. Soledad se încruntă și-și trecu un deget, cu grijă, pe deasupra cicatricelor. Pielea întinsă, marginile netede ale vechilor răni. Probabil că erau rezultatul unei arsuri.

— Dar cum este posibil să nu-ți amintești? Arată destul de urât. Trebuie să te fi durut.

Adam se retrase brusc și se așeză pe pat, încruntat.

— Serios că nu știu! Probabil mi s-a întâmplat când eram foarte mic. Cicatricele astea au crescut odată cu mine.

— Poate că părinții tăi au murit într-un incendiu?

— Sper! Niște nenorociți! Dar nu cred. Știu că am fost găsit la intrarea de urgență a spitalului din Niagan. Înfășurat într-o pătură. Era în luna ianuarie și eu eram aproape înghețat.

Băiatul strânse din gură cu o expresie sumbră. Buzele acelea subțiri și agitate! Soledad simți

dorința aproape de nestăpânit de a-l mângâia, dar intui că Adam avea să o respingă și se abținu. Escorta părea că ridicase un zid transparent în jurul lui; se afla undeva foarte departe. Era în Rusia. Soledad oftă și se așeză, la rândul ei, pe pat, lângă Adam, dar fără să-l atingă, așteptând ca el să-și revină. Cunoștea foarte bine puterea opresivă a anumitor gânduri chinuitoare. Când își fac apariția, pun stăpânire pe tine. Deși, la drept vorbind, în noaptea aceea gigoloul fusese cam ciudat încă de la început. Puțin mai tăcut, mai taciturn.

„Copilul este tatăl bărbatului”, spunea Wordsworth. Soledad își aminti versul și-i dădu dreptate poetului: ceea ce suntem în copilărie clădește închisoarea destinului vieții noastre de adult. Un exemplu bun era cel al marelui Guy de Maupassant, pe care ea avea de gând să-l includă printre blestemații expoziției. Pe Maupassant l-a abandonat tatăl său pe când avea doar doisprezece ani și toată viața i-a fost marcată de tulburări emoționale și a căutat iubirea cu o desfrânare promiscuă, ceea ce l-a făcut să ia sifilis, din cauza căruia a murit la vârsta de patruzeci și doi de ani, devenind înainte nebun. Și Maupassant, la fel ca Philip K. Dick, credea că are mai mult de o viață în același timp, credea că este el, dar și altul. Soledad își imagină minunata posibilitate de a obține manuscrisul nuvelei sale înfiorătoare *Horla,* care nara tocmai faptul că un bărbat era posedat de dublul lui invizibil; problema era că nu știa unde se putea găsi originalul, în cazul în care se păstrase. Lucru puțin probabil, fiindcă a fost publicată într-un ziar, iar în atelierele vechilor tipografii se pierdea, de obicei, totul. În sfârșit, trebuia să cerceteze. Îl privi pe Adam cu coada ochiului. Băiatul era în continuare rigid și tăcut, cu brațele ferm încrucișate la piept.

— Vrei ceva? Mi-e cam foame. Mă duc să pregătesc ceva de ronțăit… spuse ea, bucuroasă că-i venise această idee.

Unul dintre remediile tradiționale pentru durerea sufletească era să mănânci. Hrana îți ridica moralul.

Adam nu răspunse, dar Soledad se dădu oricum jos din pat și se acoperi imediat cu frumosul capot japonez.

— Plec, zise dintr-odată Adam, cu acel ton categoric al celui care face o declarație de principii.

Și se ridică dintr-o săritură.

— Pleci? Așteaptă puțin, pregătesc imediat ceva!

— Nu. Plec, repetă Adam în timp ce-și trăgea chiloții, pantalonii și se așeza pe scaun ca să-și pună șosetele și pantofii. Cu graba unui fugar.

— Dar… pleci pentru totdeauna? întrebă Soledad nedumerită.

— Bineînțeles că nu. Ce prostie, spuse el părând iritat. Sunt foarte obosit și mâine-dimineață lucrez.

— Nu mi-ai zis că ai părăsit atelierul electric?

— Lucrez pe cont propriu. Mult mai bine. Nu trebuie să-i dau nimic nemernicului de Chispas. Mâine am o treabă interesantă.

Adam vorbea fără să o privească, lăsând cuvintele să cadă spre spate în timp ce mergea înainte pe hol, fără să se întoarcă. Soledad îl urmă, desculță, înfofolită în halatul ei din mătase, sărind ca o pasăre pentru a-și potrivi ritmul cu pașii mari ai rusului. Traversară repede sufrageria și ajunseră la ușă. Soledad, care-și pescuise în zbor geanta de pe un scaun, îl apucă de braț pe gigolo, pentru a-i încetini goana.

— Trebuie să te plătesc, zise cu voce răgușită.

— Nu. Astăzi este din partea casei, mormăi Adam.

Aceasta era a patra oară când se vedeau, incluzând noaptea de la operă. Și mereu încasase cât se poate de firesc cele trei sute de euro ai tarifului minim, deși se arătase destul de generos

în ceea ce privește timpul. Desigur, cu excepția primei nopți, nu mai rămăsese să doarmă.

— Nu, nu, nici gând, te plătesc, spuse Soledad în timp ce scotocea agitată prin geantă cu mâna ei liberă.

— Ți-am zis că nu iau bani!

Adam își trase brațul ca să se elibereze, dar ea îl strânse și mai tare.

— Ia, uite cele trei sute de euro… se bâlbâi încercând să bage banii în buzunarul jachetei lui.

— Nu-i vreau! Lasă-mă în pace! Nu-i vreau! răcni Adam strângând încheietura mâinii lui Soledad cu pumnul lui enorm.

Bancnotele căzură pe podea.

Se priviră consternați. Timp de o secundă se așternu tăcerea.

— Îmi… faci… rău… șopti Soledad.

Adam îi dădu drumul. Își trecu mâna de sus în jos pe față, încet, apăsând, ca și cum ar fi vrut să-și șteargă trăsăturile. Arăta epuizat, nedumerit.

— Iartă-mă, îmi pare rău! Am avut o zi proastă.

— Nu-i nimic, nu trebuia să fi insistat! răspunse ea.

„Și iată-ne acum, gândi Soledad, jucându-ne de-a politețurile.” Și, dedesubt, o prăpastie.

Adam o privi.

— Știi ceva? Eram doi.

— Cine erați doi?

— La intrarea de urgență a spitalului. În pătură. Gemeni. Sau frați. Mereu mă încurc. Care sunt cei identici?

— Gemenii, murmură Soledad.

— Păi, eu nu știu ce eram. Dar infirmiera care ne-a găsit l-a păstrat pe celălalt. L-a adoptat pe celălalt. Iar pe mine m-au dus la orfelinat.

Rămaseră tăcuți o clipă, fiecare rumegându-și propriul gând.

— Adică, am fost de două ori respins. Părinții mei. Și apoi infirmiera. De ce?

Punea întrebarea cu o candoare autentică, dorindu-și cu adevărat să obțină un răspuns. Ce ciudată era viața: stăteau amândoi acolo, în picioare, lângă ușă, vorbind în treacăt despre cele mai profunde lucruri, ca și cum ar fi fost niște cuvinte de bun-rămas. Soledad știa foarte bine că subiectele cu adevărat importante nu pot fi menționate decât așa, în treacăt, eluziv, învârtindu-te precaut în jurul tăcerii depline.

— N-o fi avut bani să aibă grijă de amândoi.

— Dar l-a preferat pe celălalt, insistă el. Aceasta este povestea vieții mele. *V simyé ne bez uróda*, fiecare familie are monstrul ei, spune un proverb rusesc. Eu sunt un asemenea monstru. Nu m-a iubit nimeni niciodată.

— Asta e imposibil. Ești foarte chipeș, seducător, fermecător…

— Vorbesc serios. Sunt disperat. Este o durere constantă. Nevoia asta de iubire. Am fost chiar și la un psihiatru, dar nimic. Toate femeile m-au părăsit.

— Atunci înseamnă că nu știi să alegi. Sunt sigură că o grămadă de femei au fost moarte după tine.

— Poate, dar niciuna nu mă interesa. Acelea nu-mi sunt de folos.

Soledad simți o înțepătură neplăcută în stima ei de sine: fără îndoială, ea probabil că făcea parte din mulțimea de femei nefolositoare. Nu era decât o clientă și avea aproape dublul vârstei lui. Se aplecă, strânse bancnotele și le puse în geantă.

— Bine, accept cadoul tău. Mulțumesc mult, Adam!

Dar ei nu-i luase bani în seara asta. Un gigolo care nu lua bani mai era un prostituat? Sau în seara asta fusese amantul ei?

— Dar, cel puțin, lasă-mă să-ți pregătesc ceva de mâncare. Haide, așază-te zece minute! Mâncăm repede ceva și apoi pleci.

Rusul șovăi. Apoi ridică din umeri și își dădu jos parka.

— Bine. Mulțumesc!

Soledad dădu fuga la bucătărie, deschise și închise zgomotos sertare și dulapuri, scoase o bucată de jambon ambalat în vid, diverse tipuri de brânză, o cutie de pate. Internat într-un sanatoriu și urmărit de celălalt tenebros, de dublul infernal care-l îngrozea, Guy de Maupassant a încercat să-și taie gâtul cu un briceag. „Trebuie să fii prea disperat, prea hotărât și să fi suferit enorm ca să decizi să-ți tai gâtul”, gândi Soledad în timp ce felia pâinea: nu era o sarcină deloc ușoară. Maupassant a reușit să-și facă trei tăieturi, dar nu s-a omorât. A murit la un an și jumătate după aceea, tot la clinică, fără să-și fi recuperat nicio clipă uzul rațiunii. E clar că, în cele din urmă, dublul său a pus stăpânire pe el. Soledad luă două pahare și se hotărî să desfacă un Pontac din podgoriile Luis Alegre, recolta 2010. Un Rioja formidabil pe care, probabil, Adam n-avea cum să-l aprecieze. Sau poate că da. Puse totul pe o tavă și se întoarse în sufragerie. Adam era pe canapea, cufundat în gândurile sale. Se așeză lângă el și puse tava pe masa din mijloc. Turnă vinul. Adam își goli paharul dintr-o înghițitură. Nu. Nu avea să-l aprecieze.

— Știu că nu sunt idiot, deși par. Mă îndrăgostesc de toate. Sunt ca un copil. Un copil idiot. Este nevoia asta blestemată.

— Eu numesc asta efectul Cherubino.

— Ce-i asta?

— Cherubino este un personaj din *Nunta lui Figaro*. O operă a lui Mozart. Este un paj de cincisprezece sau șaisprezece ani care se îndrăgostește de toate femeile. Trece pe scenă o domniță și el o urmează; dar îi iese în cale contesa și Cherubino cade mort la picioarele ei de îndată ce o vede. La fel i se întâmplă și cu Susanna,

protagonista. Orice fustă care se mişcă în preajma lui îi flutură ca un steag în inimă.

Adam zâmbi şi-şi mai turnă vin.

— Ce comic! Chestia cu steagul în inimă e bună. Asta mi se întâmplă mie. Vorbeşti foarte frumos. Fireşte că acum multe femei poartă pantaloni.

Pecetlui comentariul său glumeţ cu un mic hohot de râs. Escorta părea să se relaxeze pentru prima oară în seara aceea. Şi alcoolul ajuta, desigur.

— Mulţumesc!

Mestecară o vreme în tăcere.

— Nu eşti idiot, spuse Soledad. Uneori cred că lumea se conduce în mod fundamental după nevoia de iubire. Am văzut de curând o operă minunată de Britten care trata subiectul ăsta. *Moartea la Veneţia.* Ţi-e cunoscută *Moartea la Veneţia?*

— Nu.

— Este un roman al unui autor foarte celebru, decedat deja: Thomas Mann. A câştigat Premiul Nobel. Apoi s-a făcut şi un film foarte cunoscut, regizat de Visconti. Dar voiam să-ţi vorbesc despre operă. Mi-a plăcut la nebunie. Protagonistul este un celebru scriitor din Europa Centrală, un bărbat în vârstă, tradiţional şi serios. Acţiunea se petrece la începutul secolului XX. Îl cheamă Aschenbach. Se îmbracă într-un mod foarte sobru, este întruchiparea însăşi a onorabilităţii. Şi, blocându-se la scrierea romanului său, decide să-şi petreacă vara pe o plajă, în Lido, în Veneţia, poate în felul acesta îşi recapătă inspiraţia. Pe vapor, vede un bătrân homosexual, plângăcios, efeminat, cu haine foarte ţipătoare şi machiat vulgar. Pe Aschenbach îl dezgustă. Dar ajunge, în cele din urmă, în Lido, se instalează la Gran Hotel şi coboară pe plajă, complet îmbrăcat, să se aşeze pe un scaun, aşa cum făcea pe atunci lumea burgheză. Pe plajă, descoperă un adolescent de vreo paisprezece ani,

blond, deșirat, cu capul plin de cârlionți pe care vântul îi ciufulește. Este polonez, este cazat la hotel împreună cu mama și cu surorile lui și-l cheamă Tadzio. Este foarte frumos. Gândește-te la cel mai frumos animal pe care ți-l poți imagina și așa este Tadzio. Un cerb tânăr. Și imaginea lui îl trăsnește pe Aschenbach precum un fulger. Rămâne prizonier, vrăjit, îndrăgostit.

— Așadar, era homosexual?

— Nu. Adică, sigur nu și-ar fi permis asta niciodată. Este un personaj din înalta societate, rigid, formal și foarte convențional. Autorului cărții, lui Thomas Mann, i se întâmpla ceva asemănător, era un bărbat foarte cunoscut și obsedat de onorabilitate. Era căsătorit și avea copii, dar îl atrăgeau bărbații, deși cred că nu și-a permis niciodată să-i iubească. Astfel că *Moartea la Veneția* conține multe asemănări cu viața lui. Și lui Aschenbach chiar asta i se întâmplă, nu vrea să-și recunoască orientarea. De aceea, când îl vede pe Tadzio este îngrozit de forța sentimentelor sale. Nu este vorba doar de o persoană de sex masculin, ci, în plus, este un copil, este o pasiune de două ori mârșavă și interzisă. Dar nu poate evita ca inima lui să se aprindă. Primul act se încheie cu el strigând un sfâșietor „Te iubesc!”. Strigând asta către aer, către nimeni, către el însuși. Pur și simplu recunoscând acest lucru.

Adam încetase să mai mănânce și o privea absorbit, fără să clipească, s-ar putea spune chiar și fără să respire, captivat de relatarea ei. Soledad se simți puternică, se simți seducătoare. Uneori se întâmplase asta și cu Mario, făcându-l să-i soarbă cuvintele. Poate că directoarea Bibliotecii avea dreptate când spunea că ea avea talentul povestirii. Dacă ar fi fost în stare să scrie… Dacă n-ar fi fost atât de lașă și ar fi îndrăznit să scrie o carte…

— Atunci, lucrurile se complică, pentru că în Veneția izbucnește o epidemie de holeră. Autoritățile încearcă să o ascundă, fiindcă este un

oraș turistic, dar boala avansează. Bărbierul îl informează pe Aschenbach despre epidemie și-l sfătuiește să plece din Veneția înainte de a se contagia sau de a se impune carantina. Dar lui nici măcar nu-i trece prin minte să nu-l mai vadă pe Tadzio. Apropo, asta e tot ce face: îl privește din depărtare. Știe că este o pasiune interzisă. Știe că niciodată nu va fi posibilă. Nu vorbește niciodată cu adolescentul. Nici măcar un cuvânt. Doar îl privește. Și chestia e că turiștii cei mai ageri încep să plece, dar mama copilului, care nu înțelege italiană, nu știe că există o epidemie și rămâne în Lido. Aschenbach își spune c-ar trebui s-o avertizeze ca să plece, dar nu o face. Pune în pericol viața celui pe care-l iubește și propria viață. Gran Hotel se golește încetul cu încetul, în timp ce Aschenbach coboară pas cu pas treptele disperării și ale chinului său. Bărbierul îi vopsește părul și îl machiază, lăudându-i aspectul tânăr. Dar nu este tânăr, ci patetic, un bătrân homosexual ridicol, fardat și dichisit, la fel ca acela pe care îl văzuse la începutul poveștii pe vapor și pe care îl disprețuise. Aschenbach a sacrificat totul pentru Tadzio: prestigiul, cariera, reputația sa. Chiar și respectul pentru propria persoană. A sacrificat totul în schimbul a nimic, doar pentru a-i putea pândi frumusețea, doar pentru că-l iubește. Zilele trec… Toți oaspeții hotelului au plecat și, în sfârșit, mama copilului își face valizele ca să plece. Tadzio se află pentru ultima oară la plajă; Aschenbach, bolnav și foarte slăbit, se așază pe unul dintre șezlonguri și contemplă cum cel pe care-l iubește se îndepărtează spre mare. Și astfel, privindu-l, moare.

— Aschenbach moare?

— Da, moare acolo, singur, pe unul dintre acele șezlonguri cu dungi, chipurile, vesele, dar care acum sunt extrem de triste, fiindcă toată plaja este pustie, și moare îmbrăcat în costumul lui ridicol și

strident și cu machiajul său pe jumătate șters de o bătrână nebună.

Adam aprobă dând din cap.

— Dragoste și moarte. Înțeleg foarte bine. Eu am încercat să mă sinucid în liceu. Eram îndrăgostit de o colegă de clasă care nu-mi dădea atenție. Mi-am tăiat venele, dar puțin. Cred că voiam doar să atrag atenția. Aveam paisprezece ani, vârsta băiatului polonez.

Pe Soledad o emoționară mărturisirile lui Adam. Chiar o îmbătară puțin, pentru că dezvoltau intimitatea între ei, complicitatea, legătura afectivă. Tandrețea i se urcă la cap ca un vin spumos. Întinse o mână și mângâie cu blândețe obrazul rusului.

— Sărmanul meu Tadzio! șopti.

Ochii lui Adam erau foarte strălucitori și ea știa că propriii ochi scânteiau în egală măsură. Simțea asta. Aproape că se puteau vedea focurile de artificii, arcul electric ce se forma între gigolo și ea. Adam o apucă de umeri, o trase spre el și o sărută. Buzele acelea, limba aceea, saliva aceea delicioasă, răsuflarea pe care ea o aspiră cu lăcomie. Era cel mai plăcut sărut din toată viața ei. Era primul sărut al Creației. Rusul îi smulse halatul japonez cu o violență adorabilă. Pe dedesubt era goală, cât se poate de goală, pregătită pentru el și oferindu-i-se. Dar, în timp ce Adam o strângea la pieptul lui, Soledad se gândi că perdelele nu erau trase, că-i puteau vedea vecinii din casa de vizavi, că s-ar isca un scandal; în plus, în sufragerie era prea multă lumină: corpul ei matur avea să se evidențieze. Și, pentru o clipă, înainte de a se topi în carnea celuilalt, Soledad se întrebă: „Așadar, mie îmi revine rolul lui Aschenbach? Sunt bătrâna nebună spoită?”

Unul dintre puținele lucruri pozitive ale îmbătrânirii, poate chiar singurul, era siguranța că nu aveai să mai înnebunești, se gândi Soledad cu tristețe. Se referea la a înnebuni complet, la a nu fi în stare să-ți controlezi viața, nici destinul. La a te rătăci într-o zi nefastă pentru totdeauna. Așa cum s-a rătăcit Guy de Maupassant. Sau ca Dolores.

„Doamne, înainte de a-și distruge victimele, le înnebunește!”, exclama Euripide. „Fraza asta ar trebui scrisă pe buiandrugul tuturor ospiciilor, spitalelor psihiatrice și azilurilor de boli mintale din lume”, murmură Soledad. Ridică privirea și privi afișul luminos de pe ușa azilului unde se afla Dolores: GRĂDINA. OSPICIU.

Grădina despre care vorbea reprezenta vreo sută de metri pătrați de gazon, de la clădire până la gardul din fier vopsit cu verde. Existau patru bănci din lemn sintetic și câteva aranjamente florale veștejite care înfloreau în fiecare primăvară. În timpul verii caniculare se puneau umbrele lângă fiecare bancă. Erau din prelată, de plajă, cu dungi vesele. Ca șezlongul din Lido pe care Aschenbach, în agonie, l-a pătat cu machiajul lui oribil.

Conform lui Freud, sinistru este faptul că oroarea năvălește în viața cotidiană. Cum ar fi moartea în plină lumină a soarelui, într-un șezlong cu imprimeu vesel. Sau precum două fetițe de cinci ani învârtindu-se fericite într-un carusel. Soledad într-un scaun în formă de câine, iar Dolores lângă ea, într-o lebădă albă și rotofeie, cu ciocul auriu. Se auzea muzicuța, animalele urcau și coborau ușor, becurile se aprindeau, lumea se rotea în jurul lor. Ce distractiv! Călătoria se termină, dar ele, din fericire, nu trebuiau să se dea jos, mai puteau să stea puțin. Caruselul porni din nou. Muzica, luminile, cățelușul cu limba roșie, lebăda cu aripile îndoite. O nouă oprire. Ceilalți copii coborâră, veniră alții, acum pe porcușor era o fată blondă, pe motanul negru – o fetiță foarte mică.

Alte rotiri. Nu mai era la fel de distractiv, nu mai producea la fel de mult amuzament. Dolores privea în jur, Dolores căuta cu puțină teamă, cu puțină neliniște, dar lumea se mișca atât de mult, încât nu reușea să vadă nimic și, în plus, începea să amețească. La fel și Soledad. La următoarea tură se smiorcăiau deja amândouă, mai întâi Dolores și apoi Soledad. Trei ture mai târziu, angajații le dădură jos de pe cățeluș și de pe lebădă. Caruselul acela a fost locul pe care tatăl lor l-a ales pentru a le abandona, după ce le lăsase să facă mai multe ture.

Dolores era geamăna ei.

Soledad se mândrea că avea o judecată rațională. Întotdeauna a încercat să se agațe de catargele ferme ale logicii pentru ca vântul haosului să nu o târască. Dar, cu toate acestea, uneori i se părea că percepe semnale confuze pe care lumea i le trimitea, mesaje cifrate pe care ea se grăbea să le respingă. Coincidențele, mai ales. Coincidențele erau întotdeauna neliniștitoare. De exemplu: când a aflat că și Adam avea un geamăn, a simțit un fior. Ca și cum ar fi fost vorba despre un avertisment din partea destinului. O dovadă că erau predestinați.

— Prostii, mormăi cu voce tare, privind distrată banca cea mai apropiată.

Era murdară de găinaț de porumbel și liberă, la fel ca toate celelalte din micuța grădină pe frigul acela din decembrie. „Prostii”, își repetă. O simplă coincidență.

La urma urmei, se nășteau gemeni identici, univitelini, la fiecare două sute cincizeci de nașteri. Nu era ceva atât de ciudat. În plus, în cazul lui Adam poate că era vorba despre un frate, un frate geamăn născut din alt ovul. Din aceștia erau mai mulți: treizeci și doi la fiecare o mie de nașteri. Soledad oftă și contemplă din nou intrarea în azil. „Haide, du-te!” Era inutil să mai amâne. Trebuia să intre.

Cu excepția perioadelor când era în vreo călătorie, venea să o vadă pe Dolores o dată pe săptămână. În general, miercurea după-amiaza. Nu o recunoscu pe fata care era în acea zi la recepție. La azil, personalul se schimba foarte des; era o muncă ingrată și prost plătită.

— Dolores Alegre?

— Este în seră.

Nu era vorba despre o seră adevărată, ci despre o sală mare cu tavan înalt și ferestre mari. Era un spațiu destul de drăguț, cu excepția pacienților. Grădina era specializată în bolnavi cu tulburări mintale grave și, mai ales, în aceia care fuseseră internați mult timp în vremurile îngrozitoare în care în ospiciile îi țineau legați. Încă din adolescență, Dolores a primit tratament cu electroșocuri și a stat mulți ani internată de mama ei în spitale psihiatrice foarte aspre. Soledad o scosese din infernul acela, dar pe atunci era deja prea afectată ca să mai poată duce o viață cât de cât independentă. Grădina era un loc ce se pretindea plăcut, modern și protector. În realitate, era îngrozitor, la fel ca toate. Frații gemeni ai unei persoane care suferea de schizofrenie aveau patruzeci și opt la sută posibilități să dezvolte boala. Soledad trăise cu această frică an de an. Dar bătrânețea, care-ți lua totul, cel puțin îți dădea asta. O mică, rezonabilă siguranță că nu te va mai înghiți învolburata mare a nebuniei.

— Bună, Dolores, draga mea, ce mai faci?

— Bună, Soledad! Bună, Soledad! Bună, Soledad!

Aceea era ziua în care repeta. Mai bine. În unele după-amiezi nu scotea niciun cuvânt, nici măcar nu părea că ar fi prezentă. În jurul ei erau bărbați și femei de diverse vârste, majoritatea trecuți de patruzeci de ani, împrăștiați pe la mese și pe canapele. Unii singuri, uitându-se la televizor sau jucându-se cu un fel de puzzle ce părea pentru copii, dar, pesemne, sofisticat, creat pentru a ațâța

și a antrena minți chinuite, sau stând pe un scaun, absenți, cufundați în propria minte. Alții stăteau de vorbă sau jucau cărți. Se simțea mirosul unui odorizant de cameră grețos, din acelea de centru comercial. O umbră de tristețe cădea asupra tuturor ca un văl subțire. Deși poate că era o impresie falsă, își zise Soledad, poate că singura persoană tristă din acea sală era ea.

— Uite, ți-am adus bomboanele care-ți plac!

— Mmm, îmi plac! Ce bune sunt! Îmi este foarte bine aici.

— Mă bucur.

— De ce te bucuri? De ce? Ei? De ce?

— Că-ți plac bomboanele pe care ți le-am adus. Că-ți este bine aici.

— Mi-e bine aici. Dar aș prefera să fiu oriunde altundeva.

Nu semăna cu Soledad. Nu mai semăna. Ochii cenușii nu erau luminoși. Erau ca două bălți după o zi ploioasă. Pielea îi era fleșcăită. Corpul, distrus. Era o bătrână. Oricine i-ar fi dat cu douăzeci de ani mai mult decât ei. Văzându-le împreună, oamenii credeau probabil că sora ei era mama ei. În realitate, acum Dolores chiar semăna cu mama amândurora. Cu țicnita aceea care le închidea într-un șifonier când pleca – și pleca tot timpul –, chipurile ca să nu se rănească. Cu nenorocita aceea. Trebuia să fii o persoană foarte rea ca să le pui numele Soledad și Dolores[3]. Și cel mai rău era că amândouă purtaseră teribila povară a numelor lor. Ea întotdeauna fusese atât de singură… Iar Dolores cufundată în durerea psihică, cea mai cruntă dintre toate.

Uneori, în cele mai bune momente ale ei, pe Soledad nu o mira că tatăl ei fugise mâncând pământul. Și înțelegea că n-ar mai fi putut s-o suporte pe acea femeie toxică. Dar în acea zi nu era într-unul dintre cele mai bune momente ale ei. În acea zi gândi: „Nu doar că ne-ai abandonat, nemernicule, ne-ai și lăsat cu ea”.

În copilărie erau identice. Chiar nu puteau fi deosebite. Ca în povestea aceea pe care Mark Twain i-a spus-o unui ziarist. Twain a explicat că avusese un frate geamăn, Bill, care semăna atât de bine cu el, încât trebuia să li se lege panglicuțe colorate la încheieturile mâinilor ca să-i deosebească. Și într-o zi au fost lăsați singuri în cadă și unul din cei doi copii s-a înecat. Dar, fiindcă panglicuțele se desfăcuseră, „nu s-a știut niciodată care din noi doi a murit, dacă eu sau Bill”, i-a explicat impasibil Twain ziaristului. Ei bine, ele așa fuseseră. Atât de identice, încât nimeni nu le putea deosebi. Doar mama se fălea că putea s-o facă, dar nu era adevărat: greșise de câteva ori, deși ele au avut grijă să nu-i spună. Totuși, asta conducea la o confuzie vertiginoasă. Căci cum să știe dacă identitatea ei era cea adevărată? Poate că le schimbaseră între ele de mii de ori când fuseseră bebeluși. Poate că ea nu era Soledad. Poate că ea era, de fapt, Dolores. Poate că sora ei geamănă înnebunise în locul ei pentru a o salva.

„Nu trebuia să fi venit”, medită Soledad simțindu-se proastă cu paharul de whisky în mână. Niciodată nu se pricepuse la *small talk,* vorbăria măruntă, conversația falsă și banală de la întrunirile sociale. De fapt, de ani întregi nu se mai dusese la astfel de evenimente; dar acum începuse să bănuiască faptul că rămânea în urmă, că lumea avansa și o marginaliza, că mașinăria profesională mai avea puțin și o scuipa ca pe un os ros, ca pe un reziduu nefolositor; și toate astea o făcură să decidă, în urmă cu câteva ore, la ea acasă, că avea să fie în avantajul ei să iasă puțin în lume și să fie văzută. Dar în aceste momente nu mai era la fel de sigură. Oamenii care o interesau cu adevărat nu păreau să o vadă, iar cei care se apropiau o salutau și o respingeau îndepărtându-se imediat, ca niște acrobați de paturi elastice care profită de impuls pentru a atinge un cerc mai interesant. Soledad era singură, ca de atâtea alte ori, singuratica Soledad stând în picioare lângă masa cu băuturi privind salonul unde se sărbătorea lansarea revistei *ART&FACT,* o luxoasă publicație bilunară editată de principalii proprietari ai galeriilor de artă spaniole, Marlborough, Senda, Ivorypress și alți doi sau trei grei, care pentru prima oară conveniseră să lase deoparte neînțelegerile pentru a deveni inițiatorii unei reviste ce avea să vândă în fiecare număr opera grafică originală a artiștilor lor. Încă o strategie pentru a evita criza.

Contemplă cu descurajare concurența, elita lumii artei. În realitate, acea marginalizare pe care ea o simțea acum într-un mod mai evident existase dintotdeauna. Soledad nu aparținuse niciodată aceleiași lumi ca ei, nu o acceptaseră niciodată, doar o suportaseră cât timp avusese o oarecare putere la Triángulo. Era o chestiune de clasă: nu fusese la aceleași școli ca ei, nu avea verișori căsătoriți cu verișoarele lor. Toți bogații erau înrudiți. Și, presupunând că n-ar exista cu adevărat

nicio legătură de sânge, tot se numeau unchi și veri între ei, recunoscând astfel, unitatea definitorie a destinului lor. Erau o mare familie, dezbinată în toate privințele, mai puțin în menținerea puterii și a influențelor. Și mica lume a artelor împreună cu cea a băncii erau două dintre teritoriile lor preferate: primul pentru recreere, al doilea pentru vânătoare. Soledad își trecu privirea peste grupurile de oameni, sărind de la unii la alții, și i se păru că aude conversațiile pe care jumătate dintre cei prezenți în sală le-ar fi întreținut. „Dă-mi voie să ți-l prezint pe Tomás. Inés Pereñuela, Tomás Lalanda…” „Tu trebuie să fii vărul lui Boro, nu-i așa?” „Desigur, iar tu ești fiica unchiului Ramón…” „Exact, tatăl tău și tatăl meu au fost colegi de facultate.” „Știu asta foarte bine. Apropo, pun pariu că nu ghicești cu cine am fost weekendul acesta în Jerez? Cu Nena și vărul tău, Jorge.” „Hai nu mă-nnebuni! Nena? Dar înainte de a se mărita cu Jorge a ieșit mulți ani cu fratele meu!” „Cu fratele tău, Pepe?” „Nu, fratele meu, Tito, cel mic.” „Tito, cel care este însurat cu verișoara mea Teresa?” „Chiar el.” Și tot așa, ore întregi. Chiar dacă două persoane din înalta societate nu se cunoșteau, își puteau petrece jumătate de seară înșirând nume de prieteni comuni, rude, cunoscuți și colegi de facultate sau de serviciu, ceea ce era cam același lucru, pentru că relațiile începeau la grădiniță și sfârșeau în cupola marilor întreprinderi. Și astfel se transmitea puterea regală de la o generație la alta de veri și unchi adevărați sau falși, pe când ceilalți muritori care nu aparțineau familiei se învârteau ca niște comete pe margine. Așa cum făcuse și ea.

Un mic grup de invitați zâmbitori se apropie de masă căutând ceva de băut. Erau puțini, dar selecți, doi critici importanți, un proprietar de galerie de artă și un expert al Muzeului Prado, plus un băiat înalt și abătut pe care Soledad nu-l cunoștea și Diana Dominguez, care lucra la Regina Sofia când

ea a organizat expoziția *Artă și nebunie* și care apoi și-a deschis propria galerie. O viperă. Cu toții erau slabi, cu toții erau îmbrăcați în culori reci: gri, negru, lila, albastru-închis. Diana se agăță de gâtul lui Soledad scoțând un strigăt:

— Ah! Zilele trecute te-am văzut la operă cu fiul tău, zise foarte veselă.

— Nu este fiul meu, răspunse și, spre groaza ei, observă că se îmbujora.

Ceilalți o priviră curioși, o privire ce semăna foarte mult cu o întrebare. „Am răspuns prea repede", gândi Soledad; „Ar fi trebuit să spun: «fiul meu?» ca și cum n-aș fi înțeles; ar fi trebuit să disimulez". Se mai înroși puțin. „Mă dau în spectacol, își spuse, mă dau de gol." Din spatele grupului își ivi capul Marita Kemp, afurisita arhitectă a expoziției despre blestemați. „Ea mai lipsea", gemu în sinea ei Soledad. Nu-și dăduse seama că venise cu ei.

— Era… un prieten, spuse în cele din urmă, lipsită de convingere.

— Ia te uită ce prieteni ai, dragă! Poate ni-i prezinți și nouă. Era superchipeș! Cam tânăr, desigur, un puștan, de-aia am crezut că este fiul tău. Dar arăta extraordinar, sublinie Diana.

— Ce vorbești, Diana? Tu nu știi că acum cuplurile formate din femei în vârstă și băieți tineri sunt la modă… interveni bărbatul abătut. Uită-te la Sharon Stone, sau la Susan Sarandon, sau la Madonna…

— Nu este iubitul meu, este doar un prieten… se grăbi să precizeze Soledad în timp ce gândea: „De ce continui să vorbesc despre subiectul ăsta tâmpit?"

— Ai copii, Soledad? o întrebă Marita.

Of, nu! Și acum asta. Tocmai Marita trebuia să aducă subiectul acesta în discuție. Ura să i se pună această întrebare, deoarece, atunci când răspundea nu, acel nu atât de ireversibil la vârsta ei, acel nu însemna nu doar că nu avea copii, ci și că nu-i va

mai avea vreodată și că, prin urmare, nu va avea nici nepoți; acel nu care o marca în calitate de femeie, dar nu și ca mamă și care o azvârlea pe plaja dezmoșteniților sorții, ca o epavă după o furtună pe mare, pentru că prejudecățile sociale erau neclintite în privința asta și orice femeie fără copii era în continuare văzută ca o ciudățenie, ca o tragedie, ca o femeie incompletă, pe jumătate om; în fine, când spunea nu, Soledad știa că acel cuvânt monosilabic avea să cadă ca o bombă cu neutroni în mijlocul grupului și avea să schimbe tonul conversației; totul avea să se oprească și cei prezenți aveau să rămână în expectativă, cerând în mod tacit o explicație acceptabilă pentru acea anomalie atât de îngrozitoare; aveau să aștepte ca Soledad să spună: „N-am putut avea copii” sau poate: „Am o boală genetică pe care n-am vrut să o transmit” sau chiar: „În realitate, sunt transsexuală și m-am născut bărbat”; într-un cuvânt, aveau să accepte orice, dar, bineînțeles, aveau s-o oblige să se justifice. Și, încă o dată, Soledad își promise că avea să îndure presiunea și că nu avea să adauge niciun cuvânt în plus.

— Nu.

Bum. Explodă bomba. Criticii, proprietara galeriei de artă, expertul Muzeului Prado, bărbatul cel abătut, Diana, Marita: cu toții tăcură și o priviră cu ochi bulbucați, ochi scrutători, ochi nerăbdători să afle mai multe. Soledad răbdă până când atmosfera se răci și stânjeneala începu să plutească precum un gaz periculos în jurul lor.

— N-am vrut niciodată să am copii. De când eram mică, trânti în cele din urmă, cedând încă o dată șantajului social, ca o lașă.

— Da, desigur! Nu este nevoie să ai copii pentru a fi fericit, se grăbi să spună proprietara galeriei de artă.

Acelea erau cele mai rele, femeile amabile care încercau să diminueze importanța lipsei, care, prin simpatia lor, dovedeau în gura mare că, în fond,

credeau că lipsa copiilor era o tragedie, un handicap. Ce rost mai avea să spună ceva dacă totul li se părea atât de firesc…

— Bineînțeles! Eu îmi ador copiii, dar de multe ori mi-a venit să-i omor, zâmbi Marita, fălindu-se cu rolul ei de mamă.

— Câți copii ai? întrebă Diana.

— Doi, o fată de treisprezece și un băiat de cincisprezece, închipuiți-vă…

Și da, Soledad își închipui. Proasta aia avusese, pe deasupra, timp și șansa de a fi mamă. În jurul ei se auziră câteva chicoteli complice.

— Uf, în plină adolescență, la fel ca ai mei… zise unul dintre critici.

— Câte mai ai de îndurat! Eu am chiar și o nepoată, dar încă-mi amintesc cu groază când fiica mea avea cincisprezece ani, adăugă Diana.

Cu toții au început să discute despre copiii lor, făcând tot felul de comentarii. Cu toții aveau moștenitori. Soledad îl privi plină de speranță pe băiatul abătut: el era mai tânăr, probabil gay, poate că scăpase. Probabil că băiatul i-a interpretat privirea ca pe o întrebare, pentru că spuse:

— Eu și soțul meu am adoptat o fetiță indiană. Adevărul e că suntem topiți după ea, și pe chip îi apăru un zâmbet năucitor și părintesc.

„Așa-mi trebuie dacă întreb, își zise Soledad. Așa-mi trebuie pentru că vin la astfel de evenimente. Așa-mi trebuie pentru că vorbesc cu lumea. Pentru că ies din casă. Pentru că mă ridic din pat. Pentru că trăiesc. Sau poate pentru că nu trăiesc destul."

9 decembrie, marți

Azi A. a ieșit la 14:50 și a luat autobuzul. Din fericire, eu eram în mașina mea, ca aproape întotdeauna, și l-am putut urmări. După un traseu interminabil, a coborât în cartierul Francos Rodríguez. Am crezut că-i voi pierde urma pe străzile înguste din acea zonă, dar nu s-a îndepărtat nici zece metri de stația de autobuz, că s-a și poziționat lângă un panou publicitar. A scos telefonul mobil, a format un număr, a vorbit două secunde și apoi a așteptat. După cinci minute a apărut un tip de vârstă medie, ceva mai scund decât el, cu aspect de slav. S-au salutat scurt și bărbatul i-a dat un plic, pe care A. l-a deschis, verificându-i dintr-o privire conținutul. Apoi A. i-a dat, la rândul lui, ceva ce a scos din buzunar, presupun că bani. Și-au luat la revedere cu o mișcare a capului și A. s-a întors la stația de autobuz. Slavul a trecut pe lângă mașina mea când a plecat: păr blond scurt, un ghiul de aur, bocciu. Mafia rusească? M-am îndreptat direct către Virgen de Lourdes, sperând că A. avea să se întoarcă acasă, ceea ce a și făcut. A ieșit din nou după o oră și jumătate, foarte aranjat: pantaloni negri, cămașă albă, cravată, haină din piele. A luat un taxi și de data asta ne-am dus la hotelul Menfis, pe bulevardul America, în apropierea străzii Cartagena. Am parcat și m-am instalat într-o cafenea, de unde vedeam foarte bine intrarea hotelului. Menfis este un hotel de patru stele, tipic pentru directori, mare și cu multă forfotă. Au intrat și au ieșit destul de multe persoane, dar la ora 18:02 a sosit pe jos, mergând foarte repede, o femeie slabă, cu fața acoperită de un fular, o căciulă din lână trasă până pe sprâncene și ochelari de soare, deși era deja noapte. Strădania ei de a se ascunde era atât de evidentă, încât atrăgea foarte tare atenția. Fără îndoială, ea era. Clienta.

Până la vârsta de șaisprezece ani, Dolores a fost perfect normală. Sau cât putea fi de normală după ce fusese abandonată de tatăl ei pe o lebădă cu ciocul auriu la vârsta de cinci ani și după ce petrecuse ore, zile, uneori chiar și nopți întregi închisă într-un șifonier întunecat. Ea și Soledad crescură în ciuda tuturor acestor lucruri, crescură și se dezvoltară în ciuda copilăriei îngrozitoare, în ciuda absenței permanente a tatălui, în ciuda ferocității mamei lor. Crescură împreună, ținându-se de mână, și în unele momente chiar se simțiră invulnerabile.

Dar sosi o iarnă, un decembrie la fel ca acesta de acum, chiar după ce împliniseră șaisprezece ani, iar Dolores începu să se comporte ciudat. În primul rând, n-o mai atinse pe Soledad. Respingea contactul cu sora ei și petrecea ore întregi ținându-se singură în brațe, cufundată într-o muțenie din ce în ce mai profundă. Întotdeauna fuseseră atât de unite, încât abia dacă aveau nevoie de cuvinte pentru a comunica, dar, dintr-odată, Soledad nu mai putu s-o înțeleagă și, când o rugă, o imploră să-i explice ce i se întâmpla, Dolores refuză să răspundă. Tot acest declin se petrecu foarte repede, în mai puțin de o săptămână. Deși, în realitate, Soledad observase că sora ei geamănă era puțin tristă încă de la începutul anului școlar.

Atunci a fost prima dată când Soledad și-a simțit povara numelui ei, prima oară când s-a simțit cu adevărat singură. Nu avea la cine să apeleze, nu avea pe nimeni căruia să-i ceară ajutorul. Iar sora ei nu mai era. Sora ei era din ce în ce mai departe. Într-o zi, pe când se întorceau la liceu după ce mâncaseră, pentru orele de după-amiază, fără să spună niciun cuvânt, Dolores schimbă direcția, o luă pe prima stradă și începu să se îndepărteze, fără să răspundă chemărilor îngrijorate ale lui Soledad, care se hotărî să o urmeze. Dolores mergea grăbită, de parcă ar fi știut unde se ducea și

ar fi trebuit să ajungă repede; dar imediat se dovedi evident că ea mergea rătăcind și fără sens, pentru că se roti în jurul caselor și reluă același drum. După ce făcuseră același traseu de trei ori, Dolores în față, Soledad la doi metri în spatele ei, cu o piatră pe inimă de îngrijorare, sora ei făcu brusc un viraj, una dintre acele mișcări agitate de pește, și traversă strada fără să se asigure, la doi centimetri de o mașină care trebui să frâneze brusc și al cărei șofer fluieră și vociferă, fără ca Dolores să pară a-și fi dat seama de ceva. Netulburată, sora geamănă se îndreptă direct spre cutia poștală și, sprijinindu-se de ea cu o mână, pe cealaltă și-o vârî pe sub fusta gri de la uniformă, își dădu jos chiloții cu foarte multă rapiditate și îi introduse în fanta cutiei de scrisori. Apoi se întinse pe capota unei mașini parcate și, așezându-se pe o parte în poziție fetală, închise ochii ca și cum avea să doarmă.

La câteva săptămâni după aceea, psihiatrul spitalului unde era internată sora ei le spuse că, probabil, criza se declanșase atât de brusc din cauza unei iubiri frustrate; că Dolores vorbea în mod obsesiv despre Tomás, un băiat cu care, spunea ea, trăise o poveste de dragoste pasională, deși doctorul nu credea că era adevărat. În privința asta, o nimeri; poate că acela era singurul lucru în privința căruia acel Mengele al electroșocului avea dreptate. Tomás era fiul patronului papetăriei de lângă liceu. Uneori era la papetărie, ajutându-și tatăl. Avea vreo optsprezece ani și era chipeș, fără îndoială. Foarte chipeș. Tot liceul, pe atunci doar de fete, se ducea să cumpere de acolo. Azi o gumă de șters, mâine un creion. Cumpărături dese, dar persistente. Băiatul era arma secretă a negustorului.

Și ele strânseseră centimă cu centimă pentru a-și putea plăti câteva minute de atenție din partea lui Tomás, luându-le un timp interminabil pentru a se hotărî ce ascuțitoare să aleagă din cele șase modele; dar, bineînțeles, Dolores nu avusese nicio

relație cu el, Soledad știa asta: ele erau mereu împreună. Așa că îndrăgostirea făcu parte din delir; sau poate că nu, poate că fusese cu adevărat elementul declanșator al catastrofei; poate că Dolores îl iubea cu adevărat și credea că nu avea să-i fie împărtășită dragostea, fiindcă la vârsta de șaisprezece ani amândouă se simțeau urâte, deloc atrăgătoare, deșirate și plate, prost îmbrăcate, cu fustele lor plisate, pantofii lor ieftini cu talpă din cauciuc, șosetele lor din lână până la genunchi. Poate că Dolores n-a suportat indiferența lui Tomás și a preferat să-și piardă mințile, să se năruie pe dinăuntru. Nebunia ca o formă de sinucidere.

Să dispară din cauza unui bărbat. Asta făcuse și Maria Lejárraga, dar fără să recurgă la psihoză. Povestea ei a fost delirantă: atât ea, cât și soțul ei au fost, probabil, puțin dezechilibrați ca să acționeze așa cum au făcut-o. Dar, oricum, cel mai mare dezechilibru venea din mediul înconjurător, de la presiunea copleșitoare a sexismului. Lejárraga avea să fie una dintre vedetele expoziției. Era a doua dintre toți blestemații care-i plăceau lui Soledad; avea de gând să o așeze pe penultimul loc, chiar înainte de intrarea în *sancta sanctorum.*

Contemporanii ei spuneau că era urâtă, ceea ce fotografiile cu ea dezmințeau: trăsături corecte, ochi negri și inteligenți, gură frumoasă. Cel care era cu adevărat urât, credea Soledad, atât de urât încât atingea oribilul, era soțul ei, Gregorio Martínez Sierra: rahitic, fără bărbie, cu urechile răsfirate și o iremediabilă față de șoarece. Maria era cultă, avea studii superioare, vorbea câteva limbi, scria; dar ghinionul ei fusese că se născuse în Spania anului 1874, într-o societate sufocant de masculină, și toate aceste atribute erau pe atunci insulte pentru ea; poate că urâțenia care-i era atribuită provenea din faptul că era atât de diferită de șabloanele vremii. Dar partea proastă era că

probabil ea așa se simțea: foarte puțin plăcută; este greu să te iubești când nimeni din jurul tău nu o face. Așa că, la vârsta de douăzeci și trei de ani, și-a făcut primul și ultimul iubit, fiul unui vecin, Gregorio, care n-avea decât șaptesprezece ani și era un slăbănog plin de coșuri. Trei ani mai târziu s-au căsătorit. Ea era învățătoare, iar salariul ei era singura lor sursă de venit; apoi se ocupa de treburile casnice și, seara, scria textele pe care le semna Gregorio. În curând, Martínez Sierra deveni celebru ca dramaturg, pe spinarea sacrificatei lui soții. Operele sale au fost puse în scenă în străinătate și au stat la baza mai multor filme de la Hollywood. Unele dintre ele au fost sursa de inspirație pentru concerte importante, precum *Nopți în grădinile Spaniei,* de Falia. Gregorio o punea pe Maria să scrie de toate: articole de presă, conferințe, chiar și mesaje de condoleanțe. Cel mai probabil, el nu redacta absolut nimic. „Toți cei de la teatru știam că *doña* Maria era cea care scria operele și că *don* Gregorio nu scria nici măcar scrisori familiei”, a spus mulți ani după aceea sufleorul trupei sale. Iar în 1930, după aproape treizeci de ani de carieră plină de succes, într-o perioadă în care Maria a fost cam bolnavă, Gregorio i-a povestit într-o scrisoare: „Fac eforturi nemaipomenite ca să scriu eu până te faci tu bine. Cred că, mai devreme sau mai târziu, o să reușesc”. Soledad avea de gând să pună toate aceste fraze tipărite pe panourile expoziției.

Dar ceea ce o fascina cel mai mult pe Soledad, ceea ce deja i se părea că atingea perversiunea și neastâmpărul, erau două circumstanțe cu precădere încâlcite în biografia lui. Prima: Gregorio cel cu față de șoarece, care se căsătorise cu Maria în 1900, s-a încurcat în 1906 cu Catalina Bárcena, o actriță tânără, celebră și frumoasă a companiei sale. De fapt, acum că Soledad stătea bine să se gândească, se putea spune că sfrijitul și foarte urâtul Martínez Sierra se dăduse drept dramaturg

și își făcuse propria trupă de teatru cu unicul scop de a se putea culca cu actrițele. A trăit fără nicio rezervă în concubinaj cu Catalina, iar Maria nu numai că i-a redactat în continuare docilă operele, ci, în plus, a trebuit să-și dea silința să scrie vorbe dulci pentru rivala ei. Desigur că nici pentru Bárcena nu trebuie să fi fost prea plăcută existența acelei soții legale, mai bătrână și mai urâtă decât ea, de care amantul ei nu se putea despărți, fiindcă, fără ea, el era un neica nimeni. A doua circumstanță: din 1917, Lejárraga a început să scrie articole, conferințe și cărți feministe, toate cu semnătura soțului ei. Soție disprețuită și autoare deposedată, Maria s-a apucat să cugete asupra contradicțiilor sale și a început să-l folosească pe Gregorio ca pe un ventriloc pentru a denunța nedreptatea de care el însuși profita; „Femeile tac pentru că, după cum le învață religia, cred cu fermitate că resemnarea este o virtute. Tac de teama violenței bărbatului; tac din cauza obiceiului de a fi supuse; tac deoarece, ca urmare a secolelor de sclavie, au ajuns să aibă suflete de sclave”, l-a făcut să spună în cadrul unei conferințe, devenind purtătorul de cuvânt al celei mai tăcute femei din lume. Lui Soledad nu-i era clar pe care din aceste două situații să o aleagă ca scenă imperioasă pentru expoziție: triunghiul amoros dintre Catalina, Gregorio și Maria, venin pur circulând în trei direcții, sau acel morbid discurs feminist ca de circ.

Viața este o aventură care întotdeauna se sfârșește urât, fiindcă se încheie prin moarte. Dar viața Mariei Lejárraga s-a încheiat într-un mod și mai trist. Când, în 1922, Catalina și Gregorio au avut o fiică, Maria s-a despărțit în sfârșit, dar a continuat să scrie pentru gloria și mai mare a fostului ei soț. După război, a trebuit să se exileze și a îndurat probleme economice grave; în anii ’50 a publicat două cărți autobiografice în care mărturisea, foarte modest, că ea colaborase cu

Gregorio: „Acum, bătrână și văduvă, mă văd obligată să-mi proclam maternitatea pentru a-mi putea încasa drepturile”. Deși a mințit și i-a acordat lui Martínez Sierra un rol mult mai mare decât cel adevărat, cavaleri înfuriați din toate colțurile lumii s-au năpustit asupra pretențiilor literare ale lui Lejárraga și au cufundat-o din nou în tăcere. „Căsătorită, tânără și fericită, m-a apucat acel orgoliu de umilință de care este dominată orice femeie când iubește cu adevărat un bărbat”, a explicat, de asemenea, în autobiografia ei: de aceea a decis să pună operelor „numele tatălui”. Așadar, în asta consta să iubești cu adevărat un bărbat? Într-o condamnare la nebunie, ca în cazul lui Dolores, într-o exersare tenace de autodistrugere, ca în cazul Mariei Lejárraga?

Cheltuia prea mulți bani cu Adam, își spuse Soledad simțind o înțepătură de îngrijorare: nu-și putea permite o astfel de risipă. Adam. Deja în mintea ei nu se mai referea niciodată la el ca la escorta, gigoloul, prostituatul. Înghiți în sec, încercând să desfacă nodul de neliniște ce-i strângea gâtul. Privi în jur: o ocheadă nesigură, alunecoasă. Nimeni nu părea să-i dea vreo atenție: nici vânzătorii, nici clienții. Poate că și ei credeau că băiatul era fiul ei. Oftă și își trecu greutatea de pe un picior pe altul în timp ce aștepta ca Adam să iasă din cabina de probă. Întârzia cam mult: luase cu el un braț de haine. Un sacou, o cămașă și o pereche de pantaloni, adică un costum și o cămașă. Asta îi promisese Soledad că-i va cumpăra ca dar de Crăciun. Și iat-o pe ea, o femeie de șaizeci de ani bine îmbrăcată, în magazinul lui Adolfo Domínguez, așteptând ca gigoloul ei să probeze hainele pe care ea avea să i le plătească. Ce scenă banală, atât de tipică lui Aschenbach! O, nu, sărmanul Aschenbach, care nici măcar nu a ajuns să-l atingă vreodată pe Tadzio! Mai degrabă ea ar fi ca profesorul Unrat, cel din filmul *Îngerul albastru,* bătrânul acela care înnebunea de pasiune pentru o artistă de cabaret și sfârșea ruinat. Sau, și mai bine, ea era la fel ca Lea, protagonista matură a cărții *Chéri,* a lui Colette, care și-a pierdut capul și multe alte lucruri pentru dragul de Fred, un băiat de nouăsprezece ani. În mod curios, romanul *Profesorul Unrat,* pe care se baza filmul, era al lui Heinrich Mann, fratele celui care a scris *Moartea la Veneția.* S-ar putea spune că fraților Mann le era foarte teamă de pasiune: și poate că aveau dreptate. Soledad oftă gândindu-se că stătea acolo și-și împodobea situația cu referințe culturale; că încerca să ambaleze povestea în hârtia de mătase a comparațiilor literare, când cruda realitate era că ea, o femeie în vârstă, îi cumpăra din acel loc cadouri prostituatului ei. Era ceva umilitor,

îngrijorător, riscant. Ce avea să se aleagă de ea dacă mai continua așa? Situația ei economică nu mai putea suporta mult timp atâtea cheltuieli. Se simți în pericol. Amețeala o chinuia. Era pierdută.

O explozie de cortizon și adrenalină îi inundă organismul, iar neliniștea ajunse la un nivel stratosferic. Amețită, cu inima lovindu-i coastele și cu o senzație de greață, Soledad se lăsă să cadă pe mica banchetă capitonată ce se afla lângă cabinele de probă și se agăță de șezut ca să se apere de amețeală. Lumea se învârtea în jurul ei și plămânii păreau să i se fi blocat. Era un atac de panică: îi era bine cunoscut. „Respiră, își spuse, respiră adânc și încet, ca să nu dai în hiperventilație."

Din fericire, hoața aceea nenorocită care este vârsta îți dăruiește și asta: cunoașterea, datorită experienței, că atacurile de panică trec. Încetul cu încetul, amețeala s-a diminuat, lumea oprindu-se din clătinare. Nimeni nu se uita la ea: momentul de agonie trecuse fără să-l fi observat cineva. Mai trase încă o dată adânc aer în piept, simțind cum inima își reducea ritmul, încetul cu încetul. Adam era tot în cabina de probă. Și-l imagină pe rus probând hainele în spatele cortinei: pantalonii alunecând pe fesele sale musculoase, rotunde și mici; degetele lungi încheind nasturi pe pieptul depilat și călduț.

Se întâlniseră de nouă ori. La interval de cinci sau șase zile, cam așa. Și Adam nu doar că obișnuia să stea mai mult timp decât cel stipulat de tariful de bază pe care i-l plătea, ci, în plus, îi dăruise două întâlniri și în amândouă dățile rămăsese toată noaptea. Asta era partea cea mai bună și cea mai rea, asta o neliniștea: faptul că nu știa prea bine ce fel de relație aveau. De ce uneori făcea dragoste cu ea fără să-i ia bani? Ca să-i devină clientă fidelă? Ca să o prindă în plasa lui, în pânza lui de păianjen? Putea fi Adam atât de viclean, un vânător atât de bun, un actor atât de desăvârșit, atât de inteligent?

Dar nu. Cel mai rău era că Soledad îl credea. Credea în sinceritatea lui, în afecțiunea lui ursuză. Ce-i drept, Adam nu-i spusese niciodată că ar fi iubit-o; dar uneori îi povestise lucruri atât de intime, încât lui Soledad nu-i venea să creadă că ea era doar una dintre femeile cu care el se culca pentru bani.

— Cum le numești? îl întrebase noaptea trecută, în pat, în timp ce mâncau două boluri de zahăr ars după ce făcuseră dragoste.

— Pe cine?

— Pe femeile cu care te culci. Cum le numiți între voi, când vorbești cu ceilalți gigolo? Băbăciunile?

— Nu sunt băbăciuni. Nu știu, or fi având între treizeci și cinci și patruzeci și cinci de ani. Sau poate cincizeci. Nu prea mă pricep la vârste. Și sunt frumoase. Mă rog, adevărul e că nu toate. Dar unele sunt frumoase. Și plăcute. Le numesc femei. Sau cliente. Și, în plus, eu nu vorbesc cu ceilalți gigolo. De fapt, nu cunosc pe niciunul. Știi că sunt destul de nou.

Așadar, ea era cea mai în vârstă, se gândise cu deznădejde Soledad, deși probabil că Adam o credea mai tânără. Asta dacă nu cumva îi căutase numele pe Google și-i văzuse data nașterii.

— Dacă nu cunoști niciun gigolo, cum de ai ajuns să faci asta?

Adam linse cu limba lui dibace carameaua lichidă de pe bolul deja gol.

— O să râzi! Ca o scenă dintr-un film porno. M-am dus ca electrician la o casă de pe strada Alcalá. Și, după ce i-am reparat tabloul electric, tipa și-a băgat mâna în pantalonii mei. Era o străină. Canadiană, cred. Văduvă, mi-a zis, de vreo patruzeci și cinci de ani. Nu era foarte atrăgătoare, dar situația m-a înfierbântat și totul a ieșit bine. Apoi mi-a dat un bacșiș de o sută de euro. Și am ajuns cu banii acasă nevenindu-mi să cred și m-am gândit: de ce nu? Așa că am căutat pe internet și

am găsit site-ul PentruSatisfacereaFemeii și am trimis un mesaj. A trebuit să trimit poze, date despre mine, tot. Apoi m-am întâlnit într-o cafenea cu Cesar, cel care administrează site-ul. Spaniol, de vreo cincizeci de ani. Mi-a zis că trebuia să-mi fac un examen medical și fotografii frumoase și mi-a explicat condițiile. Site-ul ia jumătate din bani, este un furt. Dar ei plătesc hotelul. Și, de asemenea, mi-a dat contactul bulgarului care vinde pastilele.

— Ce pastile?

— Tu ce crezi? Cialis sau Viagra. Trebuie să mă duc la mama naibii să le cumpăr și sunt foarte scumpe. Cincizeci și cinci de euro cutia de opt sau zece pilule, pe care eu le rup în două. Cialis iau cu treizeci de minute înainte de a începe munca, Viagra, cu patruzeci și cinci de minute înainte.

Soledad rămăsese mască. Era logic, era evident, dar ea nu se gândise că Adam ar fi avut nevoie să ia medicamente. Imediat a început să-i dea târcoale o idee, un sunet obsesiv de tobă: și cu mine? Și cu mine? Întrebarea îi stătea pe limbă și, ca să nu-i dea drumul, spuse altceva:

— Și ce… ce diferență există între Viagra și… celălalt medicament, Cialis?

— Durata. Depinde pentru ce ai nevoie. Dacă este un serviciu de douăzeci și patru de ore, Cialis, fiindcă efectul durează o zi și jumătate. Dar dacă este ceva normal, mai bine Viagra, care durează doar patru ore. În felul ăsta nu trebuie să fii ca un taur toată ziua.

În noaptea aceea dormiseră împreună. Îi plătise minimul de trei sute de euro, dar el rămăsese peste noapte. Bineînțeles că știa că de dimineață aveau să se ducă să cumpere hainele. Așadar, luase Cialis? Totuși, când se treziră nu mai făcură sex. El nu dădu semne că ar fi vrut și, fiindcă rusul îi dăruia acele ore suplimentare, nici ea nu îndrăzni să încerce ceva, ca să nu abuzeze.

Cortina fu dată la o parte cu un clinchet de inele metalice și Adam ieși, cu fața roșie din cauza vânzolelii de a proba atâtea haine.

— Ezit între două lucruri. Spune-mi care-ți place mai mult. Acesta este primul.

Întinse mâinile și se învârti încet în picioarele goale, privindu-se cu coada ochiului în oglindă.

„Și cu mine?”

— Cum ți se pare?

Soledad se strădui să se concentreze asupra hainelor. Sacoul din catifea gri-deschis, pantaloni de un gri mai închis, cămașă muștar. Era foarte chipeș.

— Ești foarte frumos.

— Bine. Acum ți-l arăt pe celălalt.

Se închise din nou în cabina de probă. Soledad se întrebă unde ținea pastilele: oare le avea cu el? Le avea oare în blugi? Sau poate în portofel? Privi parka, pe care rusul o lăsase frumos îndoită pe banchetă și, întinzând pe furiș mâna, pipăi buzunarele. Nu era nimic.

— Ia să vezi asta!

Apăru din nou. Pantaloni drepți maro-închis, pulovăr gros maro, cămașă din denim albastru-deschis.

— Și așa arăți foarte bine.

— Nu mă ajuți deloc, râse el.

Părea fericit, la fel de entuziasmat ca un copil care nu știe ce jucărie să aleagă. Soledad a trebuit să apeleze la toată voința ei, a trebuit să strângă din dinți ca să nu spună: îți cumpăr ambele ținute. Nu, nu, nu! Deja îi dăruise în urmă cu patru săptămâni un smartphone. Profesoara Unrat trebuia să învețe să se controleze.

— Hmmm, îmi plac amândouă, dar cred că optez pentru prima ținută. Cea cu sacoul din catifea.

Probabil era costumul cel mai scump, se gândi Soledad. Seara trecută, Adam spusese: „Când am început să fac asta eram foarte entuziasmat. De

aceea am investit în fotografii, în vizita medicală, în pastile. Am cheltuit mulți gologani. Am crezut că meseria asta avea să mă scoată din sărăcie, că aveam să câștig bine și să economisesc timp de zece ani, după care aveam să-mi deschid propria afacere, nu știu, un restaurant rusesc sau un bar. Dar apoi n-am reușit să fac nimic sau aproape nimic. Există mai multă ofertă decât cerere. Nu există atât de multe femei cu bani care să îndrăznească să plătească un gigolo. Sunt foarte dezamăgit. Așa că acum trebuie să găsesc altă cale de a deveni bogat. N-am să fiu toată viața un electrician afurisit!”

Păianjenul în mijlocul pânzei sale.

Firește că femeile îndrăgostite cu disperare, adică îndrăgostite fără nicio speranță de a fi se împărtăși sentimentele, mai făceau și alte lucruri, nu doar înnebuneau, ca Dolores, sau se distrugeau și deveneau sclave ale bărbatului iubit, ca Lejárraga, își zise Soledad. În romanul ei *Jurnalul lui Edith,* Patricia Highsmith, acea mare cunoscătoare a demonilor dragostei, spunea că, în paroxismul durerii pasionale, bărbații ucideau, iar femeile se sinucideau. Dar nu, nu întotdeauna era așa.

— Și noi, femeile, omorâm! exclamă Soledad cu voce atât de tare, încât păru un țipăt.

Dar asta nu contă deloc, pentru că era singură, acasă la ea, și pentru că vecinii probabil că deja nu se mai speriau după ce-i auziseră de atâtea ori monologurile inoportune.

Într-adevăr, și femeile ucid din dragoste. Ca, de exemplu, cazul acelor două scriitoare chiliene: amândouă erau de familie bună, amândouă erau de vârste apropiate, amândouă și-au ucis amanții și au făcut-o, întâmplător, în același hotel din Santiago de Chile, Crillon. Acea coincidență i se părea lui Soledad ceva minunat, unul dintre acele caramboluri absurde cu care, din când în când, se distra jucătoarea aceea crudă care era viața. Desigur, voia să le includă pe amândouă în expoziție, deși nu știa încă dacă să îmbine poveștile lor într-una singură.

Prima scriitoare ucigașă era Maria Luisa Bombal. Născută în 1910, la vârsta de douăzeci și unu de ani a devenit amanta lui Eulogio Sánchez, un pilot și playboy mai mare decât ea și, pe deasupra, însurat. Așa că Maria Luisa a îndurat penuria clandestinității și, într-o zi, a încercat să se sinucidă. N-a reușit decât să-și tragă un glonț în umăr; sau poate că asta căuta, doar puțin zgomot, puțin sânge și puțină durere, pentru a înmuia inima de piatră a amantului ei. Dacă aceea era strategia,

n-a funcționat. Mâhnită, a plecat la Buenos Aires și acolo a început să scrie. S-a îndrăgostit de un alt bărbat, dar și acesta a părăsit-o, ca să se însoare cu alta, iar Maria Luisa nu a putut să suporte asta. S-a întors în Santiago de Chile rănită și furioasă și, când a citit în ziar că fostul ei amant, Eulogio Sánchez, se întorcea din Statele Unite cu soția lui, toată furia ei s-a concentrat asupra lui precum un uragan. I-a aflat adresa, numărul de telefon, locul unde lucra, obiceiurile. Într-o zi a reușit să dea de el la hotelul Crillón; s-a poziționat în spatele lui, a scos un pistol din geantă și l-a împușcat de trei ori pe la spate. Din fericire, niciun glonț nu a fost mortal. Asta s-a întâmplat în 1941, pe când Bombal avea treizeci și unu de ani. A fost arestată, a stat zece săptămâni în închisoare și câteva luni într-un spital psihiatric. În mod incredibil, judecătorul a absolvit-o, după ce a hotărât că ea comisese delictul „lipsită de rațiune și de control asupra acțiunilor sale". A ajutat faptul că victima s-a purtat ca un domn (sentiment de vină, compasiune, frică?) și nu i-a adus acuzații.

Mai rău a fost cazul Mariei Carolina Geel, născută în 1913 și autoare de romane erotice. În aprilie 1955, lua ceaiul la hotelul Crillón cu amantul ei, Roberto Pumarino, un funcționar socialist care rămăsese văduv cu două luni în urmă. El avea douăzeci și șase de ani; Geel, patruzeci și unu. Cu câteva zile înainte, el o ceruse în căsătorie; ea îl refuzase, de teamă să nu se strice relația dintre ei și poate și din cauză că demonul geloziei o tortura. Credea că Roberto o înșela și a cumpărat un Baby Browning de 6,35 milimetri, un calibru micuț și un nume drăguț ce nu prevesteau a fi prea letale. În după-amiaza aceea de aprilie, Geel a ridicat arma pe deasupra ceștilor de ceai și a tras cinci gloanțe în amantul ei. Primul în față și de acolo în jos, până a ajuns la ficat. Tânărul s-a prăbușit, devenit deja cadavru: pistolul de jucărie s-a jucat de data asta de-a omorul. Maria Carolina

s-a năpustit asupra bărbatului și i-a sărutat gura însângerată. Și ea a fost judecată cu o bunăvoință extremă: deși era o asasină, a fost condamnată doar la trei ani și o zi și nici măcar nu a ispășit pedeapsa, pentru că a fost grațiată datorită presiunii Gabrielei Mistral și a altor intelectuali. Poate că au crezut-o nebună, la fel ca pe Bombal: „Preocupată de cărți, a fost victima unei pronunțate egolatrii", s-a spus despre Geel. Fără îndoială, o mare influență a avut-o clasa socială din care făcea parte și, în mod paradoxal, poate un anumit machism, în cazul acesta protector și paternalist. Cât timp a stat în spatele gratiilor a scris un roman, *Cárcel de mujeres,* care i-a adus celebritatea; Soledad își notă în memorie că trebuia să găsească și să obțină acel text. Dar apoi n-a mai avut succes și a murit dată uitării. Nici lui Bombal, care a suferit de alcoolism mulți ani, nu i-a fost cu mult mai bine. Amândouă își pierduseră părinții când erau mici. Da, fără îndoială, au fost niște egolatre, dar, pe de altă parte, cât de mult trebuie să-și fi dorit să iubească! se gândi Soledad; și decise să le unească pe amândouă în expoziție, să creeze o singură scenă pentru amândouă. Avea să reconstruiască atmosfera din hotelul Crillón, avea să folosească sunete și să proiecteze imagini pe panouri: saloanele hotelului, zgomotul împușcăturilor, pete de sânge, inimi în flăcări, clinchet de cești de cafea, fotografii cu Geel și Bombal. Plus expunerea manuscriselor, firește.

Geel nu era singura asasină pe care avea de gând să o includă printre scriitorii ei blestemați: mai era și Anne Perry, celebra și teribila Anne Perry, scriitoare bestseller de romane polițiste, care pe 22 iunie 1954, la vârsta de cincisprezece ani, împreună cu foarte buna ei prietenă Pauline, de șaisprezece, a lovit-o pe mama acesteia din urmă până a omorât-o cu o cărămidă vârâtă într-un ciorap. Într-un fel, în spatele delictului ei brutal se ascundea, de asemenea, chestiunea amoroasă:

chiar dacă au negat întotdeauna că ar fi avut o relație homosexuală, ceea ce a existat, fără îndoială, între ea și Pauline a fost acea intensă dependență emoțională care se creează uneori între adolescente. Acum că Soledad se gândea la asta, aproape toate poveștile blestemaților ei aveau legătură cu nevoia de iubire, cu abisul lipsei de afecțiune, cu furia și gloria pasiunii. Dragostea făcea și desfăcea Istoria, mobiliza voințele, provoca dezordine în lume. Ar trebui să schimbe titlul expoziției. Ar fi mai bine să o numească **Nebuni din iubire.** De iubire. De legat.

Uneori, când mergea prin locuri pline de oameni, ca acum, când traversa pe jos și cu pas lejer Puerta del Sol în direcția casei sale, Soledad își făcea de lucru încercând să găsească ipotetici amanți, bărbați pe care să-i agațe, adică indivizi care, pe lângă faptul că-i plăceau, să fie parteneri rezonabili și posibili, ceea ce pe zi ce trecea i se părea mai greu. De exemplu: domnul acela care venea din față și care o privea cu ochi destul de interesați, ei i se părea o adevărată pocitanie, un bătrân burtos și fleșcăit, deși probabil că avea cam aceeași vârstă ca ea. Nici celălalt: era tânăr, dar dobitoc și urât. Iar bărbatul ăla de patruzeci și ceva de ani cu nasul pe sus, nici atât; firește că tipul nici măcar nu se uitase la ea, dar, chiar de-ar fi îngenuncheat la picioarele ei, pe Soledad nu o interesa câtuși de puțin. Alt bătrân, imposibil; acesta avea cel puțin vreo șaptezeci și arăta rău. Hmmm, băiatul acela, în schimb, chiar arăta bine… Cel care venea în spatele unui cuplu irelevant format din soț și soție grăsuți. Umeri drepți și musculoși, păr creț, dinți distanțați ca de adolescent… Dar frumușelul acela nu mai era la îndemâna ei, se gândi Soledad: probabil că avea vreo treizeci de ani. „La naiba, se mustră cu jumătate de glas, trebuie să te maturizezi, trebuie să reușești să te adaptezi vârstei tale, să înțelegi că ai șaizeci de ani, să faci în așa fel încât să-ți placă bărbații maturi…” Dar cum să-i privească cu dorință pe acei tipi părăsiți, învinși, cu trup lipsit de vlagă și ochi sticloși? Pe acei bărbați care, cu siguranță, de mult timp nu mai au alt contact cu carnea, cea proprie și cea străină, decât printr-o masturbare din când în când. Iar domnul acela abătut care tocmai trecuse pe lângă ea, poate că nici atâta contact nu avea. Apoi erau maturii dichisiți, precum acela care venea drept spre ea, privind-o ca un don Juan irezistibil. Păr alb și rar dat pe spate cu gel, pantaloni roșii, un ceas scump

și greu strălucindu-i la încheietura mâinii. Era vorba despre unul dintre acele personaje pline de sine, care cred că a te îngriji înseamnă să te speli cu parfum, să te îmbraci cu haine scumpe și să mănânci langustă la aperitiv; dar care, pe sub hainele lor de firmă, afișau niște burți fleșcăite și niște picioare foarte slabe de găină care nu mergea niciodată. Erau un antidot împotriva desfrâului, în fine, oricât de extraordinari s-ar fi crezut ei. Ei bine, din nefericire, aceia erau exact bărbații de vârsta ei, cei care i se potriveau: dar Soledad și-ar fi tăiat mâinile înainte să-i atingă. În schimb, existau mult mai multe doamne mature interesante, femei care se mențineau în formă și foarte vioaie, cu ochi strălucitori și trup sprinten; ce păcat că Soledad era categoric heterosexuală, ceea ce-i reducea posibilitățile sentimentale la jumătatea populației. Atenție, ia stai așa, o clipă… Din dreapta se apropia un bărbat care promitea… Pe puțin cincizeci și cinci de ani, mai degrabă înalt, cu trupul slab și viguros, fața brăzdată de riduri interesante specifice vârstei, ochi intenși și părul, foarte scurt, aproape alb… Hmmm, un aspect formidabil, se linse pe buze Soledad în timp ce încerca să-i atragă privirea. Dar o văzu imediat pe femeia care îl apucă ferm de braț, pentru a arăta că acel animal frumos era doar al ei, o fată încă tânără, la vreo patruzeci de ani abia, și, desigur, frumoasă, peștele remora, scaiul. Proprietare afurisite!

25 decembrie, joi

În mod neobișnuit, azi A. a ieșit la 14:38 cu o femeie și un copil. În săptămânile de când îl urmăresc nu l-am văzut niciodată însoțit și totul părea să indice că locuia singur, dar își ținea brațul pe după umerii femeii, cu un gest protector și posesiv foarte elocvent. Ea este mulatră, cu părul creț și la vreo douăzeci și ceva de ani. O văzusem intrând o dată în clădire împreună cu fiul ei: am observat-o pentru că frumusețea ei este remarcabilă. Dar n-am crezut niciodată că ar locui împreună cu el. Băiețelul avea vreo trei ani și o piele de culoarea caramelului, ceva mai deschisă decât a ei. Fiul lui A.? Au mers pe jos până la barul MarySol și, din fericire pentru mine, li s-a oferit o masă lângă fereastră. Fără îndoială, o rezervaseră, pentru că, fiind Crăciunul, barul era plin de familii care sărbătoreau. Nu au fost serviți imediat; copilul se juca cu beteala care împodobea localul și smulgea cu o concentrare lentă firele roșii și aurii. Afară era frig. Forfota festivă din local ajungea până la mine, dar ei au vorbit puțin. Păreau unul dintre acele cupluri veterane care se cunosc foarte bine. O familie tristă.

Adam purta sacoul și pantalonii de la Adolfo Domínguez pe care ea i le dăruise. Le combinase stângaci, cu o cămașă din denim fără cravată, care-i dădea un aer de sportiv. Pe deasupra, parka lui dintotdeauna, verzuie și cam uzată. Din nou, Soledad și-a zis: „O să-i cumpăr un palton”. Și imediat: „Nu, desigur că nu, niciun cadou în plus, nu trebuie, n-ai voie!”. Și în continuare: „Dar acum, cu reducerile din ianuarie, poate că găsim vreun chilipir. Și ar arăta așa de frumos…”

Dimineața era foarte rece și pământul din grădini era acoperit în continuare de bruma scârțâitoare. Cerul era de un gri monoton și apăsător: iarna câștiga teren. Era 1 ianuarie și hoinăreau prin Madrid Rio, noua zonă pietonală pe lângă râul Manzanares. Nu petrecuseră împreună revelionul; de fapt, Soledad n-a îndrăznit să i-o ceară, ca nu cumva să fie refuzată. De cinci zile nu se mai văzuseră, nu mai făcuseră dragoste. Când au stabilit pentru 1 ianuarie, l-a rugat pe rus să se întâlnească la ora douăsprezece ziua și în afara casei. Pe Soledad începea să o dispere că își dădeau întâlnire doar ca să facă dragoste, că relația lor rămânea închisă în cușca strâmtă a clandestinității și a rutinei. Așa că se hotărî: an nou, viață nouă. „Să ne plimbăm, să luăm aer, să nu mai fim vampiri sexuali.” Și îl târî până la Madrid Rio. Deși acum, în timp ce mergeau, îl privea cu coada ochiului și îi părea rău de decizia luată: voia să-l sărute, să-l atingă, să se deschidă toată pentru el ca o anemonă, voia să i se dăruiască, voia să o pătrundă și să o posede, să se topească în el și să devină un singur trup și o singură inimă, pentru că și inima era tot carne, era mușchi, cel mai puternic mușchi al organismului, un ghem de fibre palpitant de mărimea pumnului, două sute șaizeci de grame de carne și de iubire în femeie, trei sute de grame în bărbat.

— Ce porcărie! exclamă cu voce tare.

— Ce anume? zise Adam.

— Nimic. Mă gândeam la o chestiune de serviciu. Scuze! disimulă ea.

Ea voia mai mult, ea voia mult mai mult, voia afecțiune și cotidian, și companie, și un partener, dar era ridicol să caute toate astea la un gigolo. Acum, că-l scosese pentru prima oară la lumina nemiloasă a zilei, își dădea și mai mult seama de greșeala ei, și nu pentru că fizicul lui Adam n-ar fi suportat realitatea, căci îi părea în continuare foarte chipeș sau chiar și mai atrăgător, ci pentru că, în afara patului, delicata, dar pasionala relație care îi unea, intimitatea pe care o împărtășeau, se risipea în neant, ca fumul în vânt. Se plimbau de aproape o oră prin Madrid Rio aproape fără să-și spună vreun cuvânt. O distanță incomodă de străini se instalase între ei: ca și cum, dincolo de sex, totul ar fi fost un deșert.

Dar poate că Adam era mahmur. Poate se culcase târziu. Aceea putea fi cauza distanțării sale, răcelii sale, mutismului său. Parcul era aproape pustiu. Orașul încă dormea după noaptea de distracție.

— Ce-ai făcut azi-noapte? Cum ai petrecut sfârșitul anului? întrebă, încercând să fie cât mai degajată cu putință.

Adam ridică din umeri.

— N-am făcut nimic. Mă rog, am ciugulit ceva într-un bar din cartierul meu. Și apoi m-am întors acasă.

— Singur?

Soledad regretă de îndată ce rosti întrebarea; rusul înălță capul și îi aruncă o privire rapidă și dură ca o suliță, o privire ciudată ce exprima ceva între mirare și dezaprobare.

— Voiam să te întreb dacă te-ai dus la o… o petrecere de revelion sau ceva de genul… se bâlbâi jenată, încercând să îndrepte situația.

— Nu prea mă duc la petreceri. Nu cunosc pe nimeni, răspunse Adam, taciturn.

— N-ai prieteni?

— Mă rog, vreun cunoscut. Dar nimeni important. Nu m-am priceput niciodată să-mi fac prieteni. Cred că este unul dintre lucrurile pe care nu le-am învățat la orfelinat.

Tăcură din nou. Trecură pe lângă o căsuță de rățuște instalată pe râul Manzanares. Păsările se odihneau pe platforma exterioară din lemn. Familii întregi de rațe, cupluri fidele de rațe sărbătorind împreună și fericite Anul Nou.

— Voiam să te rog ceva, spuse dintr-odată Adam, oprindu-se și întorcându-se spre ea.

Soledad se opri și îl privi, puțin îngrijorată. Expresia rusului era tensionată și serioasă.

— Poți să-mi împrumuți niște bani? Ți-i înapoiez pe toți în patru luni și cu dobândă.

— Bani? Pentru ce? Câți? tresăltă ea, simțind cum ceafa îi îngheța.

— Este o afacere sigură! Ceva incredibil despre care am aflat de la un prieten…

— Am crezut că n-ai prieteni…

— Mă rog, un cunoscut care-mi era dator. Uite care-i treaba, este vorba despre un site de pariuri de pocher pe internet. L-au creat un grup de persoane specialiste în acest joc. Pocherul se bazează pe calculul probabilităților; dacă folosești acel calcul, pe termen lung câștigi întotdeauna, garantat. Oamenii aceștia au creat un software bazat pe calculul probabilităților și l-au instalat în roboți care joacă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru pe site-urile de pocher on-line. Există șapte niveluri de investiție; în funcție de cât investești, procentul de câștig este diferit, la fel și timpul investit. Cu cât investești mai mulți bani, cu atât ai mai multe câștiguri, deși îți ia mai mult timp, e logic. Uite, dacă-mi lași treizeci de mii de euro, îi voi recupera, plus șaptezeci la sută în o sută douăzeci de zile. Voi câștiga douăzeci și unu de mii de euro! Îți dau o mie dobândă și tot îmi mai rămân douăzeci de mii. Atunci voi reinvesti

jumătate; cu zece mii de euro voi obține șaizeci și cinci la sută în trei luni; și atunci…

— Oprește-te, oprește-te! reuși să spună în cele din urmă Soledad, perplexă. Nu cred că vorbești serios…

— Ba da. Foarte serios, se revoltă Adam.

— Dar nu-ți dai seama că este o înșelătorie?

— Nu este nicio înșelătorie. Prietenul meu, cunoștința mea, a investit o mie de euro; beneficiile sunt la șaizeci de zile. Prima lună i-au dat două sute cincizeci de euro; a doua lună, alte două sute cincizeci. La sfârșitul celor șaizeci de zile câștigase o mie cinci sute, ce a pus și încă cinci sute în plus. Acum a reinvestit câștigurile. Dar eu vreau să merg mai repede.

— Cunoștința ta vrea să te ademenească spre înșelătorie sau este un imbecil. Adam, asta este o înșelătorie! Nu poate fi altceva. Ca să nu mai vorbim că ar fi și ilegal. Este ilegal să aplici un sistem de calcul și să folosești roboți pentru a trișa.

— Te înșeli. Te înșeli foarte mult! se mânie rusul, trăsăturile devenindu-i dure din cauza furiei abia stăpânite, iar pielea, mai palidă ca niciodată. N-ai dreptate! Știu că funcționează. Site-ul funcționează de patru ani, de patru ani ei tot plătesc. Chestia este: îmi dai sau nu banii?

Un gol în stomac, gura uscată. Soledad trase aer în piept.

— Nu.

— Nici zece mii? Cu zece mii mi-ar plăti șaizeci și cinci la sută în nouăzeci de zile. Aș câștiga șase mii cinci sute de euro. Îți înapoiez banii în trei luni și-ți dau o mie cinci sute de euro.

— Nu! Adam, nu vreau să-mi dai nicio dobândă, nu înțelegi? Nu este vorba despre bani, deși, pe de altă parte, sunt sume foarte mari, pe care nu le am. Dar și mai important este că e o înșelătorie, o înșelătorie! Nimeni nu dă bani așa, degeaba. Nu-ți voi împrumuta niciun euro pentru tâmpenia aia.

Adam oftă, tulburat, înnegurat, respirând agitat și cu privirea înflăcărată.

— Nu este o tâmpenie. Crezi că sunt idiot? Asta spui? E un joc, fir-ar să fie! Știu că jocul presupune întotdeauna riscuri, dar în cazul ăsta câștigul este asigurat. În plus, *risk blagaródnaye déla*, riscul este o faptă nobilă. Așa spunem noi în Rusia.

„Îl pierd”, se gândi Soledad. „Îl pierd pentru totdeauna.” Neliniștea îi inundă pieptul și aproape că o sufocă. Dar nu putea să sprijine o asemenea nebunie, întinse timid mâna și îi atinse un braț. Adam tresări.

— Nu ești idiot. Dar ești disperat. Iar oamenii aceia profită de disperare. Nevoia întunecă rațiunea, zise Soledad cu blândețe.

Gigoloul începu să meargă, smulgându-se brusc din strânsoarea ei. Soledad îl urmă. Mersese o bună bucată de drum fără să spună nimic. În cele din urmă, ea arătă spre o terasă. Era protejată de paravane din sticlă și avea sobe pornite printre mese.

— Vrei să ne așezăm și să bem ceva?

Adam ridică din umeri, dar se îndreptă într-acolo. Se instalară la prima masă. Scaunele, metalice, erau înghețate, în ciuda radiatoarelor.

Rusul oftă din nou; se foi în scaun și scutură din cap, ca un câine care încearcă să scape de încordare.

— Trebuie să fac ceva, Soledad! Trebuie să găsesc ceva, să fac rost de bani în orice fel ca să o scot la capăt, spuse mai liniștit. Nu suport ideea de a-mi petrece toată viața în halul ăsta. Tu faci ceva ce-ți place, expozițiile tale și chestiile alea, și ești respectată, și ai o casă minunată, și călătorești, și… Iar eu o să împlinesc treizeci și trei de ani și n-am nimic, nimic. Nimic!

Sosi chelnerul și aduse meniul și niște perne. Era ciudat, se gândi Soledad în timp ce rusul răsfoia încruntat meniul, pentru că ea nu se

recunoştea în acel portret pe care i-l făcuse Adam. Şi ea se simţea săracă, goală, deposedată. Comandară vin, calamar, omletă. Ciocniră primul pahar lipsiţi de bucurie. Erau în plină eră glacială. Totul era de gheaţă şi între ei distanţă.

— Ai putea să-mi prezinţi pe cineva, spuse Adam.

„Of, Doamne, încă nu s-a terminat”, gemu Soledad în sinea ei.

— Pe cine?

— Pe oricine. Pe cine vrei tu. Pe oamenii importanţi pe care-i cunoşti. Vorbesc rusă, engleză la fel de bine ca spaniola, franceză aproape la fel de bine. Arăt bine. Învăţ repede. Nu ştiu, poate că aş putea să lucrez în vreo galerie de artă. Poate că este nevoie de cineva care să vorbească cu artiştii ruşi. Avem nişte artişti foarte buni, ca Vladimir Ryabchikov şi… mulţi alţii. Tu prezintă-mi oameni. N-am să te fac de râs, nu-ţi face griji!

— Ştiu, răspunse Soledad, minţind. Şi minţi din nou: Lasă-mă să mă gândesc, să văd dacă-mi vine cineva în minte!

Deşi, în realitate, nu era o minciună chiar atât de mare: avea să încerce şi poate că avea să găsească ceva ce Adam ar fi putut face. Doar că i se părea foarte greu.

La masa de alături se instalaseră patru fete de vreo douăzeci de ani. Privirea lui Adam o făcu să le remarce prezenţa, adică insistenţa escortei de a privi spre locul din spatele ei. Soledad se întoarse şi le văzu pe cele patru fete, care râdeau ca nebunele şi cochetau cu băiatul acela atât de frumos care era însoţit de mama lui. Era 1 ianuarie şi ele aveau tot anul şi toată viaţa la dispoziţie.

— Foarte drăguţe, bombăni Soledad.

— Cine? întrebă rusul cu o nevinovăţie prefăcută.

— Cine să fie?

Adam ridică din nou din umeri şi lăsă privirea în jos, prost dispus. Gigoloul avea o zi proastă,

precum adolescentul care simte că toată lumea i-a declarat război. Lui Soledad îi era greu să respire: i se părea că aerul nu avea suficient oxigen. Se aflau în zona morții, denumire pe care alpiniștii o dau porțiunii de munte care rămâne deasupra celor opt mii două sute de metri. La înălțimea aceea, corpul începe să moară și depinde de rezistența personală dacă reziști o zi sau două, sau cel mult patru zile; dar, dacă nu cobori, sfârșești în cele din urmă, fără greș, mort. Și Adam stătea acolo, cu privirea pierdută din nou, spre locul din spatele ei. Atenția fiindu-i captată de tămbălăul provocat de ciripitul fetelor. Și acum, dintr-odată, zâmbise. Un zâmbet irezistibil și luminos; un zâmbet cumplit, pentru că nu-i era adresat ei. Gelozia și lipsa de speranță întunecară dispoziția lui Soledad.

— Ieși cu cineva?

— Poftim? se miră Adam.

— Dacă ai iubită.

Băiatul clătină din cap cu vehemență.

— Nu. Nicio iubită.

„Minți”, gândi neliniștită Soledad. „Minți!” Spre sfârșitul de la *Moartea la Veneția,* nu opera, ci romanul, Aschenbach îl vedea pe Tadzio, care-i zâmbea; iar gestul acela îl rănea pe bătrânul profesor ca un fulger, îl făcea să înțeleagă, în cele din urmă, că era îndrăgostit de un copil de paisprezece ani. Atunci, Aschenbach fugea, urmărit de înțepătura fatală a acelui zâmbet și, refugiindu-se într-o grădină, monologa: „Nu trebuie să zâmbești așa! Mă auzi? Nimănui nu trebuie să-i zâmbească cineva așa!” Apoi se prăbușea pe o bancă și, tremurând, murmura formula exactă a dorinței: „Imposibil în cazul acesta, absurd, abject, ridicol și totuși sfânt, și venerat și aici: „Te iubesc!”. Șapte pumnale avea înfipte Soledad în piept, fecioară îndurerată, șapte pumnale în inimă, în acel mușchi primordial și suprem, două sute șaizeci de grame de carne și de nevoie de afecțiune. Ea, la fel de absurdă, la fel de

ridicolă, ar fi vrut, de asemenea, să strige „Te iubesc!” A trebuit să-și muște buzele ca să nu o facă.

Acum, că nu mai avea pe nimeni în față și că ea urma să intre în cabinetul medicului, lui Soledad îi trecură ca prin minune toate durerile. Mereu i se întâmpla așa: măselele o dureau până în clipa în care urma să treacă pragul cabinetului medicului dentist, spatele îi era țeapăn până când se lungea pe patul fizioterapeutului și avea probleme cu vederea până când îi venea rândul la oftalmolog. Cunoscând aceste recuperări miraculoase, Soledad încerca să lupte împotriva obsesiilor sale ipohondrice și nu mai fusese la doctor de ceva vreme. Dar era la o vârstă foarte ingrată; ajungând la un anumit nivel de maturitate, corpul începea să se hodorogească încetul cu încetul și de pe o zi pe alta apăreau tot felul de simptome alarmante, prevestitoare de boli și de moarte. De această dată, Soledad îndura de mai multe săptămâni o umflătură și o durere persistentă la articulația degetului mare de la mâna stângă, dovadă clară că începuse să i se deterioreze articulațiile într-un mod oribil și deformant; în plus, simțea o tensiune aproape insuportabilă la rinichi, care o făcea să se gândească la o hernie lombară; și avea tahicardii și palpitații. Dar ceea ce o făcuse să-l sune pe medicul ei de familie și să-i ceară o programare fusese o umflătură pe care și-o descoperise sub mandibulă în urmă cu două zile, o umflătură tare, rotundă și care o durea la atingere. Gata, sosise, se gândise ea, leoarcă de transpirație. Gata, pusese mâna pe ea urmăritorul. Tumoarea. Cancerul.

Dar acum nu reușea să-și găsească umflătura, oricât de mult își apăsa toată mandibula.

— Intră, Soledad!

Doctorul Serra era poate cu douăzeci de ani mai tânăr decât ea, dar o trata cu o răbdare și cu o afecțiune părintească. Soledad se simțea de fiecare dată ca un copil în fața lui.

— Și acum ce-ai pățit?

— Și acum ce-am pățit, și acum ce-am pățit… O spui de parcă te-aș bate la cap tot timpul! N-am mai venit de multă vreme, protestă.

Medicul își privi însemnările.

— Așa este. Șase luni. Ce-ai pățit?

Soledad lăsă capul în jos, puțin rușinată.

— Păi… mă doare degetul ăsta… Cred că am artrită… Și spatele… Și tahicardiile… Dar, de fapt, am venit pentru că în urmă cu două zile mi-am descoperit o umflătură aici, dedesubt, la mandibulă.

— Ia să vedem… spuse bărbatul ridicându-se.

— Păi… acum nu o mai găsesc. Azi-noapte era. Azi-noapte o atingeam și o simțeam foarte mult. Umflătura exista. Și mă durea. Dar acum n-o mai găsesc.

Medicul zâmbi și, apropiindu-se de ea, începu să-i palpeze gâtul. Sistematic, încet, minuțios și cu atenție. Soledad îl privea, lăsându-se în voia înțelepciunii degetelor lui. Serra era mai scund decât ea, puțin sașiu și grăsun, de fapt deloc atrăgător; dar faptul că el o îngrijea și îi mângâia chipul o făcea să se simtă minunat. Sigur era un tată perfect. Un tată incapabil să-și abandoneze fiicele într-un parc de distracții.

— Aici era?

— Da… cam pe acolo, cred.

— Păi, trebuie să fi fost un ganglion umflat. Oi fi avut o mică infecție în gură sau în gât. Iar ganglionul s-a inflamat. Ceva foarte comun. E de ajuns să ai sistemul imunitar mai slăbit. Dar acum ești bine. N-am găsit nimic. Cum dormi? În ultima vreme te simți mai agitată decât de obicei?

Mai agitată? Lui Soledad i se părea un eufemism, un mod sărac și slab de a defini starea ei. Ea se simțea copleșită, neliniștită, sfâșiată, înnebunită, dezolată, nedumerită, pierdută, eșuată, zdrobită, zbuciumată, foarte nefericită și, în sfârșit, pe jumătate moartă. Dar îi era rușine să-i spună toate astea.

— Da, sunt destul de stresată. Am mult de muncă, pregătesc o expoziție foarte importantă, mă rog, știi cum e…

— Iei totul mult prea în serios. Iar apoi te apucă fricile alea, maniile alea referitoare la sănătate… Te sperii imediat și asta te neliniștește și mai mult.

— Știu că sunt cam ipohondră. Dar amândoi părinții mei au murit de cancer, nu e ca și cum n-aș avea niciun motiv de teamă…

Medicul se arătă surprins și verifică istoricul medical.

— Amândoi? Dar mi-ai zis că n-ai mai știut nimic despre tatăl tău de când aveai cinci ani…

Cuvintele doctorului Serra o șocară. Simți o scurtă senzație de mirare, o amețeală. Firește că nu știa ce se întâmplase cu tatăl ei. Chiar ignora dacă mai trăia. Dar ani de-a rândul își dorise ca el să fi fost ucis de un cancer, încât, în imaginația ei, așa se întâmplase. Se cutremură: uneori se temea să nu cumva să trăiască într-o lume la fel de delirantă ca aceea a lui Dolores.

— Da, dar… Mi s-a spus că… Am primit vești că avusese cancer la… prostată, improviză.

— Bine. Cel puțin tumoarea aceea nu o poți moșteni, zâmbi medicul în timp ce nota informația în raportul medical.

Un nod de lacrimi strânse gâtul lui Soledad, care luptă să nu-i ajungă în ochi. Mâinile îi tremurau.

— Și, în plus… în plus, sunt cam nebună, șopti.

— Nu. Nu ești nebună, spuse medicul cu o siguranță liniștitoare, binecuvântată. Ești tristă și obosită. O să-ți prescriu vitamine. Și Orfidal, ca să dormi mai bine noaptea.

Bijuteria expoziției, craterul narativ, perla ce avea să se ascundă chiar în mijlocul spiralei (dacă Soledad reușea, în cele din urmă, ca expoziția să adopte acea structură, pentru că avea tot felul de probleme cu arhitecta), avea să fie povestea lui Luis Freeman, pseudonimul scriitoarei spaniole Josefina Aznárez. Cazul uimitor al acestei romanciere o fascinase și o impresionase dintotdeauna pe Soledad: în plus, nu era foarte cunoscut, deși era vorba despre o peripeție extraordinară. De fapt, Soledad a scos-o pe Josefina din umbrele uitării acum cincisprezece ani, în urma expoziției *Simboliști și diabolici,* pe care o organizase la Triángulo. Unul dintre tablouri era *El caballero incierto* al pictorului Rogelio de Egusquiza, originar din Santander: un portret pe un fond sumbru, iluminat doar de flacăra roșiatică a unei lămpi cu ulei, portretul unui bărbat atrăgător, de vârstă mijlocie, ochi negri cu pupile dilatate din cauza narcoticelor, a nebuniei sau a fricii, mandibulă pătrată, gură cu buze subțiri și strânse, îmbrăcăminte închisă la culoare cu vestă; totul la el era riguros de formal, imaginea vie a integrității, dacă n-ar fi existat ochii aceia cuprinși de nebunie și niște mâini blânde și albe, cu degete feminine pline de bijuterii, care țineau fără vreo tragere de inimă un mic evantai din pene. Documentându-se cu privire la acea pânză ciudată, Soledad a dat peste povestea care stârnise o oarecare vâlvă în ziarele din secolul al XIX-lea. Josefina a devenit cea mai mare atracție a expoziției *Simboliști și diabolici;* mass-media a vorbit destul de mult despre acest personaj, iar jurnalista Rosa Montero i-a dedicat o rubrică biografică. Desigur că, având în vedere frivolitatea inconstantă a memoriei publice, uitarea s-a așternut din nou asupra ei. Era timpul să fie adusă din nou în prim-plan.

Josefina Aznárez s-a născut în 1856, în Santander, fiică unică a unui avocat specializat în

transportul și comerțul maritime. Puținele fotografii o înfățișau slabă și osoasă, cu părul lins strâns cuminte la ceafă și ochi mari pătrunzători și triști. Pentru criteriile estetice de astăzi era atrăgătoare, un fel de Françoise Hardy a secolului al XIX-lea, dar la vremea ei a fost considerată o adevărată pocitanie, prea înaltă, prea osoasă, puțin feminină cu sânii ei mici și cu haine austere. În plus, întotdeauna a dovedit o inteligență vie, o curiozitate nesățioasă; la optsprezece ani, când alte tinere de vârsta ei se preocupau doar de panglicile din satin și de baluri, ea deja citise toate cărțile din biblioteca tatălui ei și învățase singură latina, engleza și franceza. Toate aceste virtuți nu erau altceva decât defecte în mediul ei social: fata nici măcar nu era îndeajuns de bogată sau suficient de aristocrată pentru a-și putea permite extravaganțe. Mica burghezie din Santander, căreia îi aparținea, era implacabilă.

Așa că Aznárez a devenit, pe măsură ce îmbătrânea fără pretendenți, urâta oficială a orașului, prototipul fetei bătrâne. „Săraca Josefina!”, exclamau oamenii pe la spatele ei, cu falsă compasiune și cu satisfacția răutăcioasă de a se crede cu mult superiori ei. O considerau o femeie searbădă, plictisitoare și de o timiditate nesuferită, fără să știe că, dacă Aznárez nu vorbea, nu era din cauza sfielii, ci din mândrie, pentru că îi disprețuia. Și astfel, în mediocritatea aceea, și-a petrecut ea viața. Dacă n-ar fi existat literatura, cărțile pe care le citea și recitea cu pasiune și romanele pe care le scria pe ascuns, ferindu-se de tatăl ei, Josefina poate că s-ar fi sinucis. Prima ei operă, *Punto de cruz,* vorbea tocmai despre asta; despre o fată bătrână care se arunca în fața trenului, ca Anna Karenina.

Avea treizeci și trei de ani când i-a murit mama și treizeci și cinci de ani când tatăl ei a fost răpus de o apoplexie, lăsându-i moștenire o avere modestă, dar liniștitoare. Stăpână, în sfârșit, pe

viața ei, primul lucru pe care l-a făcut Josefina când s-a întors de la cimitir, după cum povestea în jurnalul ei, a fost să scoată de pe fundul cufărului cutia din lemn în care-și ascundea scrierile: „Așezată pe podea, îmbrăcată încă în costumul din tafta negru, fără să mă clintesc, mi-am verificat sărmanele pagini și am înțeles că, fiind o femeie singură, nu aveam să le pot publica niciodată; și mi s-a părut că doliul pe care-l purtam era pentru moartea iluziilor mele”, a consemnat. Era ultima pagină din caiet; s-ar putea să nu mai fi continuat să scrie sau poate că restul caietelor s-au pierdut. În orice caz, ce mai rămăsese din existența sa trebuia reconstruit din afară, din articolele apărute în ziare și din declarațiile poliției.

Se știa că în 1892, la vreo patru luni după ce Josefina a rămas orfană, a sosit în Santander un bărbat de vârstă mijlocie pe nume Luis Freeman. Era bogat, scriitor, celibatar și cult. Era elegant și chipeș, un bărbat de lume. Se născuse în Havana, fiu al unei spanioloaice și al unui ofițer englez; apoi se stabilise la New York, unde se spune că romanele lui făceau furori. Un avocat îi închiriase un apartament de lux în Santander, pe strada Atarazanas; întâmplător, era situat exact în fața casei Josefinei Aznárez; ferestrele mari ale apartamentului dădeau spre balcoanele casei, pe deasupra forfotei de pe strada din centru. De îndată ce a ajuns în oraș, Freeman s-a dus la cel mai renumit croitor să-și facă haine. A comandat o garderobă formidabilă, a trăncănit întruna și a fost mână largă la plată; croitorul a răspândit repede prin întregul Santander vestea apariției unui personaj atât de interesant. Familiile s-au grăbit să-i facă invitații, saloanele se băteau să-l aibă prezent, iar cubanezul a devenit atracția momentului. Toate mamele care aveau fete de măritat au pus ochii pe el, iar fetele de familie bună fluturau din gene și suspinau în prezența lui. Nimeni nu a bănuit, nici măcar pentru o clipă, că

bărbatul acela înalt și bine făcut, cu un ușor accent străin, era nimeni alta decât sărmana Josefina.

După moartea mamei ei și cu atât mai mult după cea a tatălui ei, Aznárez încetase să mai ducă acea viață socială pe care o detesta, dar pe care înainte se văzuse obligată să o suporte ca urmare a caracterului ei docil de fiică ascultătoare. Așa că dispariția ei din saloanele pline de domnișoare minunate și de matroane avide a înlesnit apariția lui Luis. Atunci când poza ca Freeman, se vedea foarte convingătoare: părea un bărbat și, în plus, atrăgător. Mâinile ei erau mari și frumoase, senzuale, dar virile, fără vreo legătură cu cele ale femeilor, mânuțe șocante pline de inelele pe care i le-a pus Egusquiza în portretul *El caballero incierto*; pe atunci, deja se descoperise totul și pictorul făcea o operă simbolică. Dacă în calitate de femeie Josefina era considerată aproape un monstru, în rolul de bărbat era văzută ca un prinț. Lui Soledad îi făcea mereu plăcere să-și amintească partea aceea, deghizarea lui Aznárez, răzbunarea ei secretă. În plus, Freeman era simpatic, vesel, un narator extraordinar; Josefina nu se răzbuna, astfel, doar pe societatea din Santander, ci și pe viață. În ceea ce privește ideea de a închiria un apartament pentru falsul Luis chiar în fața casei sale, putea să pară o mișcare prea îndrăzneață și chiar riscantă, dar, de fapt, era foarte practic și minimaliza pericolul, pentru că nimeni nu avea să fie surprins văzându-i pe unul sau pe alta pe aceeași stradă. Scena primordială în jurul căreia Soledad avea de gând să structureze secțiunea dedicată Josefinei era tocmai aceea, nașterea lui Freeman, sosirea cubanezului pe strada Atarazanas, punându-și cuierele pe trotuar și privind clădirea din față, balcoanele întredeschise ale Josefinei, briza unduind ușor perdelușele.

La început, totul păru să funcționeze de minune. După ce a luat legătura cu un editor, Freeman și-a publicat primul roman, *Punto de cruz,* o

melodramă acceptabilă cu ingrediente de critică socială și de mister, care a avut imediat succes și care i-a adus și mai multă faimă cubanezului. Numele lui a ajuns până la Madrid și a început să primească invitații din partea familiilor de la Curte. El tot amâna; era riscant să călătorească și trebuia să o îndepărteze și pe Aznárez din oraș. Tot timpul cât s-a menținut înșelătoria, scriitoarea trăi ambele vieți laolaltă, în fiecare zi, câteva ore fiind el și alte câteva ore fiind ea. Își tunsese părul scurt, ca de bărbat, și folosea peruci și pălării pentru a fi ea însăși. Așadar, se gândi Soledad, într-un fel sau altul, era deghizată în ambele identități. Exista un portret al ei ca Josefina în acea vreme și arăta oribil, de parcă ar fi găsit o plăcere în a părea și mai urâtă ca femeie, dar, în schimb, strălucitoare travestită în bărbat.

Zece luni mai târziu și-a publicat al doilea roman, *El carnaval,* care a fost, de asemenea, un succes; dar pe atunci presiunea acelei existențe disociate trebuie să fi fost deja insuportabilă. Probabil persoana ei a devenit prea celebră; poate că Josefina nu se gândise niciodată că lucrurile aveau să-i meargă atât de bine. La un moment dat, hărțuit de tinerele de măritat, Freeman a spus că nu se putea logodi cu nimeni pentru că inima lui nu era liberă: și le-a mărturisit tuturor celor din Santander iubirea sa pentru vecina lui, Josefina Aznárez. O iubire fără speranțe, a explicat, pentru că ea îl respingea mereu în mod nemilos. Societatea a rămas îngrozită de acea veste; mai întâi n-au putut să înțeleagă, dar apoi, fiindcă era prea umilitor să presupună că bărbatul cel mai râvnit prefera o fată bătrână ridicolă și oribilă în defavoarea lor, au decis să creadă că văzuseră întotdeauna ceva special la sărmana Josefina, o spiritualitate, o putere interioară, un nu știu ce. Așa că au început să o invite iar pe femeie în saloanele lor și, primind numai refuzuri din partea ei, au început să se prezinte pe neașteptate la ea acasă,

vizitând-o la cele mai inoportune ore. Soledad nu știa prea bine dacă declarația de dragoste a lui Luis pentru Josefina fusese o simplă strategie pentru a scăpa de presiunea căsătoriei sau dacă a fost o ultimă răzbunare a scriitoarei, victoria finală. S-ar putea chiar ca, pe atunci, judecata lui Aznárez să fi slăbit, iar realitatea și ficțiunea să se fi amestecat, astfel încât să creadă cu adevărat că nimeni n-ar fi putut s-o iubească atât de profund precum personajul pe care ea însăși îl inventase. Oricum ar fi, acela a fost începutul dezastrului.

Lucrurile atinseseră un asemenea paroxism, încât părea că situația nu se mai putea menține pentru mult timp, așa că Josefina s-a gândit cum să scape. O vreme a transferat cea mai mare parte din banii ei și toți banii lui Luis la bănci din străinătate, a cumpărat aur și acțiuni la întreprinderi internaționale. Și, în cele din urmă, într-o zi cu vânt din noiembrie 1893, la un an și jumătate după sosirea lui Freeman în oraș, scriitoarea și-a pus în practică planul.

Era o idee complicată, dar ingenioasă. În noaptea de 2 noiembrie, pe la ora douăsprezece, Luis Freeman l-a rugat pe paznic să-i deschidă ușa clădirii în care locuia Josefina. Pe bărbat l-a mirat că Freeman era nervos și că venise la ora aceea, dar a acceptat să-i deschidă, pentru că îl cunoștea bine pe cubanez, care era, dintre toți vecinii, cel care-i dădea mereu cele mai generoase bacșișuri. Ajunsă în casa ei, scriitoarea, care era singură, căci fata în casă avea zi liberă, a pus două pahare cu urme de vin dulce pe masă și a răsturnat vreo două scaune, a trântit câteva perne mari, a reprodus, în fine, scenariul unei lupte violente. Și, cireașa de pe tort, a pătat cu sânge de bou un frumos briceag franțuzesc incrustat cu sidef, pe care Freeman obișnuia să-l poarte (spunea că era o amintire de la tatăl lui) și l-a azvârlit pe podea. Apoi a așteptat până când noaptea a început să piară și, îmbrăcată tot ca Luis, a ieșit fără să o vadă portarul, cărând o

boccea mare ce conținea un manechin din cârpă de mărime naturală, pe care ea însăși îl confecționase și pe care îl împodobise apoi cu hainele ei de femeie și cu o perucă. S-a urcat într-o trăsură și s-a dat jos la intrarea în port, apoi a mers până pe chei, prefăcându-se că sacul era destul de greu, în caz că vizitiul avea să fie interogat. În lumina tristă și murdară a zorilor a urcat discret la una dintre toaletele publice, care la ora aceea erau încă închise. Așa cum prevăzuse, la vreo sută de metri distanță, pe cheiurile de acostare, hamalii deja descărcau un vas de marfă. Aznárez a așteptat până s-a asigurat că femeile care lucrau ca hamali o văzuseră și, ridicând fastuos manechinul, a exclamat: „Adio, Josefina!” și l-a aruncat în apă. Conform declarațiilor ulterioare ale femeilor, a fost un strigăt gutural, înfiorător și foarte autentic. Ceea ce ele nu știau era că, de fapt, nu aruncase paiața în mare, ci pe pământ; și că, ascunzându-se în penumbră, o vârâse din nou în boccea și plecase. Cinci minute mai târziu, urca cu sacul ei pe pasarela vasului *North Star,* cu destinația Southampton, a cărui plecare era prevăzută pentru ora cinci după-amiaza și unde poruncise dinainte să i se aducă bagajul lui Luis Freeman. După ce a făcut toate astea, Josefina s-a închis în cabina ei de clasa întâi și s-a pregătit să aștepte. Fata ei în casă nu avea să se întoarcă mai devreme de șapte seara; atunci avea să vadă scena crimei, briceagul, sângele. Atunci avea să dea alarma. Exista posibilitatea ca femeile care lucrau ca hamali să se fi dus mai devreme la poliție, dar Josefina se îndoia de asta și, în plus, chiar de-ar fi făcut-o, fără cadavru nu aveau să fie luate în seamă. Mărturia lor ar fi prins bine după găsirea cadavrului, pentru a completa puzzle-ul, dar asta avea să se întâmple mai târziu, iar Josefina avea să fie deja în siguranță, în Anglia. Și, de acolo, în Brazilia: i-a fost găsit un bilet în valiză. Cu o minuțiozitate de romancieră, lăsase acasă la Freeman o scrisoare pe

jumătate redactată adresată Josefinei: „Dacă vei continua să mă respingi, voi face o nebunie…”

Da, era un plan diabolic de complicat, o poveste pe care doar imaginația febrilă a unei scriitoare de melodrame ar fi putut fi în stare să o urzească, dar l-a dus la bun sfârșit perfect și ar fi putut să-i iasă totul bine. Totuși, destinul este uneori la fel de nemilos ca motanul care se joacă cu șoarecele înainte de a-l devora. În ziua aceea, 3 noiembrie 1893, la ora unu și jumătate după-amiaza, a fost declarat un incendiu pe un vapor acostat pe chei, nu foarte departe. Era vasul *Cabo Machichaco,* un vapor ce făcea cabotaj între Bilbao și Sevilla. Ducea o încărcătură de mai multe damigene de acid sulfuric și focul s-a declanșat din cauza exploziei uneia dintre ele. Ceea ce nu se știa era faptul că vaporul transporta și cincizeci și una de tone de dinamită. La ora cinci după-amiaza, tocmai când *North Star* urma să pornească, flăcările, care încă nu putuseră fi controlate, au făcut să explodeze *Cabo Machichaco.* Valul acela îngrozitor a străbătut golful și mai multe clădiri s-au prăbușit. Explozia a fost așa de puternică, încât o parâmă grea a vaporului a ajuns până în satul Penacastillo, la o distanță de cinci kilometri, omorând un bărbat în căderea ei. De asemenea, au zburat și diverse resturi umane: au fost găsite două picioare pe acoperișul unui magazin de mobilă la doi kilometri de chei. După explozie, un incendiu a ras numeroase locuințe din oraș. Au murit cinci sute nouăzeci de persoane și au fost sute de răniți. A fost cea mai mare tragedie civilă care s-a petrecut în Spania în secolul al XIX-lea și i s-a întâmplat tocmai Josefinei Aznárez. Era sau nu era o blestemată perfectă?

A doua săptămână după acel neplăcut 1 ianuarie, Soledad îl sună pe Adam ca să stabilească o întâlnire.

— Nu știu dacă e bine să ne vedem. Mă simt îngrozitor, răspunse rusul cu o voce de nerecunoscut, de parcă ar fi vorbit pe nas.

Avea febră, îl durea în gât, tușea. Pe deasupra, i se defectase centrala și nu avea nici apă caldă, nici căldură.

— Pe frigul ăsta! O să faci pneumonie. Spune-i administratorului de bloc să-ți repare centrala, se îngrijoră Soledad.

— I-am spus deja. Le trebuie o piesă. Durează trei sau patru zile până o primesc.

După voce, părea atât de învins, atât de deprimat…

— Vino la mine, zise Soledad pradă unui impuls. Vino până ți se repară centrala. Ca prieteni. O să am grijă de tine.

De cealaltă parte a firului se așternu tăcerea pentru o clipă. „Greșesc” gândi ea. N-ar fi trebuit să-l fi invitat.”

— Chiar ai face asta pentru mine? spuse Adam.

— Sigur că da, răspunse ea, deși, pe de altă parte, ar fi vrut să spună: sigur că nu.

— Păi, mulțumesc! Mulțumesc! Vin imediat.

Soledad închise telefonul, foarte agitată. Pe jumătate emoționată, pe jumătate amețită și neliniștită. O mică lumină roșie de alarmă se aprinse în mintea ei, dar ea o alungă cât putu de departe.

Adam ajunse după trei sferturi de oră, cu câteva haine de schimb într-o geantă sport. Era mai palid decât de obicei și avea ochii înroșiți. Soledad îl sărută cast pe obraz: ardea.

— Vino, bagă-te în pat! O să-ți fac un suc de portocale.

Când îi duse paharul cu suc, îl găsi ghemuit sub pături ca un copil. Abia i se vedea nasul.

— Mulțumesc. Nimeni n-a mai făcut așa ceva pentru mine, spuse.

Tandru, dezarmat, predându-se.

— Ce anume? Nimeni nu ți-a mai preparat un suc? glumi ea, dar era foarte impresionată.

Îl vedea trist și înfrânt, așa că se strădui să aibă grijă de el. Detesta să gătească, dar îi făcu omlete franțuzești, îi cumpără jambon de York și chifle crocante, îi stoarse jumătate de recoltă de citrice. Se simțea atât de bine răsfățându-l, încât nici măcar nu i-a fost teamă că ar putea lua răceala. Și, într-adevăr, nu s-a îmbolnăvit.

Timp de două zile totul a fost perfect. A treia zi, vineri, făcură dragoste: Adam aproape că-și revenise. A fost o întâlnire trupească afectuoasă și firească, complice și plină de tandrețe. „De data asta chiar că nu cred că a luat vreo pastilă de Viagra sau Cialis”, se gândi ea, plină de speranțe, și a fost cât pe-aci să-l întrebe. Dar în ultima clipă tăcu, pentru că nu e bine să pui întrebări de ale căror răspunsuri te temi. Și, în plus, de ce să se tortureze când totul decurgea atât de firesc? Soledad trebuia să se ducă la Barcelona, să participe la un congres european despre mecenat și administrație publică în artă; fiind neliniștită din cauză că-i crescuseră cheltuielile, accepta tot felul de proiecte ce îi erau propuse. Conferința ei avea loc sâmbătă, dar atât de târziu, încât nu mai avea tren și trebuia să se întoarcă duminică. Era plătită bine, dar îi părea rău că trebuia să spargă bula aceea mică de fericire și bunăstare.

— Vreau să te rog ceva, zise dintr-odată Adam.

Erau încă în pat, dezbrăcați, ea cu capul sprijinit de pieptul rusului, el înconjurând-o cu brațele. Dedesubt, în corpul acela puternic, palpita inima băiatului. O bătaie liniștită care-i răsuna lui Soledad în ureche.

— Știu că mâine pleci, dar centrala abia luni mi-o repară. Te rog, lasă-mă să rămân aici! Dacă mă duc în apartamentul meu oribil, înghețat și cu

ferestrele care nu se închid bine, atât de deprimant, sunt sigur că o să-mi fie iar rău.

Soledad simți un tremur în stomac. Fără să vrea, își ținu răsuflarea și se încordă. Adam observă imediat tensiunea. O împinse ușor pentru a o îndepărta de el și se așeză pe pat.

— Nimic, n-am zis nimic. Iartă-mă, Soledad! Nu-ți face griji. Ai făcut și-așa destule pentru mine. Plec, spuse pe un ton rezonabil în timp ce-și trăgea șosetele.

— Dar… așteaptă! Poți să rămâi până mâine-dimineață… se bâlbâi ea.

— Nu, serios, nu-ți face griji! mai bine plec acum. Iartă-mă că te-am întrebat, n-ar fi trebuit s-o fac! Mulțumesc mult pentru tot! Sincer!

Era în picioare și-și căuta boxerii, dezbrăcat, dar cu șosete. Avea un aspect casnic și comic.

— Nu, iartă-mă tu pe mine! Problema e că… Mă rog, nu știu, nu e vorba că n-am încredere în tine, ci este ca un pas spre un fel de intimitate care… Dar, mă rog, bine, rămâi, nu se întâmplă nimic, spuse în cele din urmă Soledad.

Alarmele s-au declanșat în interiorul ei.

— Nu te simți obligată…

— Nu, serios, rămâi!

Sirenele se auziră și mai tare.

Adam zâmbi, un gest exploziv, ca soarele care sparge norii după o furtună, și a sărit în pat, cu o expresie de fericire pură pe chip.

— Ce bine! Mă omora gândul că trebuia să mă duc acum în frigiderul ăla înfiorător care este casa mea. Mulțumesc mult!

„Și-o să mă văd obligată să-i dau cheile”, se gândi Soledad cu gura uscată. Alarme care urlau, orbitoare lumini roșii de pericol, pe care ea se grăbi să le calce în picioare și să le îngroape în zonele abisale ale conștiinței.

Deși Soledad ura să se trezească cu noaptea-n cap, luase trenul de la opt și jumătate dimineața, fiindcă-și dorea să se întoarcă acasă. Departe de influența toxică a lui Adam, i se părea din ce în ce mai mult o nebunie faptul că-i lăsase cheile, că-l lăsase în apartamentul ei. „Bălbat bun, bălbat bun”, îi zisese cu două zile înainte chinezoaica de la magazinul de produse alimentare în spaniola ei foarte stâlcită, strângând mâinile lui Soledad cu emoție. Soțul chinezoaicei supraviețuise după ce fusese înjunghiat de atacator și se întorseseră amândoi la magazin, foarte recunoscători pentru intervenția lui Adam. „Bălbat bun, bălbat bun”, repeta chinezoaica precum o mantra, iar Soledad își dorea din tot sufletul să o creadă. Dar acum nu-și putea aminti decât pumnul rusului căzând cu brutalitate iar și iar pe tâmpla tipului ăluia. Poate fi un om bun cineva care este în stare de o asemenea violență? Soledad simți că i se agrava neliniștea, că teama îi răsucea stomacul ca un leu în cușcă. Ruta Barcelona-Madrid dura doar două ore și jumătate, dar fiecare minut i se părea etern. Vorbise cu rusul noaptea trecută și el îi răspunsese de pe stradă. Dacă îi era așa de rău încât nu se putea întoarce în apartamentul lui, de ce ieșise? Sau, și mai rău, pentru cine?

Crispată, simțindu-se cu febră (oare luase până la urmă răceala de la el?), Soledad luă ziarul ca să încerce să-și distragă atenția. Pe prima pagină curgea sângele mai multor atentate și nu i se păru cel mai indicat mod de a-și domoli anxietatea, așa că luă suplimentul de duminică și începu să-l frunzărească. Modă, interviuri, un reportaj despre topirea ghețarilor de la poli… Și, brusc, Marita. Marita Kemp, afurisita de arhitectă, într-o fotografie colorată, zâmbitoare și mândră de propria persoană, cu un tablou abstract în spatele ei și doi adolescenți de-o parte și de alta a ei, o fată și un băiat, fără îndoială, copiii ei. Cam urâți și, în

plus, grași, mai ales băiatul, se gândi Soledad cu o satisfacție răutăcioasă: sigur nesuferita aia avea probleme cu îngrășarea. Tabloul era un Rothko, era acel Rothko portocaliu cu galben al reginei Sofia, așa că instantaneul acela trebuie să fi fost surprins la muzeu. Citi descrierea de la baza fotografiei: „Marita Kemp, arhitectă de expoziții și evenimente, împreună cu copiii ei, Borja și Laura”. Dar ce naiba căuta acolo? Soledad dădu pagina ca să caute începutul reportajului; mai erau și alte fotografii cu bărbați și femei în diferite medii, tot cu copii. Reportajul se intitula *A concilia este cuvântul la modă.* Începu să citească repede textul, pe diagonală, fără să intre în detalii. Profesioniști din diverse domenii încercau să se împartă între muncă și creșterea copiilor lor. Mai bine zis, lipsea o nuanță importantă: profesioniști de succes din diverse domenii încercau să-și îmbine muncile de succes cu creșterea copiilor. Când dădu peste numele Maritei, Soledad își încetini lectura și se concentră cu atenție asupra reportajului. Elogii răsunătoare la adresa lui Kemp din partea ziaristei, care, la urma urmei, trebuia să-și vândă munca și, prin urmare, pe cea a celor intervievați; declarații serbede și convenționale din partea arhitectei… Dintr-odată, Soledad se ridică în scaun, cu ochii ieșiți din orbite, o senzație de gheață urcându-i pe ceafă; „Următorul proiect al lui Kemp este o expoziție pe care o pregătește pentru Biblioteca Națională: «Este vorba despre cea mai mare expoziție care a fost vreodată organizată acolo, fiindcă va conta pe fondurile Ducelui de Ruzafa. Nu mai lucrasem până acum cu Biblioteca, dar fiind un eveniment atât de important, s-au gândit că au nevoie de cineva cu experiență în ceea ce privește expozițiile mari, așa că m-au sunat pe mine. Se va intitula *Scriitori excentrici* și sunt sigură că va fi minunată. Deși, desigur, când vine vorba despre proiecte de o asemenea responsabilitate, cel mai greu este să fii

conciliant.»” Lui Soledad nu-i venea să creadă: aveau nevoie de cineva cu experiență în ceea ce privește expozițiile mari și de aceea o sunaseră? Părea că Marita era cea care avusese ideea, responsabila expoziției. Iar pe ea, pe Soledad, nici măcar nu o menționau! Și cum adică avea să se intituleze *Scriitori excentrici?*

Stăpânită de furie, o sună pe directoarea Bibliotecii, uitând că detesta să vorbească la telefon și că ura cu atât mai mult să o facă dintr-un tren. Santos Aramburo răspunse după primul apel.

— Ce mă bucur să te aud, Soledad! Ce mai faci?

Soledad hotărî să treacă peste saluturi și să intre direct în miezul problemei.

— Ana, ai citit suplimentul de duminică al ziarului *El Pais* de azi?

— Încă nu, fiindcă nu știu dacă ți-ai dat seama că e ora nouă dimineața și e duminică… și adevărul e că încă sunt în pat.

— Ah, scuze! Îmi pare rău…

— Nu contează. Mă trezisem deja. Nu l-am citit, dar presupun că ai sunat în legătură cu Marita…

— Da…

— Mi l-a trimis ea ieri pe e-mail ca să știu că va fi publicat.

Ana tăcu, la fel și Soledad, așteptând următoarele cuvinte ale directoarei. Dar cum întârziau să sosească, sau cel puțin așa i se păru, mormăi:

— Și cum ți s-a părut? Eu sunt șocată!

— Da, este puțin șocant, dar nu cred că are prea mare importanță. Ea mi-a spus că a dat numele tău și că ziarista nu l-a pus, s-ar putea să fie adevărat…

— Eu nu cred. Și chestia cu *Scriitorii excentrici?*

— Da, asta m-a enervat și mai mult. Cine se crede ea ca să schimbe din proprie inițiativă titlul expoziției și, în plus, să-l spună presei?

— Să pretindă a-l schimba, preciză Soledad, din ce în ce mai nervoasă.

— Marita se simte puternică deoarece îl are în spatele ei pe Triplu A, Soledad, asta-i problema. Mi-a spus că titlul *Scriitori blestemați* i se părea ambiguu, că tu n-ai fost în stare să delimitezi printr-o definiție coerentă pe cine numești blestemați și de ce, că printre scriitorii pe care îi alegi există cazuri foarte diferite și că ea credea, și Triplu A la fel, că *Scriitori excentrici* rezolvă chestiunea, pentru că toți sunt excentrici, desigur.

— Asta-i culmea!

— Mă rog, nici *Scriitori excentrici* nu-i un titlu rău. Sună atrăgător…

— Și superficial.

— Nu contează, nu spun că-l vom schimba, sau da, dacă astfel se vor îmbunătăți relațiile. Expoziția este a ta, Soledad, și adevărul este că încep să mă satur de Marita. Dar o avem la bordul navei noastre, ce să-i facem, și, pe deasupra, s-a împrietenit cu armatorul, ca să-i spunem așa. A devenit prietenă cu Onassis al nostru. Așa că vom avea nevoie de multă răbdare. Uite, reportajul ăsta nu contează deloc. Nimeni nu și-l va mai aminti. Ceea ce contează este profunzimea lucrurilor. Ceea ce contează este că trebuie să te pui pe treabă, Soledad; trebuie să vii mai des pe la Bibliotecă și să vorbești mai mult cu Marita și cu Triplu A. Știu că, fiind o artistă atât de bună, preferi să lucrezi singură. Dar așa stau lucrurile în cazul ăsta… Trebuie să lupți cu influența Maritei, iar asta n-o poți face decât apărând pe la Bibliotecă.

Soledad asculta consternată. Ea nu știa să facă asta. Nu știa să bage intrigi. Nici să-i cucerească pe cei pe care nu-i plăcea.

— Nu știu să fac asta.

— Ba știi și o vei face, pentru că n-ai încotro! Nu-ți face griji, eu o să te ajut. Sunt și voi fi cu tine. Curaj, ne va ieși o expoziție minunată, vei vedea!

Închise telefonul simțind o ușoară dorință de a muri. De a dispărea, de a se risipi, de a nu exista, de a nu lupta, de a nu eșua. Țeapănă, transpirând, cu gura uscată și creierul funcționând atât de repede încât nu reușea să-și înțeleagă propriile gânduri, Soledad se așeză foarte dreaptă în fotoliu și încercă să se concentreze asupra respirației, să se relaxeze puțin, să strângă din buze ca să nu rostească vreun cuvânt cu voce tare, ca să nu se insulte, așa cum făcea uneori în monologurile ei atunci când o apuca disperarea.

Două ore mai târziu, după ce ajunsese deja la Madrid, reușise să se liniștească destul de mult. Acum era mai degrabă deprimată decât furioasă.

Luă imediat un taxi și la ora douăsprezece fix ieșea din lift pe palierul pe care se afla ușa apartamentului ei. Nu a vrut să-l sune pe Adam de dimineață, nu știa prea bine din ce motiv; sau da, poate că o îndemna o dorință copilărească și prostească de a-l lua prin surprindere, de a vedea ce făcea. Rusul știa că ea urma să se întoarcă duminică, dar ignora la ce oră. Ea îi spusese doar, într-un mod vag, că avea să sosească la prima oră a după-amiezii.

Lăsă micuța geantă de voiaj pe jos și vârî cheia în broască. Și rămase nemișcată. Adică, nu se răsuci, nu se mișcă, nu reuși să facă să funcționeze mecanismul. Era blocată.

— Dar ce naiba…?

Scoase cheia, o privi iar și iar, pentru a verifica dacă era cea bună, ceea ce, pe de altă parte, știa deja, pentru că n-avea decât trei chei pe inel, aceea, cea de la cutia de scrisori și cea de la ușa de la intrare în bloc, iar toate erau foarte diferite. Încercă din nou și nimic, nu era chip să se deschidă ușa. Simți cum furia îi cuprindea trupul ca un val de căldură. Era de ajuns să lipsească douăzeci de ore de acasă pentru ca intrusul să strice sau să manipuleze ușa, astfel încât ea să nu o poată deschide. Până și propria casă o izgonea.

Până și în căminul ei se conspira împotriva sa. Apăsă tare cu degetul pe sonerie și nu și-l îndepărtă, dispusă să-i spargă timpanul gigoloului. Auzi pași și apoi sunetul încuietorii. Adam apăru în prag la bustul gol, cu pantaloni de pijama albaștri și desculț. Zâmbi încântător, arătând portcheiul care-i atârna de degete.

— Scuze! Am lăsat cheia în ușă azi-noapte. De-aia nu puteai să deschizi. Dormeam. Cât e ceasul?

Păreau niște fraze inocente, dar Soledad își pierdu cumpătul. Toată anxietatea din acea zi îi țâșni dintr-odată. Se pierdu cu firea și făcu un fel de criză de nervi.

— Și spui că locuiești singur? Spui că locuiești singur? Minți! Nimeni care locuiește singur nu lasă cheia în ușă noaptea! Tocmai te-ai dat de gol!

Adam o privea uimit, cu adevărat șocat. Chiar căscă gura, neputând deloc să înțeleagă.

— Ce? Dar ce tot spui? Care-i faza cu cheia? se bâlbâi.

— Nimeni! Nimeni, ai înțeles? Nimeni care locuiește singur nu lasă cheia în yală, fiindcă, dacă face infarct sau cade în timpul nopții, nu mai poate intra să-l salveze nimeni! urlă Soledad ca o posedată. De-aia sunt sigură că locuiești cu cineva!

Stupefiat, rusul închise ușa, care era încă deschisă, și, făcând stânga-mprejur, se îndreptă spre dormitor fără să spună nimic. Soledad îl urmă și îl apucă de braț.

— Nu-ți permit să mă lași să vorbesc singură!

Adam se întoarse spre ea și o privi. Speriat.

— Ești nebună. Ești țicnită. Nu te înțeleg. Am uitat cheia în yală și atâta tot. Mi se mai întâmplă uneori. Eu nu mă gândesc la infarct.

Bineînțeles. Bineînțeles că nu. La treizeci și doi de ani… Cum să se gândească la moarte. Adam trăia încă pe tărâmul veșniciei. Soledad se simți de parcă ar fi căzut asupra ei o găleată cu apă rece ca gheața, făcând-o să-și revină brusc. Nu, ea nu era nebună. Nebuna era Dolores. Ea era singură,

bătrână și disperată. Își acoperi fața cu mâinile, foarte rușinată.

— Iartă-mă! Iartă-mă! Iartă-mă!

Întredeschise degetele și-l privi pe gigolo. Se uita la ea cu suspiciune.

— Iartă-mă! Tocmai s-a întâmplat ceva foarte… enervant și neplăcut în legătură cu munca mea și cred că mi-am vărsat năduful pe tine.

— Ah, bine. Nu-i nimic. Înțeleg. Mă îmbrac și plec. Mulțumesc că m-ai lăsat să stau în casa ta.

Cuvintele păreau amabile, dar atitudinea era distantă.

— Nu, nu pleca! Rămâi până mâine. Așa era planul, nu? Până ți se repară centrala.

— Nu, nu-ți face griji! mai bine plec. Nu vreau să te mai deranjez.

— Nu mă deranjezi! Serios, rămâi! Rămâi și îți solicit serviciile. Îți plătesc o ședință, îl rugă.

Și se detestă pe sine pentru că spusese asta, se detestă pentru tonul ei milog. Se detestă pentru că se umilea atât de mult.

Adam o privi cu o expresie indescifrabilă timp de câteva secunde stânjenitoare. Apoi încuviință.

— Bine. OK. Foarte bine. Dar oricum trebuie să plec acum pentru câteva ore, pentru că trebuie să lucrez. Dacă vrei, mă întorc mai târziu.

— O sarcină ca escortă? întrebă ea cu vocea puțin tremurândă.

— Nu, nu. Ieri m-a sunat Chispas, fostul meu șef. N-am rămas deloc prieteni, dar nemernicul are nevoie acum de mine, ha, explică Adam cu satisfacție. Schimbăm sistemul electric dintr-un depozit din cartierul Vicalvaro. Un loc enorm. Un depozit al chinezilor. Au de toate. Spațiul este al unui prieten de-al șefului meu și este destul de vechi, iar ieri s-a produs un scurtcircuit la cablaj. Chispas i-a chemat pe toți electricienii pe care-i cunoaște ca să reparăm situația cât mai repede, fiindcă chinezul este un mafiot. Prietenului șefului meu îi este teamă și de aceea ne grăbim. Locul este

impresionant, există păpuși, mingi, ceasuri și papuci și o grămadă de prostii, rafturi întregi pline cu lucruri oribile. Și ieri am lucrat și m-am întors foarte târziu. Chispas ne-a organizat să lucrăm în ture. Și plătește în plus pentru munca urgentă. Și, după cum vezi, a trebuit să-și calce pe inimă și să-mi ceară ajutorul. Și să mă plătească bine. Azi intru la trei, dar, dacă vrei, vin după aceea.

Faptul că avusese o mică victorie asupra fostului său șef părea să-i fi readus rusului buna dispoziție: nu mai era nici urmă de suspiciunea de dinainte. Soledad oftă. Desigur că voia ca el să se întoarcă. Trebuia să-l roage din nou?

— Da, desigur! Vino, te rog! Te aștept.

Așa că Adam plecă la Vicalvaro și, între timp, Soledad se duse la cofetăria Mallorca de pe strada Serrano și cumpără ceva bun de ciugulit. Apoi, ca de obicei, făcu duș, își spălă părul, se epilă pe picioare, își rase părul pubian, își dădu cu cremă hidratantă, își petrecu jumătate de oră gândindu-se cu ce să se îmbrace, se machie cu grijă. Apoi se duse la bancomat și scoase banii pentru tariful gigoloului. După aceea încercă să lucreze, cu slabe rezultate, până când se întoarse rusul. Adam reveni la unsprezece și jumătate noaptea. Luară cina, ea îi povesti despre reportajul Maritei și despre schimbarea titlului expoziției, iar el nu păru să înțeleagă mare lucru despre motivul neliniștii ei; la rândul lui, Adam îi relată din nou, cu o fascinație enervantă, cum era depozitul chinezului, iar Soledad se plictisi destul de mult. După ce strânse masa, ea îl plăti și el vârî foarte firesc banii în portofelul lui jerpelit. Se vârâră în pat și făcură dragoste cu lumina stinsă, ca un cuplu de căsătoriți. Experiența carnală a fost minunată, ca de obicei. Apoi își urară noapte bună și Soledad adormi plângând.

„Trupul este deprimant și, în plus, am citit toate cărțile”, spunea Mallarmé, deși murise la doar cincizeci și șase de ani. Soledad, mai bătrână decât poetul, avusese timp să înceapă să recitească și să se întristeze puțin mai mult decât el. Cert era că, de câteva luni, melancolia se acumula în interiorul ei ca o ceață densă și rece. Poate că era mâhnirea că împlinise șaizeci de ani, când pe dinăuntru avea în continuare șaisprezece.

Privi ceasul și strâmbă plictisită din gură. Se afla în barul Circulo de Bellas Artes așteptând-o pe ziarista Rosa Montero și trecuseră deja zece minute peste ora stabilită. O întârziere de zece minute începea să denote lipsă de politețe. Ce-i drept, ea era cea interesată, Soledad luase legătura cu Rosa, dar chiar și așa… Prea se credea importantă! Nu o cunoștea personal, dar nu-i plăcuse niciodată de ea. Lui Soledad nu-i plăceau scriitoarele, pentru că-i aminteau că ea nu scria. Înțelegea că era ceva meschin din partea ei, dar nu putea să se abțină.

Ah, iat-o! Fără îndoială, ea era! Tocmai intrase pe ușă. Soledad se ridică și-i făcu semn cu mâna, pentru a-i atrage atenția. Montero zâmbi și se grăbi să se apropie, evitând mesele din încăperea cea mare.

— Scuze c-am întârziat! M-am zăpăcit, am plecat târziu, îmi pare rău, spuse cu răsuflarea întretăiată în timp ce își dădea haina jos.

Cel puțin nu dăduse vina pe trafic, se gândi Soledad.

— Nu-ți face griji, nu-i nimic! Mulțumesc că ai venit!

Ziarista se așeză cu stângăcie și imediat ocupă tot: haina, geanta și fularul împrăștiate peste tot, telefonul mobil, căștile și un mic teanc de cărți risipite pe masă. Sosirea ei a fost ca o tornadă. Soledad, întotdeauna foarte organizată și meticuloasă, se lăsă pe spate. Se simțea invadată.

— Un ceai cu lapte, te rog, îi ceru Montero chelnerului care tocmai își făcuse apariția lângă ea. Și un pahar cu apă. Și… scuze, ridică vocea când bărbatul deja se îndepărta, aveți vreo prăjiturică, ceva dulce și mic?

Doamne, nu putea să ceară totul odată? Ce femeie împrăștiată! Soledad o scrută din priviri: purta niște ghete de la Dr. Martens brodate cu trandafiri! Și haine de la Zara sau și mai rău, haine de la unul dintre acele lanțuri de magazine proaste pentru adolescenți. Pentru numele lui Dumnezeu, credea că, deghizându-se așa, avea să înșele timpul? Căci ea și Rosa trebuie să fi avut cam aceeași vârstă! Nu era o tinerică, oricât de mult ar fi vrut ea să pară, îmbrăcându-se așa.

— Mulțumesc mult că ai venit! După cum ți-am scris în e-mail, pregătesc o expoziție pentru Biblioteca Națională despre scriitori blestemați și Josefina Aznárez este figura centrală. Încă păstrez acea schiță biografică pe care i-ai făcut-o acum cincisprezece ani. Era foarte bună. În acel text vorbeai despre faptul că ai descoperit niște descendenți ai ei…

— Da, o nepoată îndepărtată. Adică, fratele tatălui ei avea un fiu, iar acesta a avut la rândul lui un fiu și o nepoată. Cred că este singura rudă. Când am făcut schița știam despre existența ei, dar nu reușisem să o localizez…

— Ah, ce păcat! Eram foarte interesată tocmai să iau legătura cu familia pentru a încerca să aflu cu exactitate ce s-a întâmplat cu Josefina… În articolul tău nu lămureai situația…

— Da, firește, știi deja că existau tot felul de informații contradictorii. Nici tu n-ai găsit nimic când ai făcut expoziția aceea, nu?

— Nu, mă rog, ceea ce se știa era că vasul *North Star* se văzuse afectat de explozie, că Josefina a fost rănită, că au dus-o la spital și, când i-au dat jos hainele lui Luis Freeman, au descoperit că era o femeie… Câteva zile mai târziu a izbucnit

scandalul și ziarele au relatat povestea lui Aznárez și a vieții ei duble ca bărbat și restul lucrurilor, dar pe atunci încă era în spital și nu știu dacă a murit sau ce s-a întâmplat cu ea mai departe. Cel puțin, eu n-am reușit să găsesc nici o altă referință, spuse Soledad.

— Nici eu n-am obținut nimic atunci. Ziariștii erau foarte ocupați cu tragedia de pe *Cabo Machichaco*. Au relatat partea senzațională a cazului Josefinei Aznárez și apoi povestea a dispărut.

Făcându-i-se cald, Rosa Montero își suflecase mânecile puloverului, lăsând la vedere o mulțime de păsări tatuate pe un braț și o salamandră pe celălalt. Mai era și tatuată! Soledad a trebuit să-și reprime un pufnit batjocoritor. Și totuși, femeia asta îndrăznea să scrie romane. Ce prostie!

— Dar, după ce am publicat schița aceea biografică, nepoata mi-a trimis o scrisoare și mi-a povestit ce i s-a întâmplat mătușii ei. Am inclus asta în reeditarea cărții mele de biografii, *Historias de mujeres*... explică Montero și apoi înghiți o bucată de prăjitură. N-am mâncat, adăugă scuzându-se.

— Îmi pare rău, n-am citit-o…

— Nu contează. Ți-am adus un exemplar, ediția de buzunar. Dar povestea este îngrozitoare: rănile Josefinei s-au vindecat, dar au internat-o la Departamentul de Demenți al Spitalului General. Și a stat acolo până la sfârșitul secolului, când au transferat-o la recent creatul ospiciu din Valladolid, de unde n-a mai ieșit niciodată. A murit acolo în 1933. Și-a petrecut patruzeci de ani închisă la balamuc, de la treizeci și șapte până la șaptezeci și șapte. Sărăcuța!

Soledad rămase înspăimântată. Sărmana Josefina, da! Sărmana Dolores! Deși ospiciile de acum aveau condiții mai bune. Sau nu?

— Ce groaznic… șopti.

— Da, groaznic, groaznic, cum ar spune Kurtz în *Inima întunericului,* oftă Montero. Sărmana Josefina! Este o viață atât de tragică, nu? Atât de impresionantă. Mai întâi, să fii scriitoare și să nu poți să-ți publici operele pentru că trăiești într-o lume machistă. Dar, în plus, sărmana, la fel ca atâtea alte femei din epoca ei, și-a dedicat tinerețea ca să aibă grijă de părinții ei și astfel a rămas în afara existenței, anulată… Fără să-și cunoască dragostea vieții. Ce groaznic, nu?

Pe Soledad începea să o ia amețeala. Un gust de cenușă și rugină în gură. Încuviință, neputând să vorbească.

— Eu mi-o imaginez foarte bine, cred că o înțeleg foarte bine, trebuie să fi fost o femeie plină de pasiune, mi-o închipui înecată, sufocată de nevoia ei teribilă de a iubi… Cred că l-a inventat pe Luis Freeman nu pentru a-și putea publica romanele, ci și, mai ales, pentru a trăi visul unei iubiri, adăugă foarte vehement ziarista.

— Da… Hmmmm… A mai scris ceva cât timp a fost internată? întrebă Soledad, încercând să schimbe subiectul.

— Nepoata mi-a comentat că se pare că ținuse ceva de genul unui jurnal, dar cred că foarte puțin. Deloc. Patruzeci de ani îngropată de vie.

Soledad o privi pe Rosa cu ciudă.

— Am citit că… că soțul tău a murit de curând, nu-i așa?

Expresia scriitoarei se înăspri ușor. Nu părea să-i placă să vorbească despre asta.

— Da.

— Scuze. Îmi pare rău. Pot să întreb cât timp ați fost împreună?

Montero se uită la Soledad cu o curiozitate suspicioasă.

— Douăzeci și unu de ani.

Soledad simți cum sângele începea să-i fiarbă în vene.

— Și atunci cum poți să spui că o înțelegi, cum știi ce simțea o femeie care nu a cunoscut niciodată iubirea?

Rosa zâmbi.

— Mă rog, și cu biografiile mele fac la fel ca în cazul personajelor din romanele mele, mă vâr în pielea lor, știi? Trăiesc acele vieți. Cu toții avem toate posibilitățile ființei umane în interiorul nostru, așa spunea romanul Terențiu, „nimic din ce este uman nu-mi e străin". Atunci te imaginezi în cealaltă existență, te lași purtată de ea, îi permiți personajului să-ți relateze povestea sa, să te învăluie în ea… Este ca și cum ai practica surfing, știi? Ca și cum te-ai urca pe un val puternic și plin de spumă și l-ai lăsa să te târască și să te ducă până la plajă… peroră pseudopoetic scriitoarea.

— Tu faci surfing?

— Nu!

— Și atunci cum naiba știi despre val, și spumă, și toate alea? își pierdu cumpătul Soledad, nemaiputând să-și reprime iritarea.

Montero râse din toată inima și ochii îi scânteiară.

— Și asta îmi imaginez!

27 ianuarie, marți

Profitând că A. era plecat, în această dimineață am intrat în blocul lui dând un nume fals și spunând că veneam cu impozitul. Clădirea este foarte mare, cu un număr considerabil de locuințe. Am început de la ultimul etaj și am coborât. Mulți vecini nu erau acasă, dar nu mi-am pierdut speranța, pentru că nu o văzusem ieșind. Când îmi deschidea cineva care nu era persoana pe care o căutam eu, terminam repede cu el: îl întrebam doar dacă era proprietar sau chiriaș și îl anunțam când avea să primească factura pentru plata impozitului. Apoi îi însemnam apartamentul ca să-l exclud. Nu voiam să pierd timp. Cu toate astea, mi-a luat aproape treizeci și cinci de minute să ajung la ușa L de la al doilea etaj. Bingo! Mi-a deschis mulatra: după cum intuisem, are propriul apartament. De aproape pare și mai tânără. I-am explicat despre impozit, am interogat-o cu abilitate și mi-a povestit tot: este inocentă și credulă. Are douăzeci și unu de ani, este din Brazilia, născută în Bahia; o cheamă Jerusalem, iar pe fiul ei, care tocmai a împlinit trei ani, Rubem. Spune că face curățenie în apartamentele oamenilor, deși n-are aspect de femeie de serviciu. Documentele ei sunt în regulă și mi le-a arătat foarte mândră. I-am spus că nu reușeam să dau de unii dintre vecinii ei; că, de exemplu, nu reușeam să vorbesc cu Adam Gelman, cel care locuia la apartamentul F de la primul etaj. Îl cunoștea cumva? Da, îl cunosc, îl cunosc, a mușcat ea imediat momeala și ochii i s-au îmblânzit. Locuiește singur, a zis și a început să râdă, „mă rog, locuiește deocamdată singur", a adăugat cu ștrengărie. Atunci am decis să-mi încerc norocul și i-am povestit necazurile mele, toate inventate: că aveam foarte mare nevoie de jobul acela, că urma să fiu dată afară de unde locuiam, că tocmai mă despărțisem de soțul meu.

Impresionată, Jerusalem și-a deschis sufletul în fața mea și mi-a dat două sau trei sfaturi puerile. Apoi, cu o voce cântătoare care strica sintaxa, și-a relatat povestea. Intrase în Spania prin Barcelona, adusă de o organizație mafiotă, și a lucrat la un cabaret american: dar sex nu, sex nu, a repetat cu emfază. Deși acolo l-a avut pe Rubem cu, îi repet cuvintele, „bărbatul greșit". Cei din mafie erau de treabă, așa că, atunci când le-a terminat de plătit călătoria și actele, i-a părăsit și a venit în Madrid. Dar, deși nu erau răi, ea a fugit, așa că îi este destul de frică. Aici l-a cunoscut pe A. De la început el voia să fie cu ea, dar ea nu. Era speriată, se temea pentru fiul ei și nu avea încredere în bărbați. Nu mi-a spus asta, dar trebuie să fi avut o viață destul de dură. Totuși, cu timpul, și-a dat seama că A. este un om bun, foarte bun. Vrea să-i dea numele lui de familie lui Rubem, chiar dacă nu este fiul său. Și a fost răbdător și afectuos. A suportat nesiguranța și neîncrederea ei, care o făceau să devină brusc lașă și să nu vrea să-l mai vadă, așa cum se întâmplase la începutul acelui an. Dar acum, mi-a spus foarte serioasă mulatra, se hotărâse. A. avea o afacere foarte importantă în minte și, de îndată ce reușea să obțină toți banii, aveau să plece toți trei în Brazilia. Ce fel de afacere era? Ea, Jerusalem, nu știa. Dar era ceva important. Cu banii aceia aveau să plece toți trei în Bahia, iar ea avea să deschidă un centru de estetică la ea acasă, avea să facă epilare cu ceară și curățarea tenului, manichiură și masaje. Chiar cu o zi în urmă rusul îi ceruse din nou să se mărite cu el și, de data asta, Jerusalem acceptase.

Noapte neagră a sufletului. În penumbră, Soledad îl privea pe Adam cum dormea, brațul lui cu mușchii întinși, umărul lui rotund și gol, mâna lui minunată odihnindu-se relaxată pe pilotă. Nu făcea niciun zgomot: dovedea calmul unui copil. Ea, în schimb, era asaltată de demonii insomniei, care o îmboldeau cu mii de gânduri întunecoase.

Îl pierdea.

Îl pierdea pe Adam, știa asta cu certitudinea pielii, a cărnii, a fiecăreia dintre celulele sale. Iar dacă acum îl pierdea, însemna că existase o vreme în care-l avusese. Deși era un gigolo, deși îl plătea, deși era un prostituat, Soledad știa că existase un moment în care rusul se simțise atras de ea. Avea nevoie de ea, o căuta, se dăruia pe deplin când făceau dragoste. Dar apoi acea fisură emoțională se închise și acum îi părea un străin. Ce era mai rău: să nu fii niciodată iubită sau să înceteze cineva să te iubească? Soledad scrâșni din dinți ca să nu strige. Era mult mai rea a doua variantă, mult mai dureroasă și insuportabilă. Soledad își putea închipui ce-și spunea rusul: Ah, fir-ar, pentru o clipă am crezut că femeia asta îmi plăcea, dar acum înțeleg că m-am înșelat. Ce-am putut să văd la ea? Este doar o bătrână, o altă clientă enervantă, o deziluzie, o plictiseală.

Deziluzia în dragoste declanșa apocalipsa. Despărțirile sentimentale nu se limitau doar la a-ți frânge inima: unda lor expansivă trebuia să ajungă până la însăși baza personalității tale, pentru că, în plus, îți distrugeau lumea. Vrăjitoarea Alcina urla de durere în opera lui Händel când pierdea dragostea lui Ruggiero. Nici măcar magia ei seducătoare de vrăjitoare puternică nu dura pentru totdeauna; cavalerul punea ochii pe alta, iar Alcinei nu-i rămânea decât să țipe și să plângă, pentru că, atunci când rămâneai fără dragoste, viața nu mai avea sens. Umbre, și suferință, și un gol interior care frigea ca o arsură.

Era ca și cum, pierzând iluzia pasiunii, ieșea la iveală realitatea îngrozitoare. Culisele murdare din spatele cortinei. Uneori, Soledad se întreba dacă violența iubirilor ei nu era oare exacerbată din cauza trecutului ei, din cauza acelei copilării scârboase care a învățat-o să creadă că existența era ceva insuportabil. Păstra puține fotografii din copilărie și toate i se păreau demoralizatoare. Erau instantanee în aparență vesele, iar asta era cel mai rău. Portrete cu ea și Dolores, la șapte sau opt ani, cu panglici din satin în păr, zâmbind ca două fete normale. Dar pe marginile fotografiei, în tot ce rămânea în afară și nu se vedea se îngrămădeau tenebrele. Acele fete atât de zâmbitoare se vârau deja singure în dulap, se închideau ore întregi printre haine uzate pentru a se ascunde de mama lor. Asta a fost copilăria. Și apoi viața a trecut așa de repede… Acum, Soledad tocmai împlinise șaizeci de ani și se întreba cum trecuseră. Ajunsese la vârsta aceea în care biografia ei era ireversibilă. Nu mai putea să facă altceva cu viața ei. Ah! Dacă ar fi știut că avea să fie bătrână și că avea să moară, ar fi trăit altfel. Dar, înainte, ignora asta. Adică, n-a știut niciodată asta într-un mod atât de adevărat și iremediabil. Iar acum deja era târziu.

Viața era precum un cadou împachetat în mâinile unui copil, înfășurat în hârtii de culori strălucitoare. Dar, când se deschidea, înăuntru nu era nimic. Pe cât de scurtă era fericirea, pe atât de lungă era durerea. Uneori, ca în aceste nopți zbuciumate și chinuitoare, lui Soledad i se părea că-i putea vedea pe toți oamenii care existaseră pe pământ înaintea ei, pe toți acei indivizi ivindu-se și uscându-se ca niște frunze de copaci supuse și prăfuite. O coloană foarte lungă de oameni lipsiți de viață, care era înghițită foarte repede de Parca cea neagră. „Este greu să crezi că destinul unui om ar putea fi atât de josnic, încât să-l facă să se nască doar pentru a-l conduce spre moarte”, a scris Mary Shelley, care cunoștea bine lăcomia morții, pentru

că i-a devorat mama foarte devreme și apoi i-a înfulecat pe trei dintre copiii ei și pe iubitul ei Percy și, în cele din urmă, a mâncat-o și pe ea la vârsta de cincizeci și trei de ani, printr-o tumoare la creier. Foarte puțină lumină și prea multă umbră. „Fiecare este singur pe inima pământului / străbătut de o rază de soare: / și, dintr-odată, se întunecă”, a scris Salvatore Quasimodo, care a murit cu mult timp în urmă. Unii chiar încercau să fie curajoși: „La urma urmei, moartea este doar un semn că viața chiar a existat”, a zis Mario Benedetti, pe de altă parte și el mort deja, pentru că, oricât de multă vitalitate ai dovedi, pe Parcă nu poți s-o eviți în niciun fel.

Soledad își amintea acum povestea aceea ce-i fusese relatată cu mulți ani în urmă despre un copil din Peru care avea drept mascotă un șarpe boa. Băiatul incubase el însuși oul, văzuse ieșind șarpele dintre coji și ținea la el într-un mod de neînțeles. Reptila dormea cu băiatul în pat, profitând de căldura acestuia. Dar, în mod curios, în fiecare noapte, înainte de a se încolăci, șarpele boa se întindea cât era de lung și rămânea nemișcat și foarte rigid timp de câteva secunde lângă copil. Nimeni nu știa de ce făcea asta, până când, într-o zi, s-a nimerit să treacă pe acolo un zoolog: „Șarpele boa te măsoară, i-a zis copilului. Când va fi mai mare decât tine, te va mânca”. Așa este moartea, se gândea Soledad. Se încolăcește în pat lângă noi, dar în fiecare noapte ne măsoară ca să vadă când ne poate înghiți. Poate că din cauza asta îi era atât de greu să doarmă.

Poate că scrisul era un calmant împotriva întunericului, se gândi. Cel puțin îți puteai prinde gândurile, cunoștințele, emoțiile; le puteai fixa pe hârtie, ca și cum ai arunca o sticlă în marea timpului. Dar nu era foarte sigură că avea să funcționeze și, în orice caz, Soledad nu era în stare să recurgă la asta. Așa că tot ce o putea ajuta pe ea să uite de Parca și de irosirea vieții meschine era

dragostea. Dragostea trupească, febra pielii, natura aceea animalică ce ne salva de a fi doar oameni. Și dragostea spirituală, toată acea afecțiune pe care ea o avea de oferit, un lac de lumină înlăuntrul ei pe care ea simțea că nu putuse încă să-l dăruiască nimănui. Ce păcat să moară fără să-i fi acceptat cineva acel cadou!

Pe sub jaluzea, nu lăsată de tot, se strecura încet-încet o rază de lumină. Se lumina de ziuă. Soledad îl privi din nou pe Adam: profilul lui delicat, buzele sale delicioase. Își amintea foarte bine gustul acelor buze. Textura lor. Fildeșul dinților care ascundeau limba aceea savuroasă. Se înclină asupra trupului adormit și îi adulmecă aroma. Mirosea a pământ, a lemn. Gândul că-l va pierde începu s-o doară în stomac ca un țipăt ce i-ar fi rămas înăuntru, ca urletul disperat al Alcinei, un vaiet în formă de cuțit care-i sfâșia măruntaiele. Fără iubire, totul era praf și plânset și o viață care nu merita osteneala de a fi trăită. Înțelese că existau persoane care preferau să moară, precum sinucigașa Marga Roësset, cea îndrăgostită fără speranță de Juan Ramón Jiménez. Și le înțelese chiar și pe cele care omorau, ca Bombal sau Geel.

Soledad nu-l mai văzuse niciodată pe Adam atât de fericit. Iradia lumină și părea și mai tânăr decât era.

— Hai să mai cerem o sticlă! Nu te reține! Hai să cheltuim cu nemiluita! exclamă bucuros în timp ce întorcea cu gâtul în jos în frapieră sticla de vin Guitian după ce o golise.

În seara aceea vorbea foarte prost spaniola; probabil că de vină era alcoolul. Sau entuziasmul.

Atâta fericire și atâta amabilitate o nelinișteau foarte mult. În după-amiaza aceea, ajungând la ea acasă, rusul îi spusese că nu doar că avea de gând să-i dăruiască în acea seară serviciile sale, ci că, în plus, voia s-o invite la cină. Și că rezervase la Cafe del Oriente, fiindcă acela era locul unde se cunoscuseră.

Și iată-i acolo, Adam devorând cu o foame de lup, iar ea împrăștiind resturile mâncării ei pe marginile farfuriei ca să pară că mâncase mai mult. Simțea că o strângea stomacul și intuia puternic un pericol iminent.

— De ce ești atât de bucuros?

Adam o privi surprins și începu să râdă.

— Măi, să fie, nu știam că trebuie să explic bucuria. Nu știu. A fost o zi minunată. Se pare că vine primăvara. Și-mi place să te pot invita. Ai fost foarte bună cu mine.

Soledad se simți și mai alarmată.

— Mulțumesc… Apropo, nu mi-ai înapoiat cheile de la apartament.

— Așa este. Am uitat. Ți le las mâine în cutia de scrisori.

Mâncară o vreme în tăcere.

— Ai vorbit cu prietenii tăi despre mine? întrebă gigoloul.

— Poftim?

— Da, despre ce ți-am zis… Să-mi prezinți pe vreunul dintre prietenii tăi importanți… Să-mi caute un job…

Ah, așadar, asta era, își spuse Soledad: o lingușea pentru ca ea să-l recomande. I se păru o situație cam neplăcută, dar, într-un fel, o liniștea faptul că începea să înțeleagă ce se întâmpla.

— Ah, nu, încă nu, îmi pare rău. Am fost foarte ocupată cu expoziția și… Dar m-am gândit la ce vrei și nu e chiar așa de ușor, să știi. Nu prea știu cu cine aș putea să vorbesc.

Chipul rusului rămase la fel de relaxat și de liniștit, un peisaj fără nori.

— Mă rog, nu contează, zise foarte calm. În plus, acum îmi merge bine. Am fost plătit destul de bine pentru munca pe care am făcut-o la depozitul chinezilor.

Soledad se neliniști din nou. Se foi în scaun.

— Și tu m-ai plătit destul în toate lunile astea, adăugă rusul făcându-i cu ochiul și zâmbindu-i complice: Mulțumesc!

„Doar asta mai lipsea, ce rușine”, gândi ea în timp ce-și simțea obrajii cuprinși de căldură. Pentru Adam părea cât se poate de firesc, dar pentru Soledad aspectul economic al relației lor era greu de îndurat. Se simțea umilită, de parcă ea ar fi fost prostituata, nu el.

— Un electrician pe care l-am cunoscut cât am lucrat la chinezi, un spaniol, un tip super, mi-a povestit că romii, când se duc la o nuntă, nu se duc cu felicitări. Știai asta? spuse Adam.

— Ce anume?

— Despre romi.

— Nu știu, nu cred… zise nedumerită.

— Mă rog, păi ei nu fac urări, așa cum facem noi, ceilalți. Ei nu-ți doresc să fii fericit. Ei spun: începuturi rele. Pentru că ei știu că viața are întotdeauna o parte dureroasă și atunci îți urează ca durerea să vină la început, pentru ca apoi să-ți rămână doar fericirea. E bine, nu?

— Da… Nu știam.

Adam rămase pe gânduri un moment în timp ce frământa o firimitură de pâine.

— Cred că mi-a cam venit și mie rândul, nu? Eu am trăit deja începuturile rele… Am trăit începuturi rele pentru mai multe vieți, zise râzând.

Fără desert și fără cafea, nota de plată se duse la o sută șaptezeci și doi de euro. Adam puse mâna pe ghiozdanul său, pe care obișnuia să-l ia când rămânea să doarmă la ea acasă. Scoase o pungă din pânză, din acelea care se folosesc pentru a păstra pantofii, și o puse pe masă. Părea grea și făcu un zgomot metalic.

— Cu bacșiș, o sută optzeci, spuse Adam zâmbind.

Și, deschizând punga, începu să scoată euro și să-i numere, stivuindu-i în coloane mici.

— Toate astea sunt monede? întrebă Soledad uimită. Ai jefuit un tonomat?

Adam izbucni în hohote de râs ca un copil, făcu o criză de râs și aproape că-i dădură lacrimile.

— Nuuuuu… Idiotul de Chispas mi-a plătit o parte din bani așa, în euro, îți vine să crezi? spuse în cele din urmă ștergându-și ochii.

Umpluse masa cu grămezi de monede, optsprezece coloane de zece euro fiecare. Chelnerul, uluit, plecă și reveni cu o tăviță în care să pună banii. Îi numără în timp ce-i arunca în tăviță.

— Și o sută optzeci. Mulțumesc. Ce grei sunt, spuse băiatul.

Soledad luă tăvița cu ambele mâini. Da, era grea. Adam era în continuare amuzat. O îmbrățișă când se ridicară și o sărută pe buze, ceea ce pe Soledad a neliniștit-o destul de mult, întrucât cei de la restaurant o cunoșteau. Se smuci cu oarecare violență de la pieptul rusului.

— Hai să mergem acasă!

Amândoi se îmbătaseră puțin și noaptea era ciudată. Ajunseră la apartamentul lui Soledad și, de îndată ce intrară, Adam ceru un whisky.

— Nu ți se pare că am băut deja destul?

— Astăzi este o zi specială, răspunse rusul zâmbind.

De ce specială? Pentru că o să mă părăsească?

— Servește-te singur! Știi unde este, spuse ea.

În timp ce Adam cotrobăia prin bucătărie, Soledad puse puțină muzică. Alese *Chaconne* de Bach, în versiunea pentru pian a lui Busoni, interpretată de Rhodes. Îl auzi pe rus ducându-se la baie, cu paharul zăngănind în mâna lui ca o jucărie. *Chaconne* începu să-și împrăștie notele grandioase. Lui Bach îi muriseră unsprezece copii și apoi decedase soția lui, pe care o adora. A scris această piesă cutremurătoare când a rămas văduv, în amintirea soției sale. Dragoste și moarte.

— Ce-i asta?

Tonul vocii lui Adam, grav și tăios, o făcu pe Soledad să tresare. Se întoarse spre el. Escorta se afla în ușa sufrageriei ținând brațul întins și arătându-i un obiect vestimentar șifonat. Inima îi sări în piept.

— De ce scotocești în dulapurile mele?

— Nu scotocit nimic. Căutam aspirină. Pentru mâine nu mahmureală.

Încordarea îl făcea să se exprime ca o telegramă.

Soledad se apropie de el și-i luă cămașa din mână. Vechea cămașă a lui Adam, cea pe care o purta în noaptea în care se cunoscuseră, încă pătată de sângele uscat al negustorului.

— Nu știu. Nu-mi aminteam că era acolo. Am pus-o deoparte ca s-o arunc și apoi am uitat.

— Nu-i adevărat. Era foarte frumos împăturită și pusă bine. Era ascunsă sub prosoape. De ce?

Soledad ridică din umeri. Era delirant, știa asta, dar păstra aroma lui Adam. Nu fusese în stare să se descotorosească de ea.

— Ți-am spus că am uitat că era acolo. Haide, o arunc chiar acum și gata.

Se duse până la bucătărie, apăsă pe pedala coșului de gunoi și aruncă înăuntru cămașa. Îi păru rău să facă asta. Se întoarse, iritată, și îl înfruntă pe

rus, care o urmărise. Alcoolul nu era un sfetnic bun, se gândi Soledad; făceau din țânțar armăsar.

— Gata!

Tânărul o privea îngrijorat.

— Ești țicnită, șopti.

Și vorbea foarte serios.

Atunci ceva se frânse în interiorul lui Soledad, ușile mâniei și ale frustrării cedară și o furie cețoasă și de neoprit o inundă.

— Iar tu ești un mincinos, ești un mincinos blestemat, ești un profitor și un mincinos! Tu ai iubită și mă înșeli când spui că nu, și pleci cu ea, și vrei să mă storci de bani ca să pleci!

— Dar ce tot spui? Despre ce vorbești? Nu-i adevărat. Cine ți-a spus asta? întrebă el năucit.

— Nu mi-a spus nimeni! Știu eu! Te-am văzut! Te-am urmărit de câteva luni! Știu totul despre tine, mincinosule! Am vorbit cu Jerusalem! Știu că vrei să te însori cu ea! Știu că veți pleca în Brazilia de îndată ce vei obține banii pentru a pleca! Dar n-am să-ți mai dau niciun euro în plus, ai auzit? Nici un euro!

Adam o privi înspăimântat, cu gura căscată. O tăcere dură și scârțâitoare ca gheața se așternu asupra lor. Până când rusul își recăpătă dintr-odată mobilitatea, ieși repede din bucătărie și părăsi locuința trântind ușa.

Când avusese loc întâmplarea aceea, Soledad avea optsprezece ani, iar ultimii doi, de când o internaseră pe sora ei, fuseseră un coșmar. Nu doar că rămăsese fără jumătatea ei, sora ei geamănă, singura ei prietenă și ancora ei afectivă în fața vieții furtunoase, ci, în plus, era îngrozită de ideea de a-și pierde și ea judecata. Ca să nu mai vorbim despre îngrijorarea pe care i-o producea tratamentul brutal care i se aplica lui Dolores, electroșocurile, supramedicația care o menținea într-o stare aproape de legumă. La început, Soledad crezuse că toate astea erau necesare, că boala teribilă a surorii sale necesita remedii teribile. Dar apoi a început să cerceteze pe cont propriu despre tulburările mintale, a citit texte de Cooper, de Laing și de Basaglia și a devenit o apărătoare îndârjită a antipsihiatriei, pe atunci foarte la modă; și gândul îngrozitor că sora ei era distrusă ca persoană din cauza doctorilor și a mamei lor nu o lăsa să trăiască. Din nefericire pentru ea, pe atunci majoratul încă era la vârsta de douăzeci și unu de ani. Nu putea face nimic pentru Dolores și abia se putea ajuta pe sine însăși. Când a terminat liceul, a căutat de lucru ca recepționeră la un birou de avocatură și, cu salariul ei, s-a înscris la Universitatea de Filosofie și Litere. Voia să se specializeze în Istoria Artei, dar mai întâi trebuia să facă două cursuri la comun. Orele nocturne erau deprimante; toți studenții erau mai în vârstă decât ea, majoritatea erau femei, multe dintre ele călugărițe, iar puținii bărbați înscriși erau fie preoți, fie domni sfrijiți cu chelii premature, genți din plastic negru ponosite și pantofi cu bot ascuțit.

Mai puțin Pablo.

Pablo împlinise deja douăzeci de ani, fiindcă pierduse doi studiind Dreptul. Avea ochii verzi, părul ondulat, față de motan, un zâmbet malițios care-i desena gropițe delicioase în obraji. Voia să

se specializeze în Psihologie și era alt adept împătimit al antipsihiatriei. Asta, de asemenea, i-a unit. Au devenit prieteni în mod firesc, pentru că erau cei mai tineri din clasă; au devenit amanți într-o lume iremediabilă, fiind parcă împinși de forța gravitației, pentru că era perioada iubirii libere și încă nu apăruse SIDA; și pentru că Soledad nu i-a spus că era virgină, că el era primul bărbat din viața ei și, de asemenea, primul prieten. Gemenilor le este greu de obicei, mai ales în tinerețe, să aibă legături intime cu ceilalți oameni.

Soledad n-a fost niciodată mai fericită decât atunci în toată viața ei. A cunoscut ce înseamnă bucuria și a crezut că era o emoție minunată ce avea să dăinuie în viața ei. Raiul a durat primul trimestru al anului universitar. În ultima zi de cursuri, înainte de vacanța de Crăciun, Soledad întrebă:

— Ce facem de Crăciun?

Pablo o privi mirat.

— O să iau cina cu familia mea, desigur!

Soledad nu-i povestise că ea nu avea familie, că tatăl ei le abandonase, că mama ei era dușmanul și că sora ei era internată într-un sanatoriu: când te simți atât de diferit, preferi să uiți ceea ce ești. Dar înțelese perfect că Pablo avea altă viață, o viață mai bună, și că nu-și putea petrece Crăciunul împreună cu ea. Așa că, foarte rezonabil, spuse:

— Bine. Atunci, ce-o să facem de Revelion?

Tânărul se strâmbă, făcu o față ciudată, ridică din umeri.

— Nu știu. Poate că plec cu vreun prieten la Barcelona, încă n-am stabilit clar. Dar noi doi mai vorbim.

Și asta făcu Soledad: îl sună. Prima dată când îi telefonă a fost la o oră după această conversație, de îndată ce a ajuns acasă, ca să vadă dacă aveau să se întâlnească a doua zi. Nu, Pablo nu putea. Trebuia să se ducă împreună cu sora lui să cumpere cadouri de Crăciun. Și apoi trebuia să învețe. Și

apoi să se vadă cu cineva. A doua zi, Soledad îi telefonă din nou de dimineață. Și la prânz. Și pe seară. Nu înțelegea de ce, dintr-odată, Pablo părea că fugea de ea, când cu patruzeci și opt de ore înainte fusese atât de fermecător și atât de drăgăstos. Respingerea nebănuită a băiatului o făcu să intre în panică și, inocentă și neștiutoare cum era în ceea ce privește dragostea, nu înțelegea că anxietatea ei era ceea ce-l speria pe Pablo. A treia zi, prietenul ei nu-și mai făcu apariția. Când îl suna la serviciu, răspundea un coleg și îi spunea că era cu un client; când telefona acasă la el, răspundea sora lui. Apoi începu să i se spună că plecase într-o călătorie, dar Soledad știa că nu era adevărat, pentru că îl urmărea. Într-o zi a țipat la sora lui: minți, minți, tocmai l-am văzut intrând în bloc, sunt în cabina telefonică de la colț. Sora lui îi închise telefonul. Apoi mai sunase de încă zece ori ca să-și ceară scuze, dar nu-i mai răspunsese nimeni. Atunci îi scrise o scrisoare foarte lungă în care-i cerea iertare și-i spunea că-l iubea și că trebuiau să vorbească și că avea să stea toată după-amiaza acasă, lipită de telefon, așteptând răspunsul lui. Îi puse personal scrisoarea în cutia poștală a blocului în care locuia el. Stătuse, într-adevăr, toată după-amiaza și toată noaptea de gardă, dar nu sună soneria nici măcar o dată. Îi scrise o a doua scrisoare reproșându-i comportamentul și spunându-i că, dacă ea era atât de agitată, era din vina lui, deoarece nu înțelegea ce-i făcuse pentru ca el să se poarte așa cu ea, că nu înțelegea ce li se întâmplase, că nu voia decât să stea de vorbă cu el pentru a-i explica situația. Și pe aceasta i-o puse personal în cutia de scrisori, și apoi pe a treia, și pe a patra, și pe a cincea, scrisori în care alterna reproșurile cu declarațiile de dragoste, cu bănuiala chinuitoare că el se îndrăgostise de alta și cu cele mai abjecte rugăminți. Nu se mai duse la biroul de avocatură și-și petrecea ore întregi în fața locuinței lui Pablo și a xeroxului la care lucra el. Într-o

după-amiază se apropie de ea o femeie, care-i spuse: „Lasă-l în pace pe fiul meu! Caută ajutor și lasă-l în pace pe fiul meu!” A doua zi, Soledad își făcu curaj și intră în magazinul unde se făceau xeroxuri. Toată noaptea își pregătise discursul și tot ce-și dorea era să-l poată vedea liniștită pe Pablo și să-i spună în față: „Asta trebuie să fie o neînțelegere, cineva trebuie să-ți fi spus ceva fals despre mine, este o greșeală enormă, trebuie să vorbim, pentru că eu te iubesc”. Dar, de îndată ce o văzu apărând, fostul ei prieten păli și se îndepărtă de tejghea țipând: „Nu te apropia, nu te apropia, o să fiu concediat din cauza ta, pleacă!”. Oroarea lui evidentă o răni pe Soledad în așa hal, încât izbucni în plâns și nu putu să rostească niciun cuvânt. Atunci sosi un bărbat în vârstă și, apucând-o de un braț, o târî până o scoase din magazin și o lăsă plângând cu sughițuri în mijlocul trotuarului. „Dacă mai intri aici, chem poliția!”, o amenință. Chiar în seara aceea, în timp ce Soledad stătea în fața casei lui Pablo, sosiră gărzile și o arestară.

Petrecu o săptămână în Spitalul Municipal și judecătorul dădu un ordin de restricție împotriva ei. Nu avea voie să se apropie la o distanță de mai puțin de un kilometru de Pablo, așa că a fost nevoită să abandoneze facultatea în anul acela. Dar, în realitate, n-a fost așa de rău, pentru că era atât de deprimată și atât de distrusă, încât oricum n-ar fi fost în stare să studieze nimic. Și, în plus, acum Soledad considera că, la urma urmei, avusese mult noroc. În realitate, mama ei o salvase: era singurul lucru bun pe care îl făcuse pentru ea în toată viața sa. Mama ei sosise la Spitalul Municipal când tocmai o internaseră pe Soledad și spusese: „Ești nebună. Ești la fel de nebună ca sora ta și vei sfârși ca ea”.

Asta i-a spus dementa de mama ei. Și în vorbele ei era atâta ură, încât amenințarea mamei a întărit-o pe Soledad. „Cu mine nu-ți va merge”, se gândi. „Cu mine, nu!”

Așa că decise să convingă echipa de medici de la Spitalul Municipal de buna ei judecată. „Îmi pare rău pentru că m-am dat în spectacol, cred că mi s-au adunat prea multe lucruri, tatăl nostru ne-a abandonat, sora mea geamănă este internată, nu mă înțeleg bine cu mama, mă simțeam foarte singură și foarte nefericită, Pablo a fost prima mea dragoste și cred că mi-am revărsat asupra lui niște nevoi nemăsurate, acum văd asta și-mi pare foarte rău.” Discursul ei era chibzuit și ireproșabil și i-au dat drumul peste câteva zile, cu promisiunea de a se duce periodic la psihiatru. Nimeni n-a știut că, de fapt, ea nu credea ce spunea. În sinea ei, Soledad gândea: „Sunt nebună și voi sfârși la fel ca sora mea”. Și, de asemenea: „Nu voi înceta niciodată să-l iubesc pe Pablo”. Timpul a dovedit că ambele lucruri erau false: nu-i călcase pe urme lui Dolores și pasiunea aceea se ofilise în cele din urmă.

Cu toate acestea, incidentul acela de la vârsta de optsprezece ani a fost craterul de bază al vieții sale, scena pe care s-a desfășurat întreaga ei existență. Dacă ea ar fi una dintre blestematele expoziției, aceea ar fi situația pe care ar alege-o pentru a ieși în evidență ca definiție a destinului ei. „Am iubit până la nebunie, dar asta, ceea ce se numește nebunie, pentru mine este singurul mod înțelept de a iubi”, a zis Françoise Sagan, altă blestemată. Totuși, Sagan a fost de două ori măritată, a avut un copil, s-ar putea spune că a cunoscut iubirea. Probabil că n-a iubit atât de nebunește precum spunea. În schimb, pe ea a însoțit-o mereu groaza pe care i-o provoca furia dezlănțuită a pasiunii sale. Știa că nevoia ei de iubire nu avea sfârșit, că potențialul ei de afecțiune era insondabil și că acea carență îi producea o durere atât de acută, încât putea ajunge să-și piardă rațiunea. Așa cum o pierduse atunci când Pablo o respinsese. Soledad își amintea perioada aceea întunecată: tenebrele înfiorătoare ale sfârșitului

lumii. Înțelegea că existau persoane capabile să iasă din acea prăpastie. Precum Josefina Aznárez, ca Dolores. Acele sărmane femei care vibrau de pasiune și care fuseseră îngropate de vii. Dar ea nu. Cel puțin, Soledad se salvase. Nu se mai dezechilibrase din cauza unei pasiuni; nu mai urmărise pe nimeni niciodată. Până acum.

Întâlnirea aceea neplăcută de la xerox a fost ultima oară când l-a văzut pe Pablo și mulți ani n-a mai știut nimic despre el. Pasiunea se stinsese, dar în realitate aceea continua să fie cea mai mare, singura dragoste adevărată din viața ei: n-a mai putut să iubească niciodată pe altcineva la fel ca pe el, cu aceeași bucurie și aceeași speranță. În urmă cu cinci ani văzuse un anunț mortuar în *El Pais:* „Pablo Espinosa Ortiz, cincizeci și șapte de ani, profesor de psihologie socială la Universitatea Complutense, soția lui, Petra, și fiicele lor, Carlota și Bruna, etcetera”. Fără îndoială, el era. Așadar, se căsătorise și avusese urmași: viața fusese întotdeauna mai generoasă cu el decât cu ea. Deși murise, iar acesta era un aspect, oarecum discutabil, în favoarea lui Soledad. Ei nici măcar nu i-a trecut vreodată prin minte posibilitatea de a avea copii: de așa ceva aveau parte oamenii normali.

Totuși, Soledad credea deseori că și ea ar fi putut avea o viață normală. Acum, după atât de mult timp, înțelegea bine teama lui Pablo. Era un băiat bun; totul părea să indice că o plăcea destul de mult și că o iubea. Dar avea douăzeci de ani și l-a îngrozit nevoia vulcanică a lui Soledad. Dacă ea ar fi fost mai puțin anxioasă; dacă ar fi lăsat ca relația să evolueze în mod firesc, poate că s-ar fi logodit, s-ar fi căsătorit, ar fi avut copii. Ah, infinitatea celorlalte vieți posibile care se deschideau precum coada unui păun în jurul existenței noastre, toate acele modificări ale destinului nostru care ar fi putut avea loc prin simpla schimbare a unui mic detaliu! De fapt,

poate că s-ar fi întâmplat așa în altă lume, poate că ea ar fi fost căsătorită cu Pablo într-un univers paralel cu cel în care trăim. Soledad citise într-un articol despre fizica cuantică faptul că electronii aveau proprietatea ciudată de a putea exista în două locuri diferite în același timp. De aici paradoxul motanului Schrödinger, un experiment imaginar care constă în a presupune că vârâm un motan într-o cutie cu o butelie de gaz toxic ce are cincizeci la sută posibilități să se deschidă; conform teoriei cuantice, în timp ce motanul se află în interiorul cutiei și nu-l vedem, va fi deopotrivă viu și mort, în două dimensiuni suprapuse. Uneori, Soledad încerca să se consoleze pentru îngustimea destinului individual imaginându-și celelalte posibilități, celelalte vieți fantasmagorice. Dacă stătea bine să se gândească, când Rosa Montero vorbea despre inventarea altor realități, poate că era vorba, pur și simplu, despre asta. S-ar putea ca scriitoarea să fi practicat surfing în vreun alt univers. La fel și Philip K. Dick, când își imagina alte vieți. Sau Maupassant. Iar ea, Soledad, poate că în vreo altă dimensiune își plângea văduvia timpurie după moartea lui Pablo.

Uneori, destinul zeflemitor se distrează împerechind fenomene diferite. Când ești nefericit, nenorocirile par să se acumuleze și cad, în cele din urmă, peste tine, ca un potop. După ce Adam plecase noaptea trecută trântind ușa, Soledad nu putuse să pună geană pe geană. Nici măcar nu îi trecu prin cap să se bage în pat: știa că avea să fie bântuită de coșmaruri. Își petrecu orele stând la masa din bucătărie, bând mai multe căni de ceai, pentru a încerca să dilueze nivelul de alcool și să se liniștească. Nu funcționă. La nouă dimineața avea în continuare ochii ieșiți din orbite, capul amețit, trecând obsesiv în revistă aceleași gânduri. Pe deasupra, la ora nouă și două minute îi sună telefonul mobil și iată și a doua dintre coincidențele catastrofice; era Ana Santos Aramburo, directoarea Bibliotecii. Marita Kemp încerca să dea o lovitură; ajungând în acea dimineață la biroul ei, Ana găsise o scrisoare oficială de la Triplu A, în care-i cerea s-o numească pe arhitectă responsabilă cu expoziția, adică deplină responsabilitate și putere de decizie în ceea ce privește expoziția.

— Vino chiar acum aici! Trebuie să ne pregătim răspunsul, spuse Ana și închise.

Și asta făcu Soledad; făcu un duș, se îmbrăcă, bău o cafea dublă și plecă spre Biblioteca Națională, simțindu-și creierul ca de plumb și sufletul înghețat.

Trei ore mai târziu, se întorsese acasă. Mai obosită, mai tristă și cu mai puține perspective de viitor ca niciodată. Consultaseră un avocat în vederea posibilității de a o da în judecată pe Marita pentru că-i furase ideea lui Soledad, dar, având în vedere că nu o înregistrase la Registrul de Proprietate Intelectuală, avocatul le spuse că pe acea cale era imposibil să obțină ceva. Descurajate, după ce dezbătuseră mult fără să găsească o soluție, rămăsese ca Soledad să-i

trimită o nouă expunere lui Triplu A prin care să-i explice și să-și apere conceptul expoziției sale. La rândul ei, directoarea nu avea să accepte presiunile lui Antonio Álvarez Arias, deși se temea că asta avea să le pună într-o situație foarte grea.

— Doamna Soledad, doamna Soledad!

Matilde, portăreasa, cobora în fugă scările cu mătura în mână. Soledad deschise ușile liftului.

— Da?

— A venit băiatul ăla tânăr care este cu dumneavoastră… Care uneori este cu dumneavoastră. Și eu i-am zis că ați ieșit, dar a urcat oricum și mi-a spus că are cheie, sper că nu e nicio problemă…

— Nu, e în regulă, Matilde, mulțumesc!

Închise ușa liftului cu mâini tremurânde și cu inima săltându-i în piept. Ce proastă era, iremediabil de proastă! Cum era posibil ca întoarcerea lui Adam să o entuziasmeze? Cu câteva ore mai înainte îi spusese cele mai înfiorătoare lucruri, dar acum nu-și putea reprima un zâmbet. Încă existau viață și speranță, după întâmplarea neplăcută din seara trecută.

Zâmbea în continuare când răsuci cheia în yală; din cauza agitației îi căzu legătura de chei pe jos. O luă și intră.

— Adam?

Și iată a treia coincidență catastrofică: rusul își ivi capul pe ușa din sufragerie cu o expresie ciudată a feței; și, înainte să poată spune cineva ceva, lângă el apăru Jerusalem.

— Ce… ce… ce caută ea aici? Cum ai îndrăznit s-o aduci în casa mea? se bâlbâi Soledad, stupefiată.

Un fulger de teamă îi străbătu creierul.

— Ce vreți de la mine? Ce aveți de gând să faceți? De ce ați venit?

Brusc, se trezi cu spatele lipit de ușa închisă: probabil că se dăduse înapoi fără să bage de

seamă. Adam se apropie arătându-i mâinile cu un gest liniștitor.

— Calmează-te, stai liniștită, nu vrem să-ți facem nimic, avem nevoie de ajutor, nu știm unde să ne ducem! imploră rusul.

— Ieșiți din casa mea, afară din casa mea!

— Nu, te rog, așteaptă, chinezii vor să ne omoare! Mi-au distrus apartamentul, azi-dimineață mă așteptau, a trebuit să fugim!

— Chinezii?

— Depozitul din cartierul Vicalvaro. Jumătate din tonomatele din Madrid sunt ale chinezului. Sacii cu bani erau acolo. Eu doar am luat câțiva euro din fiecare sac. Foarte puțini, mai nimic. Am crezut că n-aveau să-și dea seama.

Lângă el, Jerusalem tăcea frământându-și mâinile.

— Și ea?

— Am dormit cu ea azi-noapte… L-am dus pe fiul ei la grădiniță de dimineață… și când ne-am întors în apartamentul meu, ei erau acolo… Totul era distrus… Era cât pe ce să pună mâna pe noi…

Dormise cu ea azi-noapte, atât putu să audă Soledad. În timp ce ea agoniza neliniștită în bucătărie, nemernicul acela dormea în brațele frumoasei Jerusalem.

— Imbecilule! mormăi Soledad. Ești un imbecil!

Văzu roșu în fața ochilor, apoi negru, i se topi creierul, înecat în fiere. Se luptă stângace cu ușa și, când reuși să o deschidă, ieși ca din pușcă alergând pe scări, în jos.

Cu informațiile pe care i le dăduse Adam în perorațiile sale lungi despre munca lui la chinezi și cu puțină căutare pe Google, Soledad localiză repede depozitul. Se afla în poligonul industrial F-2 din Vicalvaro, pe strada Cobre, fără număr. Introduse adresa în GPS-ul mașinii sale, dar nu-l mai actualizase de mulți ani și acum se rătăcise. Se afla într-o veche zonă industrială semiabandonată; existau hale cu acoperișuri din uralit prăbușite, loturi împrejmuite cu gard din sârmă care deveniseră gropi de gunoaie, ziduri înnegrite de foc. Era un loc înfiorător, se gândi Soledad cutremurându-se în timp ce verifica dacă pusese siguranța la ușile mașinii. Părea un decor dintr-un film futurist și distopic. Din când în când, întâlnea o mașină, un camion, o persoană. Zona era atât de neprimitoare, încât îi era frică mai mult să se întâlnească cu cineva decât să fie singură.

În cele din urmă, după ce se învârti de o mie de ori și străbătu de trei ori același bulevard principal, o stradă îngustă cu felinare sparte și containere de gunoi pline ochi, reuși să vadă o plăcuță pe care scria strada Cobre. O luă pe acolo și, la vreo trei sute de metri, văzu depozitul. Era o hală enormă, sau mai bine zis mai multe hale unite, vopsite recent în alb și cu ușile metalice în roșu. Deasupra intrării principale erau, de asemenea, niște afișe vopsite tot în roșu, cu litere chinezești.

Parcă la o distanță prudentă și privi uluită împrejurimile. Clipi: o usturau ochii. Oboseala după o noapte albă și tensiunea o cam amețiseră, ca și cum ar fi fost sub efectele unui drog. Aspectul sinistru al cartierului dezvolta senzația de irealitate. Soledad nu știa prea bine de ce se dusese în locul acela. Mă rog, ba da, să se răzbune. La asta se gândise când ieșise în fugă din casă. Să se ducă să-l vadă pe faimosul chinez și să-i spună: „Știu unde este imbecilul ăla. Dacă-mi promiteți că nu-l omorâți, vă pot duce la un bar, de exemplu, și

vi-l pun pe tavă. Din partea mea, îi puteți trage vreo două palme și o sperietură zdravănă”. Gândul acela fu o consolare în timp ce conducea spre Vicalvaro; acel vis de răzbunare fu o ușurare. Dar acum, când se afla în acel loc și lumea începea să devină un coșmar, planul i se părea din ce în ce mai delirant, mai absurd, mai periculos. Dar ce altă opțiune avea? Să se întoarcă, pur și simplu, la naufragiul vieții sale? Nu suporta gândul că trebuia să-și înfrunte realitatea.

— Ești nebună! țipă.

O femeie matură într-un Audi vechi, parcat într-un poligon industrial dărăpănat țipând de una singură că era nebună. Era un caz pierdut. Trebuia să plece de acolo, știa asta, partea rațională a minții sale îi spunea „pornește motorul și pleacă”. Dar o altă parte a ei se încăpățâna să meargă înainte, o zonă abisală ce uneori punea stăpânire pe ea, pulsația aceea distructivă care o făcuse să-l sune în continuare pe Pablo, să-i scrie în continuare, să-l urmărească. Era împinsă de inerția rănii sale, de încăpățânarea unei dureri foarte vechi. Era precum *Titanicul,* care, chiar și cu defecțiuni, și-a continuat deriva de neoprit spre catastrofa sigură a aisbergului. Lui Soledad i se făcu greață, întreaga ei viață părea că se prăbușea, gândi ea. De ce să nu participe puțin la acest proces?!

Coborî din mașină și se îndreptă spre depozit. Era ora trei după-amiaza, își spuse plină de speranță: cu siguranță, la ora asta nu era nimeni acolo. Urcă cele patru trepte de la intrarea principală și împinse ușa. Dădea într-o cămăruță, cu o tejghea și un chinez în spatele ei.

— Bună, spuse bărbatul.

— Bună. Am venit să-l caut pe… brusc, își dădu seama că nu știa cum îl chema. Pe director, pe șef, pe stăpânul acestui loc.

Recepționerul o privi impasibil.

— De ce?

— Spuneți-i că vin din partea lui Adam Gelman… A lui Adam electricianul.

Recepționerul vorbi la telefon în limba lui. Apoi închise și spuse:

— Așteptați!

Soledad așteptă, din ce în ce mai agitată, mai amețită. După câteva minute, o fată asiatică foarte frumoasă, îmbrăcată într-un costum elegant, intră pe singura ușă interioară care exista în cămăruță.

— Veniți cu mine, vă rog!

Trecu pragul în urma ei și scoase o exclamație: de cealaltă parte se deschidea un spațiu imens, plin de rafturi tubulare; porneau de la podea până la tavanul înalt și erau ticsite de tot felul de obiecte. Șiruri de străzi șerpuiau printre rafturi, creând un efect amețitor de labirint. Soledad o urmă pe fată, simțindu-se din ce în ce mai mult în afara realității. Îi țiuiau urechile, îi era greu să respire. Urma să aibă un atac de panică. Merseră, traversară intersecții și virară printre sectoare întregi de urși din pluș, baterii de bucătărie, adidași, uscătoare de păr. După câțiva metri, Soledad deja se rătăcise.

Deschiseră altă ușă și ajunseră la ceea ce părea zona birourilor: un culoar și încăperi de-o parte și de alta și oameni care intrau și ieșeau. Fata se duse până în capăt și lovi ușor cu articulațiile degetelor într-o bucată de pânză. Cineva răspunse ceva în chineză dinăuntru.

— Intrați, vă rog! spuse fata.

Soledad înghiți în sec și intră într-un birou de dimensiuni medii. O masă placată, fișete din metal, vreo două scaune urâte de birou. Mobilele cele mai ieftine de pe piață. În spatele mesei, un tip slab și mărunțel, cu aspect tânăr: nu-i dădea mai mult de patruzeci de ani, deși nu se știe niciodată când e vorba de asiatici. Era îmbrăcat cu o cămașă albă fără cravată și o haină neagră banală, care-i era mare. Părea o rudă îndoliată cu un costum împrumutat. Nicio legătură cu ideea de mafiot pe

care și-o făcuse ea despre el; deși, desigur, poate că acela nu era șeful.

— Dumneavoastră sunteți… directorul acestui loc? șovăi Soledad.

— Da. Sunt cel cu care trebuie să vorbiți. Iar dumneavoastră vă numiți…?

— Soledad. Soledad Lopez, improviză brusc, gândindu-se că era mai bine să nu-și dea numele adevărat.

Păcat că-și spusese prenumele adevărat.

— Foarte bine, doamnă Lopez, spuneți-mi cu ce vă pot ajuta!

Se exprima foarte corect și fără vreun accent.

— Vorbiți foarte bine limba noastră.

— Sunt spaniol. M-am născut în Madrid. Mi s-a spus că veniți din partea electricianului rus, zise expeditiv.

Soledad se cutremură.

— Mă rog, nu vin chiar din partea lui… dar, da!

Chinezul o privi impasibil.

— Bărbatul acela e un idiot, zise pe un ton liniștit. Bineînțeles că știți că ne-a furat bani.

Soledad înghiți în sec.

— Așa… așa mi s-a spus, dar adevărul este că nu știu nici cât, nici cum s-a întâmplat.

Bărbatul încuviință și tastă ceva pe calculator. Întoarse ecranul către Soledad, pentru ca ea să poată vedea imaginile. Adam apăru în alb și negru, filmat de sus. Se afla lângă o masă pe care erau vreo douăsprezece sau mai multe pungi din pânză; escorta deschidea săculețele, lua câtiva pumni de monede din fiecare și le arunca în rucsacul lui cu scule.

— Electricitatea era întreruptă, el însuși o întrerupsese cu pretextul reparației pe care o făcea și presupun că credea că, fără lumină, nu funcționau camerele de supraveghere, dar avem un sistem de siguranță pe bază de baterii tocmai în caz că se întâmplă așa ceva. Și, pe deasupra, tocmai fuseseră aduși sacii și încă nu fuseseră

numărați și presupun, de asemenea, că el a crezut că, luând câțiva euro din fiecare pungă, n-avea să bage nimeni de seamă. Dar, în primul rând, tonomatele înregistrează deja toți euro care intră; și apoi, în plus, pungile se cântăresc, iar greutatea ne dă suma exactă. E o complicație inutilă să numeri apoi fiecare euro, un fel de tradiție, o facem, dar în realitate nu este nevoie. Adică, după cum vă spuneam, rusul acela este un idiot.

Soledad contempla ecranul, hipnotizată.

— Cât… cât a luat?

— Cinci mii o sută optzeci și șapte de euro, mai mult sau mai puțin. Uitați.

Chinezul apăsă pe tastatură și imaginea se schimbă. Acum, camera îl arăta pe Adam în exterior, ieșind din hală și târând cu greu rucsacul pe jos. Se vedea că voia să se comporte normal, dar era destul de ridicol.

— Sunt treizeci și opt de kile și nouăzeci de grame. Fiecare euro cântărește șapte grame și jumătate. Calculați și dumneavoastră, spuse chinezul netulburat.

„Ca un copil”, se gândi Soledad. Patruzeci de kilograme de monede și bucuria aceea infantilă. Târârea aceea absurdă a rucsacului. Proiectul acela catastrofic de delincvență. I se umeziră ochii. Când Adam îi vorbise lui Jerusalem despre o afacere profitabilă, nu se referise la a o stoarce de bani pe Soledad.

— Pot să întreb ce fel de relație aveți dumneavoastră cu electricianul? întrebă bărbatul.

Soledad oftă. Știa deja de ce se afla acolo. Acum înțelegea de ce se dusese acolo. Pentru a afla. Și pentru a interveni.

— Îl cunosc. Este un prieten. Este un idiot, da, dar nu e un băiat rău. Și este speriat pentru că v-ați dus la el acasă.

— Ne-am dus doar ca să ne căutăm banii. Nu i-am găsit, așa că acum va trebui să-l denunț la poliție.

— Uitați, sunt dispusă să vă plătesc suma pe care v-a furat-o dacă chestiunea rămâne încheiată.

— Hmmm… nu știu. E bine să le dai o lecție unor astfel de oameni…

— Vă voi da șase mii de euro.

— Eu cred că ar trebui să-l denunț.

— Șapte mii și siguranța că Adam nu va păți nimic… și nici altcineva.

— Bine. Șapte mii. Pentru toate neplăcerile. Și bineînțeles că nimeni nu va păți nimic, nu știu ce vreți să insinuați. Ne puteți face un transfer bancar. Voi aștepta până mâine, dacă nu, mă duc la poliție. Trimiteți banii azi. Acesta este contul bancar, spuse întinzându-i o carte de vizită.

CASA FERICITĂ, EXPORTURI ȘI IMPORTURI, scria pe cartea de vizită. Pe partea cealaltă scria în chineză. Trebuia să-și vândă o parte din fonduri, avea să-i ceară banii cu împrumut Anei Santos Aramburo, sau mai bine lui Miguel, fostul ei șef de la Triángulo. Avea să se descurce ea într-un fel ca să-i strângă.

— Totuși, să lăsați toți acei bani acolo, la vedere, fără supraveghere, la îndemâna oricui… Nu vi se pare că este tentant? Nu credeți că o parte din vină este și a oamenilor dumneavoastră? spuse Soledad, iritată din cauza pungășiei.

— Desigur. Iar cel care a comis această greșeală a fost deja pedepsit cum se cuvine, puteți fi sigură de asta.

Soledad își imagină degete mari amputate, bătăi cu bâte de baseball, tot ceremonialul răzbunător al Mafiei. Probabil că fața ei exprima spaimă, căci chinezul izbucni în râs. Acela fu primul gest expresiv de pe chipul lui de piatră.

— Stați liniștită… Este unul dintre verii mei mici. Doar l-am trimis șase luni să strângă orez pe plantația din Guilin, ca să se maturizeze. Am impresia că ați văzut prea multe filme cu gangsteri. Uitați, eu sunt doar un om de afaceri. Tonomatele

sunt absolut legale. Îmi plătesc impozitele. Și muncesc mult. Seară bună, doamnă Lopez!

Soledad ieși din hală ca în transă. Ceva se dezlegase în interiorul ei. Era mai liniștită. Și, de asemenea, mai tristă. Furia era un mod de a fugi de suferință. Se îndreptă zăpăcită spre mașină și, dintr-odată, își dădu seama că-i lua cam mult să ajungă. Își înălță capul și aruncă o privire în jur: Autoturismul ei Audi nu mai era acolo. Cum de era posibil așa ceva? Neliniștită, privi de-o parte și de alta a străzii. Nimic. Nu era. Existau trei furgonete parcate în fața depozitului și nu se zărea nici un alt vehicul. Probabil că i-l furaseră.

Rămase șocată. Și acum ce să facă? Privi speriată împrejurimile ostile. Mai lipsea doar să fie atacată, violată, decapitată. Avea să cheme un taxi și să-l aștepte la intrarea în depozit, se gândi ea. Își scoase telefonul mobil și începu să se întoarcă grăbită spre hală: se îndepărtase prea mult fără să-și dea seama și acum se simțea lipsită de apărare în acel teritoriu sălbatic. Atunci auzi un scârțâit de cauciucuri și o mașină apăru derapând pe la colț și se opri în fața ei, blocându-i calea. Soledad țipă. Un chinez tânăr ieși din automobil.

— Mașina dumneavoastlă, doamnă!

Soledad clipi; corect, era vechiul ei Audi albastru-închis. Uluită, se așeză la volan. Băiatul se sprijini de fereastra deschisă.

— Numelele de înmatliculale, pe scaun, spuse arătând spre interior.

Soledad privi: într-adevăr, cele două plăcuțe cu numerele de înmatriculare ale mașinii ei erau pe scaunul copilotului.

— Îmi pale lău, aici hoții sunt foalte lapizi. Domnul Liao îi pale lău mica neplăcele.

Acestea fiind spuse, se îndreptă de spate și lovi ușor de două ori acoperișul autoturismului, așa cum fac mecanicii la cursele de mașini pentru a le indica piloților că pot să pornească.

Iar Soledad, ascultătoare, plecă.

Stăteau toți trei în sufragerie, așezați unul lângă altul pe canapea, foarte țepeni și gătiți ca o familie model. Adam, Jerusalem și Rubem. Când o interogase pe mulatră la ea acasă și aflase că atât numele ei, cât și al fiului ei se terminau în M, Soledad se simțise pierdută: acea consoană finală atât de puțin întâlnită semnala iubirea lor predestinată, acele M-uri indicau destinul lor. Adam, Jerusalem și Rubem. Băiețelul apuca cu două degețele două bucățele de ciocolată pe care i le dăduse Soledad, dar nu îndrăznea să le mănânce. Era un copil foarte educat, atât de serios și de matur cum nu pot fi decât copiii care au suferit. Toți trei o priveau fără să clipească. Soledad ar fi vrut să țipe și să plângă, dar în loc de asta zise:

— Așadar, pleci, până la urmă, în Brazilia?

— Da. La Bahia! Eu sunt de acolo. Cunoști? Este foarte frumos, spuse fata cu accentul ei delicat.

Soledad hotărâse să le dăruiască banii pentru datorie. Mai bine să facă lucrurile în stil mare. Cu ce-i rămăsese din furt după ce plătise biletele de avion, plus economiile pe care le avea, îndeosebi banii pe care ea i-i plătise pentru că i-o trăsese, își zise Soledad cu o brutalitate care o liniștea puțin, Adam avea de gând să o ia de la capăt în cealaltă parte a lumii. Cine știe ce avea să se aleagă de el? Era un bărbat care se afla exact pe muchie de cuțit, pe însăși balamaua existenței sale; putea gravita spre ilegalitate și să sfârșească în închisoare sau putea să-și clădească o viață decentă. Atât de mulți oameni treceau prin momente critice asemănătoare, în care era în joc viitorul lor! De exemplu, André Malraux, foarte respectatul André Malraux, scriitor celebru și ministru de stat și de cultură împreună cu De Gaulle, care, în 1923, la vârsta de douăzeci și unu de ani și deja căsătorit, a călătorit în Cambodgia cu soția lui pentru a fura piese de artă antice. Au fost prinși smulgând

rămășițe dintr-un templu și l-au condamnat la trei ani de închisoare, deși n-a stat decât câteva luni închis datorită faptului că scriitorii s-au mobilizat în favoarea lui. A fost o greșeală care nu s-a mai repetat; din acel moment l-au așteptat succesul, respectabilitatea, consacrarea. Desigur că niciun intelectual nu avea să manifeste în favoarea sărmanului Adam.

— Mulțumim foarte mult pentru tot ce ai făcut pentru noi. Îți suntem cu adevărat foarte recunoscători, spuse Jerusalem.

Adam era în continuare țeapăn și mut. Ciocolata se topea în mâna băiețelului și Soledad începu să se teamă pentru canapeaua ei. Ar fi vrut să bată din picioare și să-și smulgă părul din cap, dar în loc de asta zise:

— Nu-i nimic. Important este să faceți ceva bun cu viețile voastre, să fiți înțelepți.

I se făcu scârbă când se auzi: părea un preot care ținea o predică.

— Te vom face să te simți mândră de noi, răspunse fata.

Soledad vorbise cu Adam cu câteva zile în urmă. Iar el îi spusese:

— Desigur că mi-ai plăcut, desigur că-mi placi, dar ce-ai vrea? Sunt îndrăgostit de Jerusalem. Tu și cu mine n-avem niciun viitor.

Bineînțeles. Bineînțeles. Era greu de acceptat ca un idiot capabil să fure un rucsac cu patruzeci de kilograme de monede să-ți dea lecții. Dar avea foarte mare dreptate.

Și, în plus, Adam nu era idiot. Era inocent. Și nevoiaș. Și era destul de distrus. La fel ca Soledad.

Așa că familia fericită pleca în Brazilia a doua zi și venise să-și ia rămas-bun. Atât de tineri, atât de frumoși… Cu întreaga viață în fața lor, în timp ce ei nu-i mai rămânea decât să coboare de pe scenă și să stingă luminile. „Nu intra docil în noaptea aceea lungă, / Bătrânețea ar trebui să ardă și să se înfurie la sfârșitul zilei, / Furie, furie

împotriva morții Luminii”, zisese cu luciditate Dylan Thomas. Își spuseseră tot ce avuseseră de zis, așa că se ridicară în picioare. Nu se atinseseră de cafele, iar copilul avea în continuare ciocolata lipită de degețelele sale unsuroase. Jerusalem se agăță de gâtul lui Soledad și o sărută pe obraz: părul ei țeapăn și ondulat îi zgâria fața.

— Mulțumesc, mulțumesc, o să-ți scriem! spuse fata.

Și apoi îl luă de mână pe copil și se întoarse spre Adam cu atitudine de proprietară.

— Te aștept în lift.

Rămaseră singuri lângă ușa crăpată. Rusul o privea tăcut, extrem de chipeș. Ce nenorocire blestemată că-i părea în continuare atât de chipeș! Aceea era, cel mai probabil, ultima dată când avea să-l mai vadă. Acum, gigoloul avea să treacă ușa aceea și să se îndrepte spre oricare dintre posibilitățile viitorului său: spre o viață rezonabil de fericită împreună cu gingașa Jerusalem, sau spre distrugerea provocată de un cancer prematur, sau spre inventarea unui nou tip de baterie electrică ce avea să-l îmbogățească, sau spre o condamnare de douăzeci de ani de închisoare pentru uciderea unui bărbat într-o dispută. Sau poate spre toate acele destine laolaltă în diferite universuri pline de pisoi.

— Soledad… spuse Adam.

Dintr-odată, ochii i se umeziră și vocea i se frânse și-i deveni fornăită, ca înecată în lacrimi.

— Niciodată n-a făcut nimeni așa ceva pentru mine. Nimeni, niciodată, se bâlbâi cu vocea tremurândă.

Iar Soledad îl detestă, pentru că o privea așa cum privești o mamă.

Se îmbrățișară. Aroma lui, moliciunea lui. Apoi rusul se retrase și zâmbi emoționat.

— Adio! șopti.

Soledad ar fi preferat să se sinucidă, dar în loc de asta spuse:

— Să fii fericit! Să fii foarte fericit!
Și era sinceră.

Apa cădea pe capul și pe umerii lui Soledad, caldă, foarte caldă, aproape rănind pielea înroșită. Nu avea să-l mai vadă niciodată pe Adam, se gândi fără să vrea, doar bălăcindu-se în lacul tristeții. Nu avea să-l mai vadă niciodată pe Adam și poate că nu avea să mai aibă niciodată un amant în toată viața ei, își continuă cugetarea, adâncindu-și rana. Nu avea să-l mai vadă niciodată pe Adam, poate că nu avea să mai aibă niciun amant în toată viața ei și, în plus, era miercuri, adăugă îndurerată pe lista nenorocirilor. Miercuri, ziua în care o vizita pe sora ei Dolores. Realitatea irupea cu toată brutalitatea ei, iar Soledad nu putea contracara durerea aceea cu febra consolatoare a pasiunii. Ah, dacă omul și-ar putea șterge memoria la fel cum își curăța trupul, se gândi în timp ce își dădea cu săpun. Dar nu: amintirea suferinței se agăța de cap ca un păduche. În plus, nimic nu avea să schimbe faptul că în acea zi era miercuri și că trebuia să o înfrunte din nou pe sora ei geamănă.

Dolores, eterna prizonieră, Dolores, atât de liniștită, în timp ce ea, Soledad, mergea de colo colo, intra și ieșea, călătorea și iubea, crezându-se vie și, mai ales, crezându-se la adăpost de bătrânețe. Pentru că una dintre cele mai răspândite iluzii este să credem că noi nu vom fi precum ceilalți bătrâni, că noi vom fi diferiți. Dar apoi vârsta întotdeauna te prinde în ghearele ei și sfârșești tremurând la fel de mult, la fel de instabil și curgându-ți balele. Soledad știa bine care-i era viitorul, știa în ce avea să se transforme, pentru că Dolores era portretul lui Dorian Grey pentru ea, Dolores îmbătrânise cu înverșunare în cavoul ei în timp ce ea alerga prin lume; dar oricât de mult s-ar fi străduit Soledad, oricât de mult ar fi dat de șapte ori înconjurul parcului El Retiro făcând jogging în fiecare zi, în cele din urmă avea să fie prinsă din urmă de portretul ei. În cele din urmă, aveau să

semene din nou, ea și Dolores, ca două picături de apă.

Așadar, asta era tot? Cadoul împachetat în culori strălucitoare doar atât ascundea? Soledad își sprijini brațele pe bucățile de faianță albă și lăsă șuvoiul apei de la duș să-i lovească spatele. O durea. Nu-și dorea să fi avut copii, nu suporta copiii, dar se simțea și mai ratată, și mai ciudată. În realitate, ea era rezultatul generațiilor întregi de oameni victorioși, bărbați și femei care, din cele mai vechi timpuri, se descurcaseră pentru a supraviețui copilăriei și pentru a se împerechea, și pentru a da naștere unor copii sănătoși, și pentru a-i crește până când atingeau, la rândul lor, vârsta fertilă și un nou triumf al speciei, și astfel unii după alții, până ajunseră la ea. Și ce făcuse Soledad cu acea moștenire atât de lungă de strădanii și succese? Se veștejise, nu avusese descendenți, eșuase. Pusese capăt acelei înșiruiri de vieți. Soledad era o dezamăgire pentru strămoșii ei.

— Ahhhh, taci odată, plângăcioaso nesuferită!!! țipă sub șuvoiul de apă.

De ce lua mereu totul în serios? Soledad cunoștea alte persoane care nu îndurau atât de greu viața ca ea. Bărbați și femei fără copii și fără parteneri de viață păreau foarte mulțumiți. De ce ea nu putea? Dar, desigur, poate că ei deciseseră ca lucrurile să fie așa; poate că ei nu erau prizonierii propriilor circumstanțe precum Soledad, care simțea că viața ei era o anomalie, o tară pe care trebuia să o ducă în spinare așa cum Rigoletto își căra cocoașa. „Ce groaznic e să fii diform și măscărici, să fiu nevoit să râd când nu vreau decât să plâng”, cânta în mod zguduitor Rigoletto, monstrul cel tragic. Aceea era problema, monstrul interior. Problema era să fii un monstru ca ea, ca Dolores, chiar și ca Adam cel chipeș.

Închise robinetul și o tăcere bruscă precum o atingere de bumbac căzu peste umerii ei. Cabina

de duș era plină de aburi, un nor mic în baie. Puse mâna pe ușa glisantă din geam, complet umed, și împinse spre dreapta pentru a o deschide. Se mișcă o jumătate de centimetru și se opri. Împinse din nou. Nimic. Își folosi ambele mâini și, vârând degetul prin gaura rotundă care folosea uneori ca mâner, trase cu toată puterea, din ce în ce mai neliniștită. Nimic. Paravanul, înalt, mare și greu, care trebuia să alunece între două glisiere metalice situate în tavan și pe jos, părea că ieșise de la locul lui, blocându-se. Soledad era dezbrăcată și curgea apa de pe ea, blocată într-o cabină fără ferestre, înconjurată de pereți din toate părțile, mai puțin prin acea ușă din sticlă care acum era o capcană. Prin bruma de pe sticlă își văzu telefonul mobil pe chiuvetă, dar, bineînțeles, nu putea ajunge la el. Se gândi: „Este miercuri și până vineri nu vine fata care face curățenie”. Se gândi: „Nimeni nu-mi va simți lipsa, nici măcar Dolores; cel mult și din motive de serviciu, Santos Aramburo poate se va întreba ce s-a întâmplat cu mine, dar îngrijorarea ei nu va fi atât de mare, încât să vină la mine acasă”. Soledad cea atât de singură mereu.

Nu știa dacă să râdă sau să plângă, totul era atât de ridicol… și, între timp, începu să-și dea seama că avea să facă un atac de panică. Lovi din nou ușa, trase de ea și o lovi cu piciorul, fără să reușească să se miște nici măcar un milimetru. Trase adânc aer în piept. „Liniștește-te! Liniștește-te!”

— Ajutor! Ajutor! Mă aude cineva? Am rămas blocată în cabina de duș!

Țipă timp de câteva minute fără să primească răspuns. Clădirea era veche de aproape două secole și avea niște pereți foarte groși. Aproape niciodată vecinii nu se auzeau unii pe alții, ceea ce lui Soledad i se păruse minunat până în clipa aceea. Nu, nu avea s-o audă nimeni; și, chiar dacă ar fi auzit-o, salvatorii ei aveau s-o găsească goală și udă ca un pui. Ce umilitor! Ar fi preferat să fie

salvată de fata care făcea curat în casă, dar, desigur, mai erau două zile lungi până când avea să vină. Soledad simți din nou că inima începea să-i bată mai repede, că se asfixia. „Liniștește-te, liniștește-te! Am apă și n-o să mor, deși vor fi două zile îngrozitoare.”

Tremura de frig, așa că se udă din nou cu apa caldă. „De la atâta apă o să sfârșesc veștejită ca o stafidă”, se gândi; și își aminti cu nostalgie de brațele moi ale lui Adam. „Ce ciudat”, își zise Soledad; despărțirea de rus o durea, firește, iar melancolia se lipea de ea ca o melasă groasă. Dar, la drept vorbind, suferința nu fusese atât de acută pe cât se aștepta. Simțea chiar un fel de ușurare, poate pentru că putuse să se elibereze de o relație atât de ambiguă, atât de neliniștitoare. Deși nu, nu era vorba doar despre asta. Mai era ceva. Ceva ce avea legătură cu ceea ce se întâmplase la depozitul chinezilor. Cu clipa aceea în care ea reușise să-l vadă pe Adam în deplina lui precaritate și, făcându-i-se milă de el, îl iubise așa cum era el și se hotărâse să-l ajute. Momentul acela de generozitate rară devenise o altă scenă esențială din viața ei. Nu mai era condamnată doar să repete sau să încerce să evite hărțuirea față de Pablo: acum avea și un minut de iertare de care să-și aducă aminte. Să știe că se putea comporta astfel curățase ascunzișuri tenebroase dinlăuntrul ei. I se părea că acea cocoașă de monstru a ei era puțin mai ușoară.

Oftă; toate aceste lucruri erau în regulă, dar ea era în continuare blocată în cabina de duș, un accident domestic de râs și totuși foarte tulburător. Cum avea să poată rezista două zile închisă acolo? Trase din nou de ușă cu disperare. Nimic. Oftă, aproape dându-i lacrimile. „Stai liniștită, stai liniștită.” Palpă geamul greu și incasabil. Era mai bine să acționeze cu dibăcie decât cu forță. Împinse ușor cu genunchiul paravanul și încercă să-l ridice și să-l tragă în același timp. Simți o

mică oscilație, auzi un clic surd și, brusc, paravanul glisă foarte ușor pe șinele sale, de parcă niciodată nu s-ar fi răzvrătit.

Stupefiată, Soledad rămase uitându-se la gaura acum deschisă, având cale liberă. Făcu un pas în față și ieși din cabina de duș. Atât de simplu. Înainte totul era atât de greu și acum era atât de ușor: era de ajuns să facă un simplu pas. Se înfășură într-un prosop, înghețată, și-și contemplă cu neîncredere fosta închisoare. Avea să aducă pe cineva să-i verifice paravanul și avea să pună un telefon în interiorul cabinei de duș, ca la hoteluri. Nenorocirile care i se puteau întâmpla unui om singur erau atât de variate, atât de neașteptate și atât de nenumărate…

Acum, Soledad se bucura că se obligase să iasă la alergat. Deseori îi era lene să-și pună colanții, adidașii, hanoracul și mai ales să străbată cei aproape doi kilometri dintre casa ei și parcul El Retiro prin centrul Madridului, ticsit de lume și de mașini. Dar acum, ajunsă deja în parc, corpul ei se mișca cu o veselie lejeră. Era duminică, venea primăvara, un covor de margarete micuțe împodobea iarba și păsărelele ciripeau necontenit. Toate femeile erau însărcinate, toți adolescenții se frecau și se mușcau de parcă ar fi vrut să fie și ei, aerul însuși părea plin de viață și de feromoni. În timp ce trecea pe lângă al miilea cuplu de tineri de cincisprezece ani care-și vârau limba până la omușor, Soledad simți din nou o urmă de panică, deznădejdea infinită la gândul că ea poate că nu avea să se mai îndrăgostească, că nu avea să se mai cuibărească la pieptul niciunui bărbat, că nu avea să mai adăpostească un amant înlăuntrul ei, că trupul ei nu avea să se mai înfierbânte cu un alt trup. Ultima oară când făceai dragoste, ultima oară când urcai pe un munte, ultima oară când străbăteai în pas alergător parcul El Retiro. Timpul ticăia inexorabil spre distrugerea finală, ca o bombă, îi venea să țipe, dar, din fericire, se abținu.

Erau mulți oameni în parc și Soledad dădu peste toate personajele obișnuite: vânzătorul de droguri care dădea firimituri de pâine porumbeilor, băiatul care străbătea parcul El Retiro în fiecare zi cu o curea la mână strigând un câine care nu exista, mulatra care de departe părea o tânără frumoasă în bikini stând fericită la soare, dar care, când te apropiai, își arăta adevărata față de femeie de cincizeci de ani, vagaboandă și probabil țicnită, cu toate bunurile ei vârâte în pungi din plastic. Apunea soarele și coroanele copacilor se acopereau de negru pe un cer aproape alb, trecând prin linii de foc electrizante. Dintr-odată, Soledad simți că se ridica, că zbura pe deasupra acelor

coroane întunecate; că putea să vadă parcul de sus ca o pasăre, cu toată acea agitație măruntă a persoanelor care-l umpleau, cu tumultul neliniștilor și nevoilor lor și al afecțiunilor lor. Trăim într-un nor de praf agățat de o rază de soare, spunea Carl Sagan. Văzându-se pe sine pentru o clipă în acel întreg, microscopică și la fel, se consolă. I se păru că se elibera de neliniștile ei, că geloziile sale se domoleau, că privea totul într-un mod mai relaxat, mai empatic. Fostul ei amant, Mario, de exemplu; nu-i mai purta deloc pică, dimpotrivă, și-l amintea cu afecțiune și chiar era sigură că, atunci când îi spusese că luase bilete ca să vadă *Tristan și Isolda* cu soția lui, încerca să-i demonstreze prin asta afecțiunea lui. „Și eu mă gândesc la tine și de aceea o să mă duc la opera aia”, voia să-i spună. Deseori, bărbații erau foarte stângaci.

Trase adânc aer în piept; în realitate și, spre surprinderea ei, Soledad se simțea deja de câteva săptămâni neobișnuit de amabilă și tolerantă. Chiar în acea după-amiază, de exemplu, când ieșea din casă pentru a se duce să alerge, se întâlnise cu Ana, ziarista, vecina de la mansardă. Fata se apropiase de ea foarte veselă.

— Am câștigat! Îți amintești că ți-am zis că am participat cu romanul meu la un concurs? L-am câștigat! Îmi vor publica romanul și, în plus, îmi vor da cinci mii de euro. Săptămâna viitoare îți voi da înapoi banii pe care mi i-ai împrumutat. Mulțumesc mult!

Păi, bine, nici măcar asta nu o indispusese. Dimpotrivă. Zise chiar:

— Ce bine, felicitări! Cum se intitulează?

— Păi, nu știu, i-am pus un titlu provizoriu, *Cartea Anelor,* deoarece cuprinde poveștile mai multor femei tinere și relațiile lor amoroase, care sunt un dezastru și… Dar, desigur, este un titlu oribil, trebuie să găsesc altul cât mai repede, pentru că intră la tipar în câteva zile.

— Numește-l *Cronici ale suferinței.* Sigur va prinde, spuse Soledad.

Iar vecinei sale îi plăcuse. Probabil că era o porcărie de carte, dar se bucura pentru ea.

O parte din mărinimia pe care o simțea Soledad acum provenea probabil din faptul că avusese câștig de cauză în bătălia de la Bibliotecă. Rosa Montero o sunase într-o zi să-i spună că vorbise cu nepoata de-a doua a Josefinei Aznárez și că avea să le împrumute pentru expoziție textele inedite scrise de mătușa ei la ospiciu. Se dovedi a fi un jurnal de peste cinci sute de pagini de o frumusețe cutremurătoare; Soledad reușise să le convingă atât pe nepoată, cât și pe Ana Santos Aramburo și nu doar că aveau să conteze pe manuscris la expoziție, ci Biblioteca Națională avea să publice o ediție specială a jurnalului în perioada inaugurării. După o asemenea bombă, Triplu A nu avu încotro decât să o susțină pe Soledad. Marita Kemp, plină de ciudă, renunță. Acum, arhitectul era Ponce Díaz, un specialist bătrân și înțelept care mai lucrase pentru Soledad și la Triángulo. Și totul i se datorase Rosei Montero. La urma urmei, ziarista s-ar putea să nu fi fost chiar atât de idioată. Apropo, titlul *Scriitori excentrici* nu era deloc rău. Dar Soledad îl prefera pe al ei.

În acea după-amiază, Soledad se simțea bine din punct de vedere fizic, se simțea în formă, alerga mai bine decât o făcuse în ultimele săptămâni, picioarele erau resorturi, tălpile nu erau grele, inima avea un ritm excelent. Ce-ar fi să îndrăznească? Ce-ar fi să se apuce să scrie un roman? Își aminti scânteierea din ochii lui Montero când vorbea despre imaginație și invidie acea bucurie. De ce să nu-și permită așa ceva? Trebuia doar să-și reducă propriile cerințe, așteptările. Trebuia doar să-și dea frâu liber și să joace. Lampedusa avea șaizeci de ani când s-a publicat primul lui roman, *Ghepardul.* Mă rog, ca să spunem exact, nu avea chiar șaizeci de ani,

pentru că murise în timp ce cartea era la tipar, așa că aceasta a apărut postum și nu a fost doar primul său roman, ci și ultimul. Soledad nu voia să imite partea aceea, dar ceea ce Lampedusa a demonstrat era că puteai să te apuci de scris și la vârste înaintate. Da, de ce nu? Soledad se simți emoționată și îndrăzneață, se simți împăcată cu femeile scriitoare: cu Montero, cu vecina ei Ana… În momentul acela trecea prin fața intrării bibliotecii din El Retiro și destinul a făcut ca privirea ei să cadă pe afișele pe care le vedea deja de două săptămâni și care anunțau o masă rotundă cu trei tinere romanciere: Lara Moreno, Vanessa Montfort și Nuria Labari, toate trei cu vârste în jur de treizeci de ani, frumoase și scriitoare bune, toate trei râzând pline de viață în portretele lor. Și, dintr-odată, un nor negru se abătu asupra lui Soledad și simți că le detestă, ah, cât de mult le detestă și cât de mult le invidiază tinerețea, frumusețea, talentul… Starea de beatitudine se evaporă brusc și ciuda mugi din nou în pieptul ei precum un tigru. În fine, în privința asta nu evoluase. Avea să lase pentru viitoarea reîncarnare faptul de a depăși gelozia față de scriitoare; în viața asta nu putea să rezolve atât de multe lucruri. Dar, cel puțin, avea să încerce să scrie un roman. Avea să fie o consolare, acum că dragostea se terminase pentru ea.

Cerul era ca un rug arzător.

Se gândi că și-ar putea schimba numele, ar putea prescurta numele Soledad și l-ar putea transforma în Sol. Un Soare bătrân pe punctul de a se cufunda între umbre ca acela care exista chiar în acel moment pe cer, dar, cu toate astea, strălucitor și frumos. Aerul se răcorea și începu să simtă puțină oboseală.

Și, brusc, se lăsă noaptea.

Dar încă nu, te rog, încă nu!

Cineva o lovi ușor pe umăr.

— Ți-a căzut asta.

Alt alergător, asemenea ei, îi întindea cheia casei ei.

— Măi, să fie, cum e posibil? spuse Soledad luând portcheiul și atingând fermoarul de la spate, unde îl ținea mereu: era deschis și probabil că ieșise în timp ce alergase. Mulțumesc mult, ce bine că le-ai văzut! adăugă.

Zâmbetul bărbatului ilumină înserarea. Înalt, musculos, cu obraji tari, nas acvilin și ochi albaștri. Atât de atrăgător, încât lui Soledad i se păru că o forță a gravitației neprevăzută o înclina spre el.

— Cu plăcere, spuse bărbatul și, din doi pași mari, trecu pe lângă ea.

Cititorul ar putea fi de părere că Soledad ar fi trebuit să se resemneze, că ar fi trebuit să se maturizeze și să încerce să-și accepte vârsta, așa cum o facem aproape noi toți; și trebuie să recunosc că, la început, ea însăși se gândi că atitudinea aceea ar fi cea mai înțeleaptă. Dar apoi rămase cu privirea asupra umerilor lați ai bărbatului aceluia care alerga, se uită la fesele lui musculoase ce se încordau ritmic în fața ochilor ei. Ah, splendoarea aceea a cărnii! Trebuie să fi avut cel puțin patruzeci și șapte sau patruzeci și opt de ani, își zise Soledad; era mai bine decât treizeci și doi. Simți ceva mișcându-se înlăuntrul ei, ceva mic și sălbatic. Era imboldul încăpățânat al vieții, speranța jalnică și nebună ce ridica din nou capul. Oboseala i se risipise complet. Grăbi puțin pasul ca să nu-l piardă pe acel bărbat.

O rugăminte și mulțumiri

Dragă cititorule, aș vrea să-ți cer o favoare. Și anume; să păstrezi tăcerea. Tensiunea narativă a acestui roman se axează pe greșeala de a crede că, în relația dintre Soledad și Adam, potențialul pericol este tânărul prostituat rus, în timp ce o vedem pe matura și recunoscuta expertă în artă ca pe o posibilă victimă. Totuși, în realitate, sărmanul Adam este cel care, în orice caz, ar putea fi în pericol în mâinile obsesivei Soledad. De aceea, te rog să nu dezvălui trecutul de hărțuitoare al personajului meu, nici faptul că ea îl urmărește pe gigolo, pentru că, dacă se povestește, se distrug structura, ritmul și misterul textului. Mulțumesc mult!

Vreau să-i mulțumesc lui Berrocal, sursa mea de inspirație preferată, pentru că mi-a oferit mica anecdotă de la care a pornit acest roman. Draga mea Ana Santos Aramburo, directoarea Bibliotecii Naționale din Spania, mi-a dat voie s-o transform într-un personaj și a făcut comentarii pertinente pe marginea manuscrisului. Minunații Ana Arambarri și Jesús Marchamalo mi-au explicat în ce constă să organizezi o expoziție. Arhitectul Luis de la Fuente mi-a trimis planuri și informații din orașul Santander de la sfârșitul secolului al XIX-lea, iar prietenei mele Malén Aznárez i-a venit minunata idee de a folosi întâmplarea de pe *Cabo Machichaco,* motiv pentru care i-am dat numele ei de familie Josefinei Aznárez, care, apropo, este singurul personaj din întreaga galerie de blestemați care este inventat în totalitate și rod al imaginației mele. Toți ceilalți scriitori și tot ce se povestește despre ei, oricât de extravagante ar părea, sunt purul adevăr. Am extras informațiile din următoarele cărți prețioase: *Escritores delincuentes* de José Ovejero (Alfaguara); *No halagaron opiniones* de Javier Memba (Huerga y

Fierro) și *Desgarrados y excéntricos* de Juan Manuel de Prada (Seix Barral). De asemenea, am folosit cele două cărți biografice ale mele, *Historias de mujeres* și *Pasiones,* ambele apărute la Alfaguara, care, la rândul lor, se sprijină pe mai multe zeci de opere ale căror referințe se găsesc în textele mele.

Fraza „Păianjenul în mijlocul pânzei sale” este luată din biletul pe care l-a lăsat poeta Alejandra Pizarnik când s-a sinucis. Textul original spunea așa: „Și, chiar în mijlocul pânzei, Doamne, păianjenul!” și este inspirat, la rândul lui, dintr-un poem al lui Borges. Cultura este un palimpsest.

De asemenea, vreau să le mulțumesc lui Myriam Chirousse, Juan Max Lacruz, Antonio Sarabia, José Manuel Fajardo, Carme Riera, Maitena Burundarena, Enrique de Hériz și Carlos Franz pentru sfaturile și ideile pe care mi le-au dat. M-au încurajat și m-au ajutat Isabel Oliart, Gabriela Cañas, Marina Carretero, Lorena Vargas Tortosa, Alejandro Gándara și Nuria Labari. Mulțumiri speciale lui Pilar Reyes, care este o comoară de editor. Și, bineînțeles, lui M.B., care mi-a vorbit în mod generos și inteligent despre meseria sa.

ROSA MONTERO (Madrid, 1951) a studiat jurnalism și psihologie. A colaborat cu grupuri de teatru independent (Canon sau Tábano) și cu diverse publicații *(Fotogramas, Pueblo, Posible)*.

Operele ei au fost traduse în peste 20 de limbi.

În limba română, la Editura RAO, au mai apărut: *Ziua inocenților* (2005), *Stăpân iubit* (2006), *Povestea regelui străveziu* (2007), *În inima infernului* (2009).

„Romanele sunt visurile omenirii; fără asemenea visuri am fi cu toţii şi mai nebuni şi mai ignoranţi decât suntem. Aşa că romanele urmăresc vicisitudinile societăţii, aşa cum pielea se mulează pe trup: dacă el se îngraşă, pielea se întinde; dacă el slăbeşte, pielea se strânge... Criza actuală reflectă această criză, fiindcă e chiar pielea vieţii."

Rosa Montero, într-un interviu realizat
de Ileana Scipione, pentru *Observator Cultural*

„Rosa Montero scrie despre oamenii cuprinşi de teama
de singurătate şi despre absenţa iubirii."

J.E. Ayala-Dip, *Babelio*

„Unul dintre cele mai bune romane ale Rosei Montero, datorită iscusinţei autoarei de a distinge între sentimente şi pericolele ce guvernează dorinţele."

Bernard González Harbour, *Zenda*

ISBN: 978-606-006-411-4

{1}. În limba spaniolă, *soledad* înseamnă „singurătate“. (n.tr.)

{2}. În spaniolă, *alegre* înseamnă „vesel“. (n.tr.)

{3}. În limba spaniolă, *dolores* înseamnă „dureri“, „suferinţe“, (n.tr.)

Table of Contents